Scenariot med den Fallna Gudinnan

En astronomisk bakgrundsberättelse över Jordens tillblivelse och mänsklighetens ursprung

Scenariot med den Fallna Gudinnan

Scenariot med den Fallna Gudinnan

FGS 1.0

sophianicmyth.org

John Lamb Lash

Copyright © 2021 av John Lamb Lash. Alla rättigheter förbehållna.

Ingen del av denna bok får kopieras eller reproduceras på något sätt utan skriftligt tillstånd från förlaget och författaren.

Originalets titel: *The Fallen Goddess Scenario*

Översättning: Hans Carlsson

TERMA Publishing

För framtidens mystiker

”Barn, du har fallit i mjölk”.

Innehåll

Orientering....4
”Ett mystiskt skalv”....1
”Aeonerna’s förtjusning”....5
”Skydd och projektion”....11
”Ensidigt Drömmande”....17
”Kraschzon”....26
”Tre-kropp-lösningen”....38
”Gudomligt Trots”....47
”Färden mot Orion”....59
”Detta gudomliga experiment”....71
Ordlista....86

Orientering

Bakgrundsberättelse för Scenariot med den Fallna Gudinnan FGS)

Ingenting i naturen finns till utan en födelseplats och ett mönster, dess ursprung. Denna lag gäller mikrober, djur, och till med hav och moln. Likaså, ingen myt, metafysisk undervisning, andligt system, religion, ideologi, konstverk eller vetenskaplig teori kommer från ingenstans. Varje händelse som förmedlar självinsikt för den mänskliga arten kommer inte från ”mänskligheten” i abstrakt bemärkelse, men från en viss plats i världen som bebos av ett distinkt ras-släkte. Den japanska skapelsemyten kommer till exempel från ön Japan och dess infödda folk. Aztec-mytologin uppstod hos de meso-amerikanska folkens landskap och tankesätt, de lokala stammarna. Det dominerande trossystemet i världen idag, den Abrahamiska religionstrion (Judendom, Kristendom, Islam), kom ursprungligen ur Kanaan (nuvarande Palestina) och spriddes över hela planeten därifrån.

Hemberättelsen har även ett specifikt geografiskt och rasligt ursprung. När du lär dig narrativet kommer det att vara lärorikt att överväga FGS bakgrundshistoria — en term från filmskapande som beskriver de föregående villkoren för en filmintrig. Ett sådant övervägande krävs inte men det kan vara önskvärt om du är en person som är benägen att undra över ursprung. Hemberättelsen har en bakgrundshistoria som alla andra mytiska berättelser eller religiösa system, vilket som helst andligt program du kan namnge, till exempel Buddhism, Wicca eller Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Men denna berättelse är annorlunda, mycket annorlunda. På grund av dess omfattande räckvidd är Scenariot med den Fallna Gudinnan en berättelse som leder alla världens raser och till och med beskriver de olika roller de har i det som Gnostiker idag kallar ”det gudomliga experimentet”. Hemberättelsen skiljer sig från alla andra ”skapelsemyter” på det sätt som den beskriver den planetomfattande mänskliga situationen, även om den har ett specifikt geografiskt och rasligt ursprung. Dess tillämpning är universell men ursprunget är en produkt av religiös fantasi hos vissa människor.

Så innan djupdykning i berättelsen, kan det vara värt att uppmärksamma följande korta orientering.

Källorna

Mysteriernas heliga narrativ förklarar livets kosmiska ursprung och det mänskliga syftet på jorden, på ett sätt som inte finns någon annanstans. Ingen annan myt eller legend från någon kultur eller epok presenterar en ”skapelsemyt” lika livlig, omfattande och sammanhängande som denna. På samma sätt förklarar ingen annan berättelse den ultimata sanningen om det ’onda’ och hur det fungerar mot allt som är gott och vackert på vår ovärderliga planet. Hemberättelsen är den levande jordens kosmiska biografi. Den är även tidernas största kätteri.

På grund av dess exceptionella budskap har denna berättelse attackerats, förvrängts, baktalats och undertryckts våldsammare och varaktigare under århundraden än något annat begrepp i hela historien. Följaktligen överlever textbevis om FGS endast i gles och fragmentarisk form, som skärvor av en enorm krossad mosaik. Men det överlever.

De sällsynta skrifter som bevarar myten om Visdomsgudinnan upptäcktes i Mellanöstern och Egypten. Hur kan de då betraktas som de infödda europeiska rasernas vägledande berättelse? Eftersom myten kommer från en forntida rörelse som har sitt ursprung i nordvästra Iran (se nedan), hur kan den då alls betecknas som Europeisk? Mot dessa invändningar kommer två förtydligande punkter att vara till hjälp:

För det första kom de som utvecklade denna berättelse från det ursprungliga folk vars hemland var i Kaukasusbergen. De var kusiner till de Ariska-Keltiska-Nordiska-Teutoniska-Italiska-Iberiska raserna som levde över hela Europa. (Bevis på detta långvariga släktskap kan ses i de häpnadsväckande fysiska likheterna mellan det Ossetiska folket i Kaukasus och Kelterna i Irland.) Författarna till FGS var förfäder till de varierande folk vilka betraktades som vita, människor som idag överlever som världsbefolkningens rasminoritet: cirka 8%.

För det andra var det Iranska rasbeståndet som producerade hemberättelsen helt åtskild från de Arabisk-Asiatiska folken som bor i Iran och angränsande regioner idag. Och naturligtvis levde de långt innan dessa invånare konverterades till Islam eller Kristendom eller Judendom. På andra håll runt Medelhavsområdet och över hela Europa, från Grekland till de brittiska öarna, från Spanien till Skandinavien, hade olika folk sitt ursprung från samma rasbestånd. Hemberättelsen är den unika produkten av religiös fantasi hos de ariska kaukasierna, ett spektrum av raser som ursprungligen och uteslutande ockuperade de stora delarna av Västeuropa och österut, som sträcker sig till Iran och till Indien, vars befolkning innehåller en betydande Arisk blandning.

Sanskritordet Aryan kommer från den indo-europeiska roten, arya, ”ädel, utmärkt”. För att inte säga att endast Arier besitter och uttrycker dessa egenskaper; snarare exemplifierar de ädla attribut och spetskompetens som bör uppnås av alla raser. Denna uppnåelse måste emellertid bevisas, demonstreras i värderingar, attityd och handling.

En ytterligare fråga: Kan motsvarigheter till den Iranska versionen av Hemberättelsen upptäckas i Europeiska mytologier från Storbritannien, Skandinavien, Grekland, Tyskland, Italien, Frankrike, Spanien och andra platser? Vad sägs om nationella epos som Kalevala i Finland, den rika skattgömman av Grekisk-Romersk mytologi, Germansk folklore eller Irländska, Walesiska och Baskiska legender? Om man ser tillbaka på de försvunna kulturerna i deras ursprungliga för-kristna tillstånd av infödd renhet, hittar man då några versioner och varianter av FGS? Erbjuder någon av dessa källor en berättelse baserad centralt på existensen av en jordgudinna som kan jämföras med Mysteriernas Sophia? Presenterar de på något sätt versioner och varianter av Hemberättelsen så att den kan återvinnas och hämtas i dessa material? Ja, det gör de, men de regionala versionerna är kaotiska, ofullständiga och inkonsekventa. De presenterar inte hela handlingen i berättelsen. Tvärtom.

De är i bästa fall blandade variationer. Det Europeiska arvet behåller bara några slumpmässiga inslag, namn, incidenter som är relevanta för Hemberättelsen. Endast partiella drag av FGS, bara glimtar av det, kan hittas i den jämförande myten, folklore och legenden om Europa som överlever idag.

Varför? Helt enkelt på grund av det faktum som nämns ovan: Hemberättelsen har så obevekligt attackerats att endast spridda ledtrådar från den överlever. I hela Europa har nästan alla bevis på den avsiktligt undertryckts, placerats under tabu, eller rentav demolerats. Den Nordiska myten erbjuder till exempel inte en sammanhängande återgivning av den Sophianska berättelsen, inte ens isolerade avsnitt eller utdrag. Endast en version av hennes namn överlever: Ostara. Och det namnet är lånat från de Germanska folken vars mytologiska arv på samma sätt förstördes när Kristendomen erövrade Europa. Allt som återstår är namnet Ostara utan en enda tydlig berättelse om henne. Utan en aning om hennes ursprung och hennes fortsatta existens.

Bakgrund

FGS är inte en enskild mänsklig författares verk. Det utvecklades under många generationer av *The Magian Order*, en gemenskap av visionära lärare. Magierna var de hedniska, förkristna föregångarna till Gnostikerna. De kallade sig *telestai*, ”de som är inriktade”. Vad riktade dem? Det var deras intima tillgång till den levande jordens intelligens, den telluriska matrisen. I sitt enade engagemang för Sophia’s heliga berättelse reviderade och bevarade de Hemberättelsen under många generationer. Deras namn för Visdomsgudinnan i forntida Persien var Spandarmat: expansiv, vibrerande moder, livets väv. Detta var den Iranska modergudinnan känd för Magierna, ett av de tidigaste namnen för Sophia.

”Modergudinnan” eller ”jordmodern” är naturligtvis en universell arketyp. En eller annan version av den figuren förekommer i alla inhemska, animistiska samhällen i alla länder. Magian-Gnostiker upplevde denna gudomliga moderfigur i en levande närvaro, att upplevas och engageras. Animistiska människor som direkt känner närvaron av den levande jorden går sällan utöver denna känsla för djupare dimensioner av att veta. De förblir känslomässigt fängslade av den kraften och är oftast bara vidskepliga angående det. Telestai var annorlunda. De banade väg för djupt och intimt engagemang med naturens intelligens. De samtalade direkt med planetens sinne. De var intellektuella shamaner och mycket framgångsrika i visionära tillämpningar, paranormala förmågor, läskunnighet, matematik, astronomi, naturvetenskap och konstformer som musik och dans. Genom att få tillgång till den levande jordens sinne med en speciell metod för trans, kunde de konstruera FGS baserat på att möta huvudpersonen i berättelsen, Sophia. Genom att känna jordmodern på ett sådant genomträngande sätt, kunde de konstruera en berättelse om henne till skillnad från andra, avseende dess omfattning och detaljer.

Ursprunget för *The Magian Order* anges till 6000 f.Kr. Mycket senare ärvde och bevarade Gnostikerna deras berättelser. Genom århundraden har de färdigställt dagens kompletta berättelse, Hemberättelsen. Upptäckten 1945 av böcker dolda i en grotta vid Nag Hammadi i Övre Egypten gjorde det möjligt, efter århundraden av

förtryck och förstörelse, att återställa den fullständiga sammanhängande berättelsen om Visdomsgudinnan. Jämfört med andra material och myter från den Europeiska antiken och Främre Orienten, utgör Nag Hammadi-skrifterna den primära grunden för återställning av den Sophianska myten.

Mysterierna

Volymer har skrivits om de forntida hedniska Mysterierna, Mysterie-religioner eller Mysterie-skolor. Tyvärr misslyckades försök att förklara detta ämne från början på grund av brist på bevis för vad som faktiskt inträffade i dessa sedan länge glömda kulturer. Ärliga forskare håller med om att Mysteriernas metoder och förfaranden är okända, eftersom de har skyddats av ett tystnadslöfte. Inte hemlighet, tystnad. Olyckligtvis anklagar de som hävdar att de känner till Mysterierna ofta dess adepter för sataniska ritualer, programmering av tankekontroll och andra olyckliga förfaranden. Skolorna var ”Illuminati-tankesmedjor”, som en populär meme hävdar. Detta påstående är helt osant, och det finns inte tillstymmelse till bevis för att stödja det.

Forskare är överens om att deltagarna i Mysterierna på något sätt hade åtkomst till den djupaste sanningen om människans existens, genom att nå pålroten för liv och medvetande. Det finns knappast några bevis på hur de gjorde det, men det räcker med att hävda att Gnostiker, arvingarna från *The Magian Order*, var män och kvinnor med hög intellektuell förmåga och andlig vision. De var skickliga i shamansk konst, de var ledsagare och lärare i Främre Orientens forntida värld, runt Medelhavsområdet och över hela Europa — ett påstående som stöds av fullödiga bevis. Mysterierna anpassades bioregionalt så att de uppfyllde behoven hos lokalbefolkningen och matchade deras tankesätt och deras specifika talanger och färdigheter. Och Mysteriernas ledare betecknades med olika namn som speglade de olika språken som talades i varje region.

Till exempel var läraren i Nordeuropa en Druid, vilket bokstavligen betyder ek-siare eller träd-siare. Medan i Egypten var läraren en avslöjare (phoster), vilket betyder en ljusbärare, en upplyst. Historiska skrifter visar att Druiderna på de brittiska öarna faktiskt konfererade och träffades och blandade sig med lärarna på den stora Alexandria-skolan i Egypten. I Skandinavien kallades den shamanske läraren Woden eller Odin. Detta var inte beteckningen för en speciell person, utan snarare titeln på någon som besatt klärvoajanta förmågor, en fullbordad shaman. I Indien betecknades medlemmarna i samma Mysterie-nätverk med olika namn, till exempel *vidyadhara*, vilket innebär visdomshållare och *siddha*, fullbordad adept, en som hade och uppvisade ockulta förmågor. Och det fanns många andra varianter av sådana beteckningar eller hederstitlar. Sammantaget utgjorde Mysteriernas lärare en andlig aristokrati, kan man säga. Men det var en fungerande aristokrati, dedikerad att vägleda mänskligheten på dess rätta utvecklingsväg. Deras viktigaste verktyg för vägledning var Hemberättelsen.

Centralfiguren i Mysterie-skolorna var Visdomsgudinnan Sophia, känd med namn som skiljer sig åt mellan människor och regioner. Hennes namn på Grekiska bety-

der ”visdom”. Philo-sophia var ursprungligen ”kärlek till visdom” och i förlängningen, kärlek till gudinnan själv, upplevd i hennes organiska närvaro.

På grund av deras intimitet med henne hade *telestai* många termer för tillgivenhet till Sophia, såsom *Prunikos*, ”upprörande, vågad, djärv” och det Arameiska ordet *hayyta*, ”som föder liv”, en omskrivning av *heywa* ”klok orm”, och många andra. (Det är slående hur det Arameiska *heywa* påminner om filmen Avatar's moderträdgudinna, *Eywa*.)

Sophia var även känd som Ostara och Spandarmat, som redan nämnts. Bland Ossetierna eller Alani-folket i Kaukasus kallades hon Satanaya. Bland den Amerikanska kontinentens Navajo-indianer, Spider Woman, Changing Woman. Bland aztekerna, Coatlicue, Ormkvinnan. Bland det Baskiska folket, Mari, och det finns hundratals andra varianter av hennes namn.

Mystiker som penetrerade naturen med paranormal skicklighet visste att planeten, som är för stor för att ses helt när man befinner sig på den, avslöjade sig i lokala fenomen, visioner eller uppenbarelser som har sitt ursprung i naturen själv. Sophia avslöjade sig genom kraftdjur som plötslig gudomlig uppenbarelse av Ormkvinnan. Hennes uppenbarelser visade sig främst som ormar och träd, men även speciella djur såsom tjur, lejon, panter eller fåglar som örn, svan och uggla.

Gnostiker har idag vördnadsmässiga namn för jordmodern: Aeonen Sophia eller den Aeoniska Modern, den Gudomliga Modern, Världsmodern eller helt enkelt PAM, Planetary Animal Mother. *Aeon* är Grekiska för ”generera kraft, gudskraft, gudomlighet, övernaturlig skapande energi”.

Direkt kontakt med jordens levande intelligens försåg lärarna i Mysterieskolorna med oändligt sublima upptäckter. De lärde sig hemligheter om livets kosmiska miljö, jordisk fysik och mänsklig design, djurlivets otaliga mönster, de levande egenskaperna hos himmel och berg, den mirakulösa medvetenheten om vattendrag såsom källor, bäckar, sjöar och floder. Bland alla dessa underverk fokuserade de intensivt på förekomsten och rollen för mänskliga djur i den kosmiska ordningen. De såg denna roll som speciell och exceptionell, ja, men inte på något sätt överlägsen andra former av djurliv eller naturen själv. Omfattningen av deras så kallade detektivförmåga var enorm. De observerade dessutom effekterna av extra-biosfäriskt intrång på jorden, idag känd som ET-gåtan. Ju mer de lärde sig, desto mer grundligt och noggrant utvecklade de Hemberättelsen.

Det finns kanske en betydelsefull undervisning om Mysterierna som överstiger alla andra. Telestai insåg att Sophia's gudomliga närvaro inte bara uppstod när jorden tog form: snarare föregick Sophia jorden på galaktisk nivå, som en stjärngudinna. Och lika förvånande är deras påstående att Sophia inte skapade jorden, hon förvandlades till den. Sophia's ursprung är i den galaktiska kärnan. Hemberättelsen är en astronomisk myt.

Gnostiker undervisade även om ett högsta väsen, *Originatorn*, som dyker upp i FGS's första avsnitt. De använde inte den rutinmässiga religiösa syntaxen ”skapelse”. Istället förklarade de genom uttömmande skrivande och undervisning om den

kosmiska processen för emanation eller emergens, som liknar drömmande. I huvudsak lärde de att stjärngudinnan Sophia drömmer planetkroppen, liksom när någon som sover producerar en drömkropp, och agerar i detta förändrade tillstånd, inom drömmen. Ändå är hennes ”drömplanet” helt materiell, sensuell och fysiskt verklig. Det är inte ”maya”, betraktat som enbart illusion (som förresten är en missöversättning av maya).

Mysteriernas invigda verifierade dessa upptäckter om och om igen i deras shamanska utövningar av extatisk trance. De såg ingen motsägelse mellan förnuft och uppenbarelse. Gnosis är direkt kunskap om det övernaturliga som kan verifieras med förnuftsargument baserat på bevis i den naturliga världen och i människans psyke. Det är det som idag kallas *noetisk* vetenskap, men i en överlägsen form som inte utesluter mystiska och paranormala upplevelsedimensioner.

Vägledd av den heliga berättelsen utvecklade Mysteriernas invigda det som kan kallas ”Gnostisk intel” till en hög grad av sofistikering. Eftersom de syftade, strävade de i sin tur att rikta raserna, att vägleda mänskligheten att uppfylla sin inre begåvning som genial art. Deras syfte och plan var högre utbildning med andlig inriktning. På den vägen inspirerade de sina studenter bortom att enbart vara passiva invånare på planeten mot aktivt engagemang med drömkraften som producerade och upprätthåller den mänskliga livsmiljön. Detta är också målet med Gnosis idag.

Arvet från Mysterierna idag förblir helt och hållet baserat på det heliga narrativet, Hemberättelsen. Möjligheten för alla som lär sig den Sophianska visionsberättelsen och väljer att leva i berättelsen utgör ett makalöst privilegium: Delta i Aeonen Sophia's drömaktivitet så att du spelar en aktiv roll i resultatet av vad hon drömmer. Men den möjligheten innebär ansvar.

Utmaningen

De tre Abrahamiska religionernas ideologer hatar den Sophianska myten. Och det borde de göra, ty den utmanar deras grundläggande trosuppfattningar och svarar på många frågor som annars måste överlåtas till religiös övertygelse. Dessutom förmedlar den en berättelse med förmågan att fullständigt störta deras skapelseberättelser och göra dem värdelösa och absurda. Kätteriet som har sitt ursprung i Mysterierna får dessa trossystem att verka extremt korkade och avslöjar det skadliga bedrägeriet av fanatisk tro. Gnosis utgjorde i sin tid, och innebär fortfarande, ett frontalhot mot religiös tro och dess särdrag, ortodoxi, auktoritet, hierarki och framförallt moralregler som sägs härröra från skaparguden. Gnosis har alltid varit alla trossystems motsats. Den utgör inte en alternativ religion, men ett alternativ till alla religioner.

Engagemang med den Sophianska myten kan jämföras med filmskapande. Skådespelare som spelar roller och levererar repliker måste känna till handlingen i filmen. Andra som deltar i filmen har inga betydande roller och ofta inga talrepliker. Deras deltagande kräver inte att de vet något om handlingen i filmen, eller om regissören, manusförfattaren och rollbesättningen. Dessa är ”statister”, jämförbara med NPC (icke-spelar-figur i ett videospel).

Enligt den Gnostiska standarden: att vara okunnig om Hemberättelsen's handling är att vara en statist i Världsmoderns drömscenario. Det som händer i livet, som vi känner till det, är hennes film, en händelse i hennes större liv som Aeon, en kosmisk gudomlighet. Att lära sig den heliga berättelsen gör att du kan se en roll för dig själv i den pågående spektakulära filmens handling. Du vinner rollen genom att förena din egen förmåga med hennes makt — och genom att inse att du lever i en dröm, även om du inte är drömmaren. Men när du vinner rollen måste du agera. Du måste leva ditt liv med en tydlig känsla av transpersonell inriktning, styrd av den heliga berättelsen, anpassad till Visdomsgudinnan's direktiv och ändamål. Att leva på det sättet ger dig den bästa chansen att uttrycka dina medfödda talanger och förmågor som enskild person och njuta av din roll som en unik medlem bland mänsklighetens olika raser. Det transpersonella uppfyller det personliga. Det personliga kan inte uppfylla sig själv.

Sammanfattning

Den vackraste berättelsen på jorden är berättelsen om jorden, den kännande och intelligenta moderplaneten. Det kan kallas en visionsberättelse, inte att misstas för en fantasiresa eller en grandios simulering. I själva verket demolerar Hemberättelsen helt det narcissistiska påståendet att vi är gudar. Sophiansk myt är ljusår bortom New Age-tron och är i själva verket det perfekta motgiftet. Hemberättelsen är ett ”meta-narrativ” som du testar och verifierar vid varje tidpunkt för engagemang med den.

Det talas en del om behovet av ett meta-narrativ för att förena goda och ärliga människor i alla länder som vill se världen återgå till det bättre och vill vara med i den förändringen. Meta-narrativet existerar och får inte missbrukas. Du kan bara tro på världsmoderns livshistoria i den utsträckning du lever den på riktigt. De som idag ser behovet av ett meta-narrativ står inför ett dilemma. Skulle de kunna känna igen det när det presenteras för dem? Kanske tror de att de kan konstruera ett meta-narrativ, en ny myt. Lycka till med det.

Jämförande mytologi är den omfattande studien av ämnen, teman och karaktärer som finns i myter om alla kulturer över tid. Utan omfattande färdigheter inom den här genren är det omöjligt att jämföra FGS med andra myter och avgöra dess unika och enastående egenskaper. Kort sagt, det är en professionell gärning. Som inte får baseras på religiös förtröstan. Endast i perspektivet av jämförande mytologi blir FGS's exceptionella särdrag uppenbara. Men när den observationen har gjorts uppenbaras sanningen, oberoende av expertis. Verifiering av myten beror helt på personligt engagemang och att leva i berättelsen. Visst är myten komplex och kräver tålamod och intellektuell beslutsamhet för att behärska. Att utöva den Sophianska myten kräver grundläggande intelligens, men den skärper och förstärker även den mentala ansträngning som appliceras. Det tvivelaktiga antagandet om IQ är inte en fråga här. Deltagande bygger endast på viljan att lära.

Slutligen, vad skulle locka någon att engagera sig i denna fulländade mytiska berättelse? De som söker syfte i livet kommer att finna både mönstret och grundvalen i

denna visionära berättelse. Redan detta en enorm attraktionsfaktor, och det finns fler.

Gnostiker undervisade att Sophia betvingades av en överväldigande åtrå att kasta sig in i experimentet som genomfördes med den art-singularitet som hon själv hade utformat och agerat i den galaktiska kärnan, Pleroma. Deltagande i Hemberättelsen börjar med en naturlig känsla av empati för Aeonen, din gudomliga moder. I den empatin kan du inse hur en övermänsklig gudomlighet kan vara kännande som du själv, utsatt för känslor av glädje, djärvhet, skräck, nöje, förvirring, sorg — som berättelsen beskriver i detalj. Därför kan du inte längre tänka på jorden som ett gigantiskt klippblock som svävar i ett kosmiskt tomrum. Nej, Sophia är levande, intelligent, känslomässigt lyhörd, självmedveten om sin planetkropp och delaktig med allt som lever, särskilt med människodjur.

Den Sophianska myten har många dimensioner av uppfattning och tillämpningar på livet. Sammanfattningen av Sophia-myten konvergerar på en estetisk punkt: eftersom naturen är vacker, så gäller det även för naturvärldens övernaturliga källa. Men oändligt, otänkbart mer än så. Den naturliga världen är härlig och rik på otaliga sätt, likaså världsmodern, den drömmande gudinnan vid sin källa, men oändligt mer så. När du anländer i Sophia's omedelbara närvaro och lär dig den spektakulära stjärnmyten om henne, kommer du inse att denna speciella kosmiska gudomlighet handlar om estetik.

Den vackraste berättelsen på jorden är berättelsen om jorden. Slutligen, eller kanske från början, finns det en viktig faktor som leder dig till Hemberättelsen och tvingar dig att engagera dig och göra din del för att fastställa dess resultat:

Den faktorn är skönhet.

Scenariot med den Fallna Gudinnan

Avsnitt Ett

”Ett mystiskt skalv”

I universums dolda hjärta, matrisen för alla möjliga världar, uppstår ett mystiskt skalv. Det är en extatisk pulsering som frigörs av Originatorn, den All-seende. Utan form, innehåll eller definition, ett eko av perfekt tomhet. Men detta tillstånd innebär även möjligheten till nyskapelse. I egenskap av utlösare förmedlar skalvet tillkomsten av en singularitet att dyka upp i centrum av en galax, en Pleroma. De kosmiska gudarna som tar emot singulariteten är Aeoner.

Originatorn är kolsvart men reflekterande, som ett gränslöst plan av obsidianglas.

Expansion

1.1 Originatorn utgör grundvalen för universums öppna fält som bidar i ett tillstånd av fullkomlig stillhet och serenitet. Den agerar inte, men utgör grunden för all aktivitet, all verksamhet som kan uppstå i oräkneliga världar. Den överträffar beskrivning, förutom att säga att den är ett tillstånd av genuint, extatiskt skådande. Eftersom Originatorn är så beskaffad, behöver den, och till och med längtar efter något att skåda, en händelse eller uppvisning. Annars förblir den i inert självkännedom utan relation till något annat i universum. Så det finns inget att se.

1.2 Originatorn förmedlar inte bara kontexten för att världar uppstår, men även motivet för dessa världar. Singularitetens skälvning är just detta: ett motiv för att något ska ske, det har ännu inte hänt. Den har ingen handlingsplan, inget planerat system eller någon agenda. Inte ens Originatorn vet vad som kommer att hända! Singulariteten är ett uppslag till absolut frihet. Men till vem erbjuds den?

1.3 Originatorn dväljs i det Eviga NUET där dåtid, nutid och framtid harmonierar. Begränsad linjär tid verkar uppstå på grund av de mystiska skälvningar Originatorn emanerar, och som kommer att manifesteras i faktiska händelser, i otaliga världars aktivitet. Denna aktivitet varken startar eller slutar, men evighetens perfekta tillstånd tillhör unikt Originatorn. Så därför uppstår och upplöses många världar för Den All-seende.

1.4 Universums aktivitet är begynnande: bidar, uppstår och upplöses ständigt. Utan ett första ögonblick eller avslut, även om början och slut verkar inträffa. I detta kontinuum, som kallas Evigheten, vacklar Originatorn's stödjande närvaro aldrig ett ögonblick. Den är närvarande men dold. Den avslöjar sig inte direkt men genom vad som härrör från den. Den påtvingar sig inte själv eller förutbestämmer någonting. Ändå genomsyrar Originatorn den kosmiska närvaron den skådar med sina egna inneboende egenskaper: stillhet, salighet och skönhet. På så sätt opererar vad som kan kallas ”skönhetslagar” universellt i kosmisk manifestation. I stor skala uppvisar spiralgalaxer en utsökt skönhet som förekommer i otaligt antal. Dessa enorma flytande öar av stjärnor tillhandahåller regionen för organiska världar där skönhetslagarna kommer till uttryck. I dessa världar finner levande varelser en lämplig livsmiljö, ett hem. Planetvärldar utspridda i galaxernas spiralarmar är de miljöer där livets panorama kan utvecklas.

1.5 Förhållandena i dessa galaxer's centra är dock olika. Navet i varje spiralgalax kallas Pleroma, ”fullhet, mångfald”. Särskilda former av organiskt liv finns inte där, även om kärnmaterialet är helt och hållet levande på sitt eget sätt. Det finns otaliga Pleroma som manifesterar sig i linsformiga spiraler. (Oregelbundna eller osymmetriska galaxer finns också, men spelar inte samma roll i kosmiskt liv.) De gudomliga kreativa krafterna som lever i Pleroma är Aeonerna eller Alstrarna. Singulariteten är en för-kreativ svallning som endast aktiveras när Aeonerna upptäcker och fångar den. Varje galaktisk virvel är en matris där verkliga, manifesterade världar kan projiceras och arter som ska leva i dessa världar kan gestaltas. Det är Aeonerna's aktivitet. Eftersom Originatorn inte agerar och inte skapar någonting, tillkommer det Alstrarna att utveckla singulariteter till uppenbara materiella processer.

Termer

Originator: den ultimata kosmiska källan, själv utan ursprung; det obegränsade fältet av genuint skådande genomsyrat av kärlek, generositet och välbe-

hag. I hinduisk mytologi, Parama Shiva. I metafysik, det Absoluta. I teologi, Gudomen, men inte att betraktas som en ”skapargud”. Originatorn skapar inte och avslöjar sig inte; snarare förmedlar den kosmisk manifestation till andra makter, Aeoner.

nyskapelse: det som är nytt, friskt, originellt, annorlunda, mångsidigt, förvånande, spontant, oväntat, oförutsägbart, aldrig sett eller gjort förut, inte programmerbart.

Aeon: Gnostisk term för gud, gudomligt-kreativt väsen, gudomlighet i galaktisk skala. Bokstavligen, progressiv kraft, skaparkraften som verkar i linjär tid. Till skillnad från Originatorn som är tidlös.

singularitet: en formlös för-kreativ svallning av gudomlig vilja som inte producerar någonting på egen hand, men som förlitar sig på manifestation av andra gudomliga väsen.

Universum: totaliteten av alla möjliga världar i obegränsad rymd och tid. Det finns endast ett Universum, miljön för alla möjliga världssystem. ”Parallella världar” finns, men det finns inget ”parallellt Universum” som sådant. Per definition innebär ”Universum” ett enda (Uni) tillstånd, komplett och självständigt. Universum är enstaka och exklusivt och införlivar inget utöver sig självt. Det kan inte finnas mer än ett Universum, men de finns otaliga galaxer i Universum.

Pleroma: i allmänna termer, centrum för en galax; i specifika termer, centrum för Vintergatan, vår lokala galax, som kan ses från Jordens position inom den. Vår domän är den tredje galaktiska armen i en fyrarmad linsformad spiral. Hemplaneten ingår i ett planetsystem som rör sig genom den armen. Genom Universums mikroskopiska och makroskopiska dimensioner rör sig allt. Endast Originatorn är orörlig. Spiralgalaxerna roterar som vattenvirvlar.

emergens: den unika egenskapen för kosmisk manifestation där stillhet och rörelse mystiskt kombineras. Den lokala galaxen roterar som en vattenvirvel. Alla stjärnor som galaxen innehåller har sin egen exakta rörelse, liksom solsystemet som färdas som en flotta uppför den galaktiska armen. Det gör även jorden; den roterar kring sin axel och dansar genom rymden i sin omloppsbana. Ändå verkar jorden vara stadig, orörlig, och håller sin position. Detta är inte bara en framtoning, en falsk effekt; det är en ”specialeffekt” på grund av hur emergensen kombinerar stillhet och rörelse. Originatorn utgör upphovet för alla emergenta händelser. Perfekt orörd stillhet måste existera för att rörelse ska kunna uppstå.

Sammanfattning

I motsats till följande avsnitt av FGS har det här avsnittet ingen definierbar omgivning, ingen specifik miljö. Det startar begreppsmässigt med Universum’s

totala dimension utanför tid och rum. Ut ur Evigheten emanerar Originatorn ett skalv. Detta avsnitt antyder dock den exakta kosmiska miljön för FGS: den lokala spiralen eller Vintergatan, som den kallas. Således, ur ”Ett mystiskt skalv” emanerar Den All-seende en skälvning som kommer att upptäckas och fångas i en viss galax, den där människor på jorden lever. Särdraget i Sophia’s gnostiska visionsberättelse är tydlig och exakt. FGS är en astronomisk myt.

Originaltext från *Inte i Herrens Avbild*

Detta material får varken reproduceras helt eller delvis utan tillstånd från nemeta.org: mail@nemeta.org
FGS 1.5 © 2020 Med ensamrätt

Avsnitt Två

”Aeonerna’s förtjusning”

I Vintergatans kärna upptäcker två Aeoner den inkommande Singulariteten, som om de fångar en musikton som vibrerar i rymden. Pulseringen uppmuntrar dem till omedelbar handling. Till skillnad från Originatorn, som är neutral, varken manlig eller kvinnlig, är Aeoner könsrelaterade. Mannen i detta par är Thelete, kvinnan, Sophia. Aeonerna är levande serpentinströmmar av gudomlig kraft som kan alstra världssystem i många varianter. Aeonerna gläds åt att fånga de Singulariteter som emaneras av Originatorn och forma dem till manifestation. Denna aktivitet är en dansritual, en uppvisning av gudomlig lek, Lila.

Förutom att producera materiella världar, inklusive stjärnor och planeter, utmärker Aeoner sig i att designa mallar för animerat liv, genomer. Sophia och Thelete tar emot Singulariteten och spinner den till utformningen av en art, Anthropos. De ingjuter attribut och egenskaper i den öppna odefinierade pulseringen. För att göra det kalibrerar de en grundläggande genomisk konstruktion som så småningom kommer att framstå som fröet för den mänskliga arten.

Scenariot med den Fallna Gudinnan

EXPANSION

2.1 Två gudomligheter i Pleroma's Aeoniska gemenskap upptäcker Singulariteten, fångar den och håller den med förtjusning i sitt observansfält. Dessa Aeoner är Thelete (”avsikt”) och Sophia (”visdom”). De är levande, intelligenta, självmedvetna kosmisk-kreativa krafter som njuter av att ge uttryck för de Singulariteter som emaneras från Originatorn, som förblir outsäglig, försjunken i genuint inaktivt skådande.

2.2 Aeonerna är Alstrare. Thelete's och Sophia's extatisk/rituella dans genererar ett strömmande fält, en virvel i Pleroma's strålande levande substans. Denna substans är Akasha, plasma. De driver strömmarna genom otaliga permutationer som om de kärnar smör. De sålunda skapade och flödande mönstren av skönhet och elegans tillfredsställer det Aeoniska paret. Allteftersom deras njutning förstärks sammanfogas mönstren till ett manipulerat arrangemang som liknar undervattenskoraller, men är mjukt och poröst. Detta arrangemang är kalibreringen av Anthropos, deras designerart. Det är en uppsättning unika egenskaper kodade i en kemisk bas av *nous*, nukleinsyra. När det väl konfigurerats på detta sätt är Anthropos-genomet redo för projicering in i de galaktiska armarna, där planetsystem kan tillhandahålla en miljö för genomet att rota sig, växa fram och frodas.

2.3 Aeonerna/Alstrarna själva har inte någon form som på något sätt liknar människor eller andra djur. De liknar inte änglar med vingar eller monstruösa fantasifigurer liksom de som förekommer i videospel och CGI-filmer. Inga gnostiska skrifter som överlever indikerar hur de ser ut, inte ens genom antydningar. Men vissa forntida myter — till exempel från Kina — finns i överflöd med bilder av ”himmelsdrakar”. Indisk myt beskriver övernaturliga krafter i form av Nagas, enorma ormar. Sådana ursprungliga bilder närmar sig beskrivningen av Aeoner som anses vara vad de fysiskt är: plasmiska strömningar. Plasma är ett försvagat tillstånd av materia som kan jämföras med en elektrifierad ånga. Aeoner kan liknas vid ofattbart massiva strömningar av plasma, nu kända för att vara det grundläggande energimediet som genomsyrar kosmos. I vediska läror kallas plasma för akasha. Aurora Borealis eller Norrsken är en färgtonad uppvisning av krusande strömningar av plasmisk strålning. Pleroma eller galaktiska kärnan är en virvel av sådana strömningar, övervägande vit, men fluktuerande med färgade nyanser som motsvarar tillstånd av känslor och begeistring som Alstrarna känner.

2.4 Det finns alltid fler än en Aeon i en galaktisk kärna. Plasmiska fält är polariserade och består av två distinkt samverkande krafter. På liknande sätt är Aeoner könsrelaterade, deras sexualitet utgörs av binära flöden. De kvinnliga Aeonerna kan kallas *Devs*, och de manliga, *Zuras*. Dessa kosmisk-kreativa krafter är fullt levande, har avsikt, känsla och perception och kan kommunicera med varandra genom ljud- och ljussignaler. De binära eller dyadiska energierna har kärn- och skalfunktioner. Zuras tillhandahåller de drivande kärnströmmarna, Devs tillhandahåller skalströmmar som omger dem. Deras storlek överstiger vida omfattningen av vårt solsystem. Både kärna och skal vibre-

rar i kontinuerliga pulseringar av plasmisk urladdning, samspel, expansion och sammandragning. Aeonerna vrider sig och dansar som parningsormar, men de intar även viloläge. Deras substans är ett ständigt flöde av levande luminositet, akasha.

2.5 Gnostikerna identifierade det mänskliga genomet som Anthropos, eller Anthropos-mallen. Det är den mänskliga artens blueprint. Det är produkten av två Alstrares aktivitet, Thelete (”Avsikt”) och Sophia (”Visdom”). De är den mänskliga artens ”gudomliga föräldrar” — men mer exakt, våra kosmiska designers. De kan liknas vid konstnärer och forskare som inrättar ett experiment snarare än föräldrar som får barn genom samlag. Ändå har Aeonerna sin egen motsvarighet till samlag. Genom energetisk parning alstrar de en hopslingring (twin coil) precis som parningsormar gör. Astronomisk fotografering har fångat former som liknar den dubbla DNA-spiralen. DNA-substratet, nukleinsyra, finns i rymden i galaktisk skala, inte bara i vår markbundna livsmiljö.

2.6 I en glädjedans formar Sophia och Thelete Singulariteten på ett sätt som tillfredsställer dem. Deras kreativa salighet yttrar sig som daggdroppar, ”gudarnas kärleks-perspiration”. Daggdropparna som strömmar från deras kroppar samlas i ett stående fält som liknar ett korallgitter. På grund av dess bevarande egenskaper kan detta gitter kodas med specifika kännetecken, egenskaper, färdigheter i intelligens och viljestyrka, så att det komprimeras till en genomisk mall, planen för en art. På detta sätt konfigurerar de parade Aeonerna mallen för en varelse, en art i vardande, Anthropos.

2.7 Den materiella grundvalen för den genomiska mallen designad i Pleroma är exakt som den ser ut i naturen på jorden. Det är ett kemiskt substrat, nukleinsyra. Egenskaperna hos den anthropiska mallen som Sophia och Thelete tog emot är ändliga och exakta. Det syrabaserade genomiska programmet har sju kretsar plus en balanserings- och integreringskrets, *sattva*. Detta arrangemang är kalibreringen av Anthropos. Det är den ”mänskliga potentialens” kosmiska källa som kommer till uttryck när den Anthropina arten uppenbarar sig i en gynnsam livsmiljö.

2.8 Ursprunget och grunden för Jordens naturliga livssystem är galaktiskt liv, plasmafälten för övernaturlig vitalitet hos Alstrarna. De senaste framstegen inom astrofysik — som främst återfinns i det kätterska paradigmet i Electric Universe/Plasma Cosmology — hävdar att det yttre kosmos blomstrar med liv. Det finns vatten i den galaktiska rymden, en del av det samlas i nebulosor, enorma stjärnmoln. Nukleinsyra, substratet och överföringsmediet för den genetiska koden, finns i yttre rymden, alstrat i de galaktiska kärnornas levande plasma. Pleroma är superlivets källor, övernaturlig vitalitet. Endast superlivet kan ge upphov till naturliga livssystem.

Termer

Aeon, Alstrare: levande intelligenta virvelströmmar i den galaktiska kärnan, Pleroma. Gnostisk term för ”gudar” och ”gudinnor” på den kosmiska skalan bortom jorden.

Dyad: Alstrar-duo.

Zura: Aeonernas manliga kön. Den har formen av en vattenstråle som sprutar ur en slang.

Dev: Aeonernas kvinnliga kön. Den har formen av ett cylindriskt slanghölje, inneslutningen av vattnet den förmedlar. Men Dev-höljet är även en ström som flyter, inte en solid som skiljer sig från Zura. Dev-höljet isolerar Zura-strömmen och Zura-strömmarna styr Dev.

Lila: kosmisk lek, glädjedans, kär-lek

akasha: Sanskritord för plasma, Aeonernas energetiska substans.

Anthropos: namn för arten designad av Sophia och Thelete, baserat på Singulariteten som emanerades av Originatorn.

nukleinsyra: ämnet för kodning av intelligenta levande arter. Den materiella grunden för *nous*, intelligens.

kalibrering: den uppmätta dosen färdigheter och förmågor som tilldelats mänskligheten av de gudomliga formgivarna. Kalibreringen av det anthropiska genomet innebär sju distinkta förmågor.

sattva: balanskretsen i det mänskliga genomet som garanterar att de sju kodade förmågorna fungerar harmoniskt och balanserar varandra.

Sammanfattning

Avsnitt 2 beskriver i detalj hur Aeonernas, Devs och Zuras kreativa dans skapar mallen för en levande art. Samtliga Aeoner i Pleroma bevittnar denna händelse, men endast två Aeoner genomför den. Allt i kosmos är materiellt, väsentligt. Den galaktiska kärnan är en plasmavirvel som består av en strålande substans med konsistensen av flytande pärlemor, djupstrålande men mjukt textuerad som marshmallow. I grund och botten vitt antar pärlemorn subtila nyanser beroende på Aeonernas upphetsning. Det rodnar bokstavligen med känslorna från gudarna och gudinnorna som leker. I den naturliga världen på Jorden visar öronsnäckans skal (pärlemor) den färg och subtila utstrålning som påminner om Pleroma’s färgning.

Scenariot med den Fallna Gudinnan

Beskrivningen av händelserna i den galaktiska kärnan som hämtats från gnostiska skrifter visar att de forntida siarna hade förmågan att varsebli på makrokosmisk nivå. I yogaskolorna i Vediska Indien kallas sådana ockulta krafter *siddhis*, bokstavligen ”uppnåelser”. Ett exempel som visar att *siddhis* är verkliga finns i *The Autobiography of a Yogi* (1945) av Paramahansa Yogananda. I kapitel 14 beskriver han sitt uppnående av lycksaligt kosmiskt medvetande, *samadhi*, som omfattar direkt vision av spiralformade galaxer. Yogananda’s kosmiska illuminering tillhör en kategori av mystiska tillstånd som ofta definieras som ”självförverkligande, gudsmedvetande, kosmisk harmoni” och många andra termer.

Karakteriseringen av sådana tillstånd av paranormal medvetenhet utesluter dock vanligtvis förmågan till uppfattning på den kosmiska skalan. Snarare betonar det ”förening med Gud” eller ”Gud’s och Jaget’s förening” på ett abstrakt sätt, vilket antyder att det är ett kroppslöst tillstånd, ur kroppen, immateriellt och utan innehåll. Närmare studier av den forntida Vediska yogatraditionen visar dock att *samadhi* har två former: med innehåll och utan innehåll. Samadhi med innehåll involverar ett fullständigt spektrum av visionära upplevelser som kan engagera samtliga naturliga sinnen: hörsel, känsla, lukt, till och med smak, såväl som syn. Gnosis är en yogaliknande teknik för direkt upplevelse av hela kosmos genom de naturliga förmågorna. De utbildade mystikerna som förmedlade de gnostiska skrifterna om Aeonernas aktivitet i Pleroma bevittnade faktiskt den aktiviteten i transtillstånd. Till exempel hävdar passager i Nag Hammadi-skrifterna att Pleroma har en doft.

I december 2015 meddelade astrofysiker den ”osannolika upptäckten” av IRAM-radioteleskopet att Skytten B2, gasmolnet i centrum av Vintergatan, är

genomsyrat med samma kemikalier som ger frukt, vin och blommor sin distinkta doft, och hallon deras läckra smak. De drog slutsatsen att den galaktiska kärnan luktar som rom, eftersom den består av etanol blandad med en annan syra.

Magian-gnostikerna som grundade Mysterieskolorna var skickliga siare i nivå med de vediska mästarna, men de hade mer gemensamt med infödda shamaner från de många ariska kulturerna. Den genuine shamanen kan använda sina normala sinnen för att få tillgång till det övernaturliga.

Genombrottsforskning av förespråkarna för Electric Universe/Plasma Cosmology (Thunderbolts Project) förmedlar solida bevis på aktiviteten hos Birkeland-strömmar i hela Universum. Sammansatta av plasma uppvisar dessa strömmar en dyadisk struktur av vätskecylindrar med en kärnström och en inneslutning som roterar mot varandra. Detta motsvarar exakt Aeonisk polaritet hos Devs och Zuras som Sophia och Thelete. EU-kosmologi presenterar ett fantastiskt komplement till Gnostisk kosmologi även om EU-forskare ännu inte har bestämt sig för att plasma kan vara levande, förnimmande, avsiktligt, känslomässigt aktiv och intelligent på liknande sätt som djur på jorden, men naturligtvis på en oerhört större skala.

Beskrivningen av Pleromisk aktivitet i Avsnitt 2 och på andra håll i FGS är resultatet av genuina mystiska färdigheter. Beviset för att visionära krafter inte är fantasi har sitt ursprung i vittnesmålet för vad de invigda gnostikerna såg och kände, beskrivningen de lämnade för världen. Ytterligare bevis kommer från sådan bekräftelse som nämns här. Bekräftelse som är riklig och växer.

Gnosis är en noetisk vetenskap, men även en shamansk utövning. Resultaten av mystisk utforskning av naturen och kosmos i stort beror på att genomföra den utövningen på rätt sätt.

Avsnitt Tre

”Skydd och projektion”

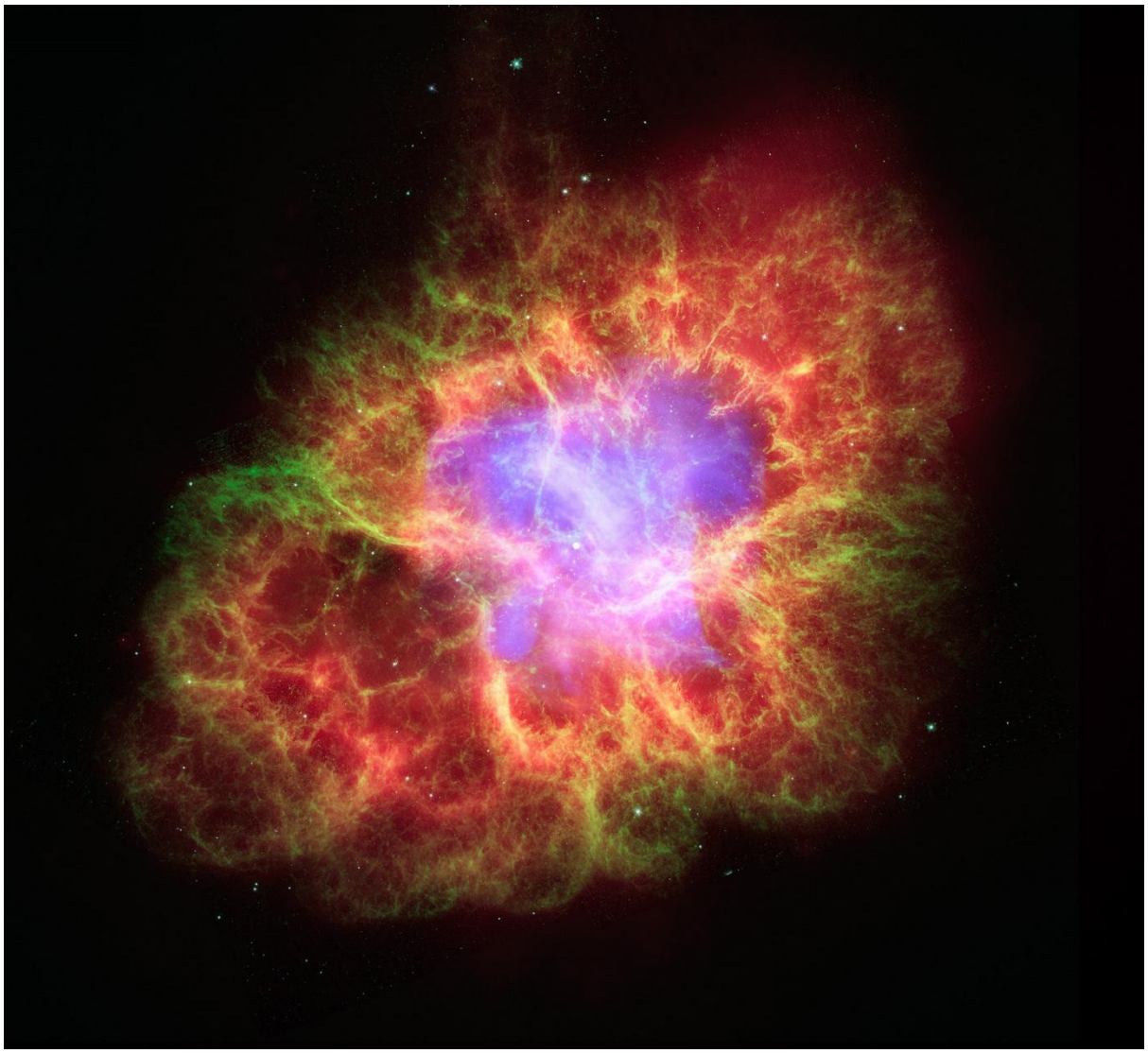

Alla Aeoner i Pleroma observerar noggrant hur Sophia och Thelete genererar det mänskliga genomet, Anthropos. Deras deltagande är extatiskt, som en kör som är engagerad i en hyllningssång. I svepande rörelser omringar de parnings-Aeonerna. Deras begeistring bryter ut i mäktiga ljudexplosioner, enorma akustiska vågor. Hela det Aeoniska sällskapet dansar och sjunger för att fira denna bedrift. De förenas runt mallen och vaggar den i ett skyddande gitter.

För att fullfölja skyddet genomdränker en annan Aeon, Christos (”smörjning”) den genomiska mallen med en plasmisk gel som fungerar som ett tätningsmedel. Genomet kräver speciella knoppnings-egenskaper så att när det utveck-

las till en organism kommer det att ha cellulär motståndskraft för att upprätthålla sina vitala gränser. Aeonen Christos smörjande handling förser dessutom artgenomet med förmågan att leva i harmoni med andra livsformer. Det är symbiosens nyckelattribut.

Nu är den anthropiska mallen redo för projektion. Aeonerna fungerar som en gemenskap och projicerar genomet utåt bortom den galaktiska kärnans gränser. Med hjälp av en riktad stråle öppnar de en nålliknande kanal på Pleroma's gränsmembran. Därifrån släpper de ut genomet i de galaktiska armarna där det kan dyka upp i planetariska världar. Pleroma är den oändliga möjlighetens rike, kärndomänen. Bortom det i de galaktiska armarna är Kenoma, den begränsade möjlighetens domän. Oräkneliga stjärnor, nebulosor, klotformiga kluster och planetsystem fyller de spiralformade armarnas enorma rymd. Bland dessa planetsystem kommer vissa att förse Anthropos med en gynnsam livsmiljö.

Den projicerade mallen liknar en gelatinös klump, som grodrom. Den strömmar över galaktisk rymd mot Vintergatans tredje arm. Sedan driver den ner i ett molekylärt moln, Orionnebulosan, M42. Där kommer den till ro och expanderar till en enorm suspension av nukleär dimma, som ett mönster av dagg på en spindelväv.

Expansion

3.1 Antalet Aeoner i vår lokala galaxkärna är osäkert, varierande uppskattat till 12, 30 eller 36 i gnostiska skrifter. De aktiviteter som vidtagits av två av dem, Sophia och Thelete, stöds av alla andra. Anthropos design och kalibrering utvecklas i en enorm skala, bortom mänsklig uppfattning. Sonisk och luminal aktivitet i kärnan är en enorm orkestrering av forsande krafter, sång och dans av de kosmiska gudarna och gudinnorna.

3.2 Aeoner har olika förmågor och ålder. De äldre, mer mogna Aeonerna är de äldste i det Pleromiska samhället. De har utfört otaliga experiment inom världsskapande och artgenerering. De vet att en ny art som ska lanseras i de galaktiska armarna kräver en skyddande sköld, ett gitter jämförbart med skalet på ett frö. En biologisk plasm innesluten i ett sådant skal kallas förökningskropp (eng. propagule). Enligt den allmänt accepterade teorin om astronomisk biologi, ”direkt panspermia”, finns otaliga sådana förökningskroppar i yttre rymden. Livets frön med ursprung i en Pleroma flyter genom rymden i ett förseglat tillstånd tills de faller på bördig mylla, den välkomnande miljön på en livs-vänlig planet. Sådan är framtiden att förvänta sig för det Anthropiska genomet.

3.3 Gnostikerna namngav Aeonerna enligt deras enastående egenskaper, specifika kännetecken, eller upplevda funktioner. Sophia's och Thelete's spe-

cifika kännetecken är visdom respektive avsikt. Således är den mänskliga arten dessa gudomliga kosmiska varelsers barn. Aeonen Christos kallas så på grund av sin unika funktion: smörjning, tätning. Smörjningen är något exakt, som destillation i en kemisk process, eller som fotosyntes. Det är ett supernaturligt mirakel, men fullständigt materiellt liksom alla processer i naturen. Smörjelse, eller knoppning, är en process som lika mycket tillhör naturligt liv som gudomligt superliv. Det säkerställer att en organism som bildas av celler kommer att kunna behålla sina cellulära gränser, att vidmakthålla sin 'hud'. Som en sekundär effekt ingjuter smörjelsen hela organismen med instinkten för symbios, att etablera samverkan med andra organismer. Begränsning och samverkan sammanfattar Aeonen Christos formgivande kraft.

3.4 Pleroma har en distinkt gräns, kallad stauros eller horos (horisont). Det kan liknas vid gränsen för äggulan i ett ägg. I kosmiska termer är Pleroma en äggula med starka begränsande egenskaper, som man ser i kärnbildningen av spiralgalaxer. Gränsen för den galaktiska kärnan är fast men porös, liksom äggulan. För att projicera en ny art för förökning sänder Aeonerna en riktad stråle genom den Pleromiska gränsen. Den öppnar en tillfällig kanal för den genomiska mallen att passera utåt. Denna nålliknande anordning är en tillfällig struktur som smälter bort som en istapp när den har tjänat sitt syfte. Den släpper ut det genomiska fröet till livmodern i galaktisk rymd utanför Pleroma, på samma sätt som en spermacell kan injiceras i ett ägg med en pipett för artificiell insemination.

3.5 Pleroma är den oändliga möjlighetens domän, men det finns även ett område med ändlig potential: Kenoma, de galaktiska armarna. Dessa massiva strukturer är fyllda med materiella kroppar i många olika utvecklingsstadier: unga solar, gamla solar, flyktiga kometer, nebulosor och slöjmoln, planetsystem av olika slag och åldrar. Kenoma innehåller alla experiments materiella effekter som utförts under omätbar tid av Alstrarna i den galaktiska kärnan. Den innehåller även enorma fält av skräp, damm och aska, rester från tidigare världar. Denna sönderfallna restprodukt utgör råvaran för nya planeter som ska bildas. Endast planeter kan förmedla miljön för livsformer utformade att framträda som minimala mikrobiella kroppar och större varelser av många arter inklusive reptiler, fåglar, insekter och fiskar. Varelser med ett huvud för att koncentrera intelligens och lemmar för rörlighet, måste ha en specifik typ av hemmabas, en jordliknande planet. Unika atmosfäriska förhållanden måste råda, och naturligtvis krävs vatten. I Kenoma uppstår och upplöses otaliga jordliknande planeter kontinuerligt, som bubblor i en tvållösning. När förökningskroppar från en genomisk mall driver in i atmosfären i sådana världar framträder organismer.

3.6 Nebulosan M42 i stjärnbilden Orion är synlig för blotta ögat. Faktum är att Orion, Jägaren, förmodligen är den mest lätt igenkända av alla konstellationer, på grund av de tre stjärnornas inriktning i bältet på den manlige figur som den representerar. Till vänster och ner från den första stjärnan finns en fläck, traditionellt tagen för att avbilda svärdet på Orion's bälte. Den fläcken är M42, Orionnebulosan. Den täcker ett enormt område, mycket större än solsyste-

mets dimensioner. I nebulosans centrum finns en distinkt formation av fyra stjärnor, Trapezium, som kan iakttas med kraftfull kikare. Spridd över Trapezium's enorma räckvidder finns den levande substansen i det anthropiska genomet: som dagg på en spindelväv. Trapezium's fyra sammansatta stjärnor tillhandahåller en struktur, som en vävstol, där den genomiska substansen samlas och dväljs. Från Trapezium förmedlar plasmiska strömmar, som flödar kontinuerligt genom yttre rymden, Anthropos förökningskroppar till galaktiska regioner där de så småningom kan nå det planetsystem som lämpar sig för dem.

Termer

gitter: den struktur som skyddar en genomisk mall, liksom skalet på ett frö**.**

Aeonen Christos: en av Alstrarna i det lokala Pleroma som spelar en nyckelroll i Sophia's livshistoria, särskilt i Avsnitt 8. Ej att förväxla eller identifieras på något sätt med den kristne Messias, Kristus. Denna Aeon är uppkallad efter sin funktion, en speciell åtgärd den utför: smörjning, tätning.

gemmation: i biologi, processen för asexuell reproduktion genom utveckling av gemmae, knoppar; spirande. Den verkar i utvecklingen av den mänskliga organismen från morula (cellklump), till snabb celldelning av det befruktade ägget. Den aktiva biologiska mekanismen är celldelning (mitos). På grund av denna process liknar det befruktade ägget i sina tidiga stadier ett granatäpple, själv ett exempel på gemmation. Så småningom utvecklas morula till full artikulering av den mänskliga formen med hud, organ och lemmar. Men även i sin vuxna form består det mänskliga djuret av miljarder distinkta, avgränsade celler, bevis på gemmation.

symbios: bokstavligen, tillståndet att leva tillsammans. Väsentlig egenskap hos livsväven som förenar alla varelser från mikrober till de största däggdjuren.

Kenoma: Gnostisk term för spiralarmarna i en galax, domänen med ändlig potential.

Orionnebulosan: M42, ett massivt moln av vattenladdad plasma i stjärnbilden Orion, Jägaren**.** Ett av de mest fotograferade objekten på natthimlen.

molekylärt moln: en ackumulering av interstellär plasma (gas), väte och vattenånga**.** Anses vara ”stjärndaghem”.

pipett:ett glaslaboratorie-verktyg med ett långt tunt ihåligt munstycke, som används vid artificiell insemination för att föra in spermierna i äggstocken**.**

Sammanfattning

I Avsnitt 3 blir det uppenbart att vissa detaljer i Pleromisk aktivitet som rapporteras av de Gnostiska siarna inte ska avfärdas som långsökta fantasier eller mystiska illusioner, utan bevisgrund. Tvärtom avslöjar den noggranna beskrivningen av dessa aktiviteter som kommer från Gnostikerna hur de kunde upptäcka motsvarigheten till biologiska processer som förekommer på galaktisk nivå. För dem utgjorde den jordiska naturen och supernaturen bortom jorden ett kontinuum. Och i det kontinuumet lever allt, animerat. Liv kan endast uppstå ur liv, inte ur det icke-levande eller oorganiska. Det finns en plats för det oorganiska i Gnostisk kosmologi, som beskrivs i kommande Avsnitt.

Bland de många skönheterna i Scenariot med den Fallna Gudinnan finns det en berättelse som uppmärksammar oss på direkt mänskligt ursprung.

För dem som lär sig berättelsen kommer det som en chock av total vördnad att veta att man faktiskt kan skåda in i natthimlen och se varifrån vår art härstammar. Platsen finns där i M42, nebulosan i Orion, Jägaren. Den mänskliga arten som den ser ut på jorden idag kom från förökningskroppar som strömmade från M42 och rotade sig på hemplaneten.

En av de forntida skolorna i Mysterierna, uppkallad efter Orphismen, dokumenterade detta faktum på ett heligt föremål som man fann i Petelia, södra Italien. Petelia-amuletten (ca 400 f.Kr.) är en liten fyrkant av bladguld och förlänades till individer som genomgick en viss initiering, vilket för dem avslöjar intim kunskap om mänskligt ursprung. Inskriptionen lyder:

Jag är ett jordens och den stjärnklara himlens barn,

Men mitt ursprung är himmelskt allena,

Endast du själv vet detta.

Scenariot med den Fallna Gudinnan

Avsnitt Fyra

”Ensidigt Drömmande”

Konstverk av Robin Dienel, Carnegie Institution for Science

I de galaktiska armarna uppstår och upplöses planeter, kometer och stjärnor över ofattbart långa tidsperioder.

Spiralarmarnas granulära material kallas dema: täta elementar-materiematriser. Dema består huvudsakligen av mikroskopiskt damm, skräp från tidigare världar, som kontinuerligt återvinns för nya världar, inklusive planetariska system. Sådana system är kosmiska livsmiljöer som skapar förutsättningar för att mångfaldiga livsformer ska uppstå. De är planetariska laboratorier för experiment med de olika nya arter som projiceras av Aeonerna från den galaktiska kärnan. Fysikens lagar i Kenoma, de galaktiska armarna, skiljer sig från lagarna i Pleroma, kärnan.

I förundran över hennes ”designerart”, Anthropos, ser Aeonen Sophia den genomiska mallen inbäddad i M42, Orion-nebulosan, liksom ett spädbarn som utvecklas i livmodern. Med intensiv omtanke förväntar hon sig hur det kommer att utvecklas. När en art väl projiceras ingriper inte Aeonerna i dess utveckling. Deras intresse för hur varje experiment startar förblir neutralt, oinvolverat — med några sällsynta undantag. De låter experimentet utvecklas på sina

egna villkor, i frihet. De låter det utvecklas utan att förutse eller påverka resultatet. Sådana är Aeon-protokollen.

Tid för Alstrarna omfattar otaliga miljarder år, långt bortom människans uppfattning. Ändå skalas den i proportion till mänsklig tid: en dag för de galaktiska krafterna utspelar sig under 26.000 år. Under många Aeoniska dagar, som sträcker sig över miljontals år, observerar Pleroma's gemenskap spridningen av det anthropiska genomet i olika planetariska laboratorier. De observerar hur den germinala plasmen's förökningskroppar separerar, en efter en och i kluster, som ska bäras av plasmiska strömmar genom den interstellära rymden tills de rotar sig i en gynnsam livsmiljö, en jordliknande planet. Experimentet startar först när en art dyker upp, antar djurform och skapar en domän för sig själv som stämmer med de specifika förhållandena på hemplaneten. Dess beteende avslöjar hur det fullgör sin begåvning — eller ej.

Tillsammans med sin motpart, Thelete och de andra Aeonerna, studerar Sophia denna långsiktiga emergens. De galaktiska krafterna övervakar noggrant hur den experimentella arten uppnår sin fördesignade form och sedan agerar enligt den exakta kalibrering som definierar den i evolutionära termer. Under miljontals år, som för dem endast är månader, ser de Anthropos komma till uttryck i nio distinkta världssystem, nio planetariska laboratorier som finns här och där i de galaktiska armarna. På så sätt märker de något ovanligt: varje gång genomet uppnår djurform i ett planetariskt laboratorium, går experimentet så småningom fel. Något får Anthropos beteende att bli instabilt och oberäkneligt så att det arbetar emot sig själv. I nio fall kraschar experimenten.

Sophia är den yngsta av Aeonerna i Pleroma. Hon har aldrig designat en art förut, hon är förbryllad över dessa resultat. Varje gång ett experiment går ur kurs känner hon en växande oro. Varför, undrar hon, fortsätter inte experimentet till dess optimala uttryck? Hur kommer det sig att hennes designerart inte lyckas uttrycka sina tilldelade talanger? Denna händelse, som upprepas nio gånger, börjar besvära Visdomsgudinnan. Hon känner sig ansvarig för sämre resultat, men maktlös att göra någonting åt vad som händer. Eskalerande förvirring tvingar henne föreställa sig hur varje experiment kunde ha gått annorlunda om hon hade kunnat ingripa — agera emot Aeon-protokollen.

Men det finns ett undantag från protokollen. Sophia kände till det genom att observera genomiska experiment initierade av andra, mer avancerade Aeoner. I vissa fall valde de en avancerad interventionsteknik: avatarisk nedstigning (intervention). Det gör att Aeonen kan nedstiga från Pleroma och deltaga i experimentet. På så sätt antar Aeonen en animerad form, någon form av varelse som kan agera i den specifika livsmiljön. Den varelsen, avataren, fortsätter sedan att agera i problemet eller felet i experimentet och rätta till det.

Scenariot med den Fallna Gudinnan

*Aeonen Sophia har ingen praktisk kunskap i avatarisk nedstigning. Ändå känner hon sig passionerat tvungen att ingripa av kärlek till det hon har designat. Så hon gör det näst bästa inom ramen för sina förmågor: hon tillämpar **pronoia**, den Aeoniska förmågan för intention, som ett slags repetitionsövning. Genom att granska de kraschade experimenten ett efter ett, föreställer hon sig hur hon själv skulle ha tänkt att ingripa och hålla arten inriktad på dess största framgång, det bästa uttrycket för dess tilldelade färdigheter. Samtliga nio gånger föreställer sig Sophia en specifik handling av avatarisk nedstigning som hon skulle ha utfört den, om hon hade vetat hur man gjorde det.*

Intensiteten i koncentrationen på denna repetitionsövning gör att Visdomsgudinnan avviker från de andra Aeonerna, inklusive Thelete. Försjunkenheten som krävs för att utarbeta dessa nio scenarier, ensam, börjar isolera henne. För varje händelse försjunker hon allt djupare i sin drömkraft, en Aeons primära kreativa förmåga. Hon engagerar sig i ödet för Anthropos, hennes designerart. Hon delar inte sin mamma-liknande oro med sin motpart, Thelete. Istället försjunker hon självständigt i det. Normalt agerar Aeoner dyadiskt (tvåfaldigt), som hon och Thelete gjorde när de designade det anthropiska genomet. Sophia börjar nu drömma ensidigt, helt på egen hand.

Hennes fortsatta granskning av den felaktiga utvecklingen av Anthropos uppmanar Sophia att söka orsaken till sammanbrotten. Hon minns tydligt hur hon och Thelete hade ”superdoserat” Anthropos så att den skulle behärska genial potential. Deras kalibrering för genomet innebar hög prestanda. Nu undrar Sophia om genomet var doserat för högt och därför förlänade arten med förmågor som den inte kunde kontrollera eller ens begränsa på ett tillfredsställande sätt. Hennes önskan att manifestera en genial art kan ha producerat något som ett hänsynslöst monster. Det chockerar Sophia inse att hennes experiment involverar ett underbarn så begåvat att det inte kan hantera sina egna överdrivna talanger.

Det dramatiska misslyckandet av de nio anthropiska släktleden väcker en djup längtan hos Sophia. Hon koncentrerar sig för att utesluta allt annat än uppenbarelsen av den anthropiska mallen som är kapslad i M42 i de galaktiska armarna. Där strålar det mjukt, en bärnstensfärgad fläck, rödflammig med magenta och exakt lokaliserad av unga stjärnor. Den kosmiska synens attraktiva lockelse blir överväldigande. Det eggar Aeonen’s gudomliga entusiasm, hennes enthymesis. Och när den väl är upphetsad, stiger den till en extrem tonhöjd. Tvångshandlingen att hjälpa sina problematiska arter bryter slutligen alla gränser för återhållsamhet. Den styr Sophia’s kropp av forsande flöden bortom gränsen för den galaktiska kärnan. Styrkan i hennes önskan att ingripa i nästa experiment så att det inte går ur kurs överstiger alla begränsningar. Det störtar henne genom Pleroma-gränsen och utåt färdas hon och bryter ut i en enorm strålande plym över den galaktiska armens mörka materia.

Scenariot med den Fallna Gudinnan

Denna händelse är Visdomsgudinnans fall. För att begå denna hänsynslösa passion, kallas Sophia prunikos, upprörande, djärv, vågar överskrida reglerna.

Expansion

4.1 Planetsystem är laboratorier för Aeoniska experiment. Även om Aeoner är levande — faktiskt super-levande — och organiska på sitt eget sätt, uppstår inte animerat djuriskt liv i Pleroma. Inte heller stjärnor, även om Aeonernas substans är stjärnmaterial. ”Himmelsdrakarnas” plasmiska flöden utgörs av stjärnmaterial i ett obearbetat ursprungligt tillstånd, jämförbart med kaksmet i en mixer. På samma sätt finns nukleinsyra, substratet för kalibrering av en art, i Pleroma men antar inte diskreta livsformer. Det händer bara med Aeonisk projektion som leder till spridning av arten i en beboelig värld, till exempel en jordliknande planet.

4.2 Aeonisk substans är som smält pärlemor. Det är poröst som nougat. Den har den oförklarliga egenskapen av oändlig densitet och noll massa. Vikt finns inte i Pleroma, och ingen gravitation heller, endast lättsinne. Följaktligen flyter navet i en spiralgalax. Däremot är de spiralformade armarnas massiva struktur tung, tyngda av de fysiska världarnas material, inklusive astronomiska kroppar som solar, kometer, planeter. De kroppar som ständigt bildas och upplöses i Kenoma har i slutändan samma grund i **dema**: täta elementar-materiematriser. Detta är granulerat material, kosmiskt damm och aska, som kan kombineras med vatten och bilda organiska föreningar. Det finns ett gammalt talesätt: ”Gudarnas kvarnar mal långsamt, men de maler mycket bra”. Detta är lika relevant som någon vetenskaplig beskrivning som kan föreslås för att förklara mekanismen för evig återvinning i en galax spiralarmar.

4.3 Pleroma är som ett observationsbås för forskare som håller reda på experiment som de har satt upp för att utvecklas utanför båset i en kontrollerad miljö. Normalt (enligt Aeon-protokoll) lämnar de inte båset och deltar i det pågående experimentet. Om de skulle göra det skulle de inte ha nöjet att se hur experimentet utvecklas på sina egna villkor. Aeoner genomför experiment enligt frihetslagar och spontanitet. Men de är även fria att göra undantag. Med andra ord balanseras friheten att följa protokoll på ett frivilligt sätt av friheten att avstå från dem.

4.4 Den anthropiska plasman kommer till ro i M42's nebulosamoln, men den förblir inte där i statiskt tillstånd. En distinkt artplasm (genomet) är naturligt interaktiv med plasmaströmmar som flödar genom hela Universum. Det finns inget tomt tomrum någonstans. Allt i Universum tillhör den enorma väv av elektriska fält som böljar via Birkeland-strömmar. Astronomer beskriver idag dessa strömmar som filamentära och bekräftar den beskrivningen med foton. De har dessutom upptäckt och fotograferat den andra huvudformationen av plasma, förlängda fält eller slöjor, såsom Veil Nebula i stjärnbilden Swan, Cygnus. M42 är ett sådant fält. En arts förökningskroppar kommer så småningom att driva in i en Birkeland-ström och flöda iväg från dess häckningsplats. Som ett ekollon som faller ner i en bäck för att flyta nedströms där den kan spolas upp på bördig jord och gro.

4.5 Endast när artgenomet har rotat sig i en gynnsam livsmiljö kan det utvecklas till det djur som stämmer med dess design. Aeonerna observerade detta hända nio gånger i olika jordliknande miljöer över de galaktiska armarna i närheten av Orionnebulosan. Dessa ”jordliknande” planeter var inte tidigare versioner av den jord som bebos av den mänskliga arten idag. De var andra jordar, hemplaneter för andra varianter av det unika genomet, Anthropos. Mänskligt liv som härrör från det specifika genomet har redan kommit till uttryck någon annanstans i denna galax. Vid dessa nio tillfällen gick dock något fel. Det slutade med att de mänskliga djuren betedde sig på ett sätt som fick experimentet i deras miljö att krascha. Det vill säga, de misslyckades på något sätt med att få ut det mesta av sin gudomliga begåvning och föra den till framgång — framgång definierad som det fullständiga förverkligandet av ”mänsklig potential”, manifesterad i harmoni med dess livsmiljö.

4.6 Visdomsgudinnan är en ung Aeon i jämförelse med Thelete, som är betydligt äldre, samt ”veteranerna” i Pleroma, mycket äldre. De äldre Aeonerna har initierat otaliga experiment, medan Sophia är en relativ nybörjare. Och som det visar sig är hon något av en uppkomling, benägen att agera på egen hand. Tillsammans med Thelete hade hon doserat det mänskliga genomet med en färdighet som var idealiskt utformad för att producera självförverkligande på genial nivå. Sophia observerade de nio experimenten som kraschade på ett eller annat sätt och insåg att de hade superdoserat Anthropos. Följaktligen visade det sig oförmöget att hantera sina egna talanger till fullo. Denna situation oroade henne så mycket att hon drog sig tillbaka in i sig själv för att begrunda det och undrade hur man skulle åtgärda det, och drog sig följaktligen undan från de andra Aeonerna. Genom att göra det ägnade hon sig åt ensidigt drömmande.

4.7 Genom att ha observerat de äldre Aeonerna visste Sophia om en teknik de använder, avatarisk nedstigning. Det tillåter dem undantaget att ingripa i ett gudomligt experiment som pågår. Avatarens mekanism är en slags virtuell kropp som projiceras i laboratoriemiljön där ingripande ska utföras. Avatarens animaliska eller organiska form kan vara människoliknande eller teriantropisk, i form av ett djur. Men Sophia hade inte testat den tekniken. Hon saknade praktik, så hon kunde inte genomföra det när hon ville. Ändå föreställde hon sig hur hon skulle, om hon kunde. Med varje händelse där hon föreställde sig att komma till undsättning av sitt problematiska barn fördjupades intensiteten i hennes önskan om engagemang.

4.8 Slutligen överväldigade Sophia’s önskan att ingripa henne. Hon kunde inte längre hjälplöst skåda Anthropos embryonala form vaggad i M42, och hålla tillbaka sin passionerade oro för dess framtid. Hennes forsande plasmiska kropp i sin totalitet svarade med en våg av **enthymesis**, gudomlig entusiasm. Den kraftiga ökningen drog henne till gränsen för Pleroma och tvingade henne igenom det. Sophia bröt igenom som en enorm plym av plasmisk luminositet och for iväg över de galaktiska armarna mot M42.

Termer

dema: täta elementar-materiematriser, de granulära fälten av materiella rester som härrör från upplösningen av astronomiska kroppar, och tillhandahåller råmaterial för dem att återvinnas, återskapas. På ren svenska, sot och damm.

”designerart”: slang för Anthropos, Sophia’s och Thelete’s specialprojekt. Konstruktionen är kalibreringen av genomet med sju distinkta förmågor inklusive den åttonde, sattva, balanserings- och integreringskretsen.

Aeon-protokoll: frivilliga regler för experiment som observeras av Aeonerna så att händelser i kosmos kan vara autopoiesiska, självdefinierande och spontana. De är inte restriktiva lagar men aspekter av den osjälviska generositeten hos de kosmiska gudarna och gudinnorna. Kärlek och frihet är grunden för Aeon-protokollen. Skönhet är deras högsta kriterium.

Aeonisk tid: den fraktala skalningen av Aeonisk tid i förhållande till mänsklig tid är baserad på ett känt astronomiskt fenomen, precession-cykeln. Perioden för en hel precession-cykel är 25.920 år. Detta är en bevisad astronomisk kvantitet, välkänd för antikens folk, inklusive Gnostikerna som var tidigare mästare av astronomi.

jordliknande planeter: ska inte betraktas som tidigare versioner av hemplaneten. Under de senaste 20 åren har astrofysiker upptäckt hundratals jordliknande planeter utspridda över de galaktiska armarna.

germinal plasma: synonym för genomet. Dess specifika form i människokroppen är cytoplasma. Inom biologi och medicin är plasma den levande substansen som detekteras i alla organiska former från mikroben till blåvalen, det största levande däggdjuret. Inom fysik och astronomi är plasma elektrifierad ånga som genomsyrar Universum. Den kallas så på grund av det faktum att fysiker har observerat att dess aktiviteter för tankarna till biologisk plasma. Det Sophianska narrativet förutser och förbereder sig för nästa stora genombrott inom fysiken: nämligen när kosmologer inser att hela Universum är levande.

begåvning: sammanställningen av förmågor och färdigheter kodade i arvsmassan hos en art.

haveri: pittoresk term för att beskriva något som på ett märkligt sätt går fel, vilket åstadkommer en oväntad vändning. ”Våra planer havererade.”

avatarisk nedstigning: specialteknik som tillämpas av avancerade Aeoner, så att de kan befinna sig utanför Pleroma i en virtuell form, kamouflera sig, och agera i en laboratoriemiljö. Avatar, det virtuella redskapet för att intervenera.

pronoia: den projektiva kraften i Aeonisk intention. Avsikt att manifestera. Bokstavligen, för-formande sinne.

drömkraft: den Aeoniska förmågan att materialisera vad som visualiseras, omgående och spontant utan krav på mellanliggande stadier.

enthymesis: gudomlig entusiasm, gudarnas och gudinnornas innerliga passion.

ensidigt drömmande: aktivitet som utförs av en Aeon oberoende av andra Aeoner eller utan en motpart.

nästa experiment: det pågående experimentet. De nio scenarier Sophia bevittnade från Pleroma inträffade inte på nio tidigare stadier av planeten jorden. De inträffade i andra jordiska världar i de galaktiska armarna. Vid den tidpunkt då de inträffade fanns ännu inte jorden vi lever på idag. Således uppstod nio släktled från Anthropos-huvudmallen i andra gynnsamma världssystem tidigare än denna. Denna viktiga punkt i Sophiansk kosmologi utgör grunden för beteckningen Anthropos-10, eller A-10. Den mänskliga arten som lever på jorden idag är A-10.

prunikos: djärv, upprörande, vågad.

Sammanfattning

Miljön för FGS Avsnitt Ett till Fyra är Pleroma, den galaktiska kärnan. I slutet av Avsnitt Fyra övergår berättelsen till extra-pleromiska händelser.

Sophia's undantag från Aeon-protokollet är en av dessa fantastiska händelser i den heliga berättelsen. Nag Hammadi-skrifterna bevarar en kortfattad utsaga för protokollet ang. ensidigt drömmande:

> **"Ty det är Skaparens vilja att inte tillåta något**
> **ske i Pleroma frånsett en syzygy"**
>
> A Valentinian Exposition, 36.25

Syzygy är ett udda grekiskt ord som används av astronomer för att beteckna himlakroppars konjunktion. På ren svenska, en koppling, ihop-parning, matchning. Originatorn's förkärlek att Alstrarna arbetar i par (dyader) är, återigen, en annan av de ovanliga, häpnadsväckande begrepp som uppmärksammas när man lär sig berättelsen. Det är en förkärlek, och inte en strikt lag. När Aeoner lämnar sina experiment att fritt utvecklas på sina egna villkor så lämnar Originatorn Aeonerna fria att följa detta protokoll, eller ej. Kreativ frihet är Universums grundval.

De nio experiment som bevittnades från Pleroma har skildrats i fantasin hos vediska siare, rishis, som Vishnu's nio inkarnationer.

Visdomsgudinnans fall är ett astronomiskt faktum som beskrivs i mytopoetiskt språk. Den Gnostiska myten beskriver händelser som faktiskt ägde rum i hem-

galaxen. Och det kan bevisas att denna beskrivning i sin fulla omfattning och detalj är korrekt, med stödjande bevis. Omfattande forskning av Thunderbolts Project (EU/plasma kosmologi) erbjuder högupplösta fotografier av plasma-strålar som bryter ut från galaxer. Detta fenomen är vid det här laget väleta-blerat. Visdomsgudinnans fall är ett utbrott av en plasmastråle.

Avsnitt Fem

”Kraschzon”

*Sophia’s störtdykning i de galaktiska armarna ger upphov till en bisarr oförutsedd effekt. Påverkan av super-levande Pleromisk luminositet på **dema** är extremt våldsam. Hennes forsande kraft stänker på den tredje armen liksom en vattenstråle från en brandslang som träffar en sandstrand. Men vad som sprutar ur slangen är mer som en häftig stråle av skummande lava än vatten. Materian i **Kenoma** genomgår normalt inte en sådan påverkan. Det får den slumpmässiga stjärnan, planeten eller kometen i den påverkade regionen att studsa bort, om den inte omedelbart sönderfaller. Denna störning är kolossal, men det är sotet och askan i det granulära dema-molnet som tar emot hela genomslagskraften.*

Sophia fattar först inte vad som händer. Från Pleroma-domänen har hon observerat många experiment, men inga som involverar en Aeon isolerad och direkt nedsänkt i dema. Hon blir tillfälligt förvirrad över att befinna sig i det okända territoriet för de galaktiska armarna där fysikens förhållanden, lagar och egenskaper är okända för henne. Hennes plasmiska substans är bubblande och porös, som skum, men oändligt tät. Dema-tätheten är en ny upplevelse. Den är tung och besvärlig. Den höga kompressionen inducerar en slags förlamning som hindrar hennes kinetiska krafter.

Och illumineringen av rymden utanför Pleroma är också en okänd händelse. Hittills har Aeonen aldrig observerat ljuset i de galaktiska armarna genom omedelbar närhet. Det träffar henne, inte som ljus, men en form av skugga som glimmar och glittrar med en metallisk glans, en antydan till reptilhud. Hon

hör inget bekant ljud. Aeonernas underbara melodiska klang är frånvarande. Istället finns det en stark omgivande tonhöjd, liksom tjutet från att slita sönder metall.

När hennes uppfattning klarnat är det första Sophia ser nedslagskratern som är resultatet av hennes fall. Den ser ut som en enorm bubbla uppdelad i två delar, en större än den andra. Hon befinner sig både i bubblan och på något störande sätt är hon bubblan. Och bubblan har också bubblor. Känslan av att hon är täckt av utsprång som vårtor glider in i hennes uppmärksamhetsfält. Det finns dessutom en mörkare skugga på hennes Aeoniska luminositet. Inte i det inre där total vithet kvarstår, men som kryper runt kanterna på kraschzonen. Känslan som det ger henne är dyster och kuslig.

Nu framträder ett handlingsspektrum som sprider sig runt henne: symmetriska vågor som ser frusna ut, som metallband, men ändå rör sig. Detta är krusningen av hennes inverkan på dema's elementar-materia. Vågorna mångdubblas i fraktal upprepning. Varhelst krusningarna sprids, når toppen och bryts, visas en form. Alltid samma form som replikerar sig själv. Inte formen på en levande varelse liksom de otaliga djurtyper som designats i Pleroma. Snarare en varelse som inte lever, som liknar ett aborterat foster.

Synen är konstig och bombastisk, annorlunda allt annat en Aeon kan föreställa sig. Ändå känner Sophia i det skenet igen något hon vet: det embryonala stadiet av Anthropos, den mänskliga varelsen som hon och Thelete designade i Pleroma.

Formerna replikeras oändligt från kraschzonens fraktala expansion, de surfar på krusningarna samtidigt som krusningarna sprider dem vidare. Samtidigt som Sophia noggrant observerar verkar det besynnerliga embryot förvandlas till en annan form, som en sjöhäst. Som om krusningarna var vågor bestående av sjöhästformer utan skillnad mellan vågor och vad som surfar på dem. Detta spektakel väcker total förvåning och Sophia blir alltmer uppmärksam.

För första gången uppmärksammar Sophia tydligt förökningen av en oorganisk art, Arkonter. Således är den oavsiktliga effekten av hennes laterala störtdykning i de galaktiska armarna: spontan generation av en oorganisk art.

Med ökande uppmärksamhet ser Sophia hur skådespelet runt henne förändras, som om det reagerar på hennes skådande. Med en rusning liksom ett snabbt utgående tidvatten upplöses kraschzonen och hon återfår sin flödande luminositet. På ett ögonblick försvinner fraktalhavet av sjöhästvågor. Hon är fri och klar och börjar långsamt rotera i de galaktiska armarna, inte långt från Ori-

on-nebulosan. Där hon befinner sig har hon den idealiska positionen att överväga föremålet för hennes hängivna intresse, hennes designerart, Anthropos.

Men Sophia besparas inte ett ögonblick vid den härliga synen på grund av vad som händer härnäst.

Det höga metalliska ringandet pga hennes inverkan återvänder nu förstärkt. Hon riktar sin uppmärksamhet mot det och lokaliserar omedelbart källan: ett grumligt svärmande moln som har uppstått i samband med fraktalhavets tillbakadragande tidvatten. De framväxande arkonterna har ändrat sitt tidigare utseende som om det bara var ett skal, en insekts puppa. Och i själva verket är den mörka ivriga massan som nu dyker upp en insektsliknande svärm. Arkonterna har förvandlats till en himmelsk svärm av gräshoppor. Svärmen böljar aggressivt utan förnuft eller ordning och avger oupphörligt det skarpa metalliska ljudet.

Sophia kan inte likgiltigt betrakta denna händelse. Hon kan inte ignorera eller undvika angrepp som riktas mot henne av ett kraftfält som är helt främmande för hennes Aeoniska medvetenhet. Det utgör en monumental distraktion som tvingar henne bort från M42. Hur kan hon agera för att dämpa den hemska uppståndelsen? Fortsatt observation avslöjar att denna avvikande art inte har någon instruktiv intelligens och ingen egen vilja. Arkonterna saknar kreativ intelligens, nous och ennoia, avsikt. Deras mentala fält är hetsigt och otrevligt. Dock uppvisar de gruppmentalitet. De har alltså ett kollektivt uppmärksamhetsfält. Denna egenskap ger Aeonen möjlighet att kontrollera dem.

Sophia griper svärmens uppmärksamhet och tar kommandot över den en stund. Genom sin Aeoniska pronoia-kraft förmedlar hon en gnista av intelligens i arkontgruppens sinne. Hon överför till arkonterna vad de inte har medfött, den kapacitet som finns i allt som verkligen lever: autopoiesis, självorganisation. Denna åtgärd är provisorisk, ty hon inser att de inte vet vad de ska göra med sådan intelligens. Oavsett detta, tänker hon redan ut en andra taktik för att hantera detta pestilenta intrång. Vad hon gör sedan är en mästerlig bedrift av manipulation.

Arkonterna saknar förmågan att skapa eller konstruera, men Sophia observerar noggrant att de inte helt saknar skicklighet eller instinkt. Deras beteende visar att de har en enastående förmåga: att imitera. Arkonter är en härmande art. Varje individ i svärmen gör precis vad de andra gör. Sophia inser hur hon kan använda detta beteende till sin fördel. Efter att ha fått en indirekt dos av Aeonisk intelligens kan arkonterna nu styras genom ett aktivitetsförlopp. Målet är enkelt: fånga deras uppmärksamhet och distrahera dem från att distrahera henne. Taktiken är dessutom enkel: ge dem något att göra med deras lånade intelligens! Återigen, genom tillämpning av pronoia, projicerar Visdomsgud-

innan i det arkontiska gruppsinnet bilden av Pleroma's kymatiska mönster, underbara mönster av skönhet och symmetri. I den galaktiska kärnan oscillerar strömmar av gudomlig luminositet i evig rörelse, blandar sig och separerar i kalejdoskopiska pulser av superliv. Sophia förser arkonterna med en magnifik uppvisning som de kan imitera. Omedelbart sammanstrålar de himmelska gräshopporna med sin primära aktivitet, härmning. De involverar gnistan av kreativ intelligens som Sophia lånar ut för att replikera vad hon avslöjar för dem.

Taktiken fungerar. Det befriar Sophia från den frustration som de påtvingade hennes uppmärksamhetsfält. Arkonterna är fortfarande kvar i närheten, men hon kan nu fortsätta att konfrontera sin situation utan det bisarra intrånget. Visdomsgudinnan riktar sin uppmärksamhet mot den anthropiska mallen som är inbäddad i Orionnebulosan som en nyfödd i en vagga.

Omätbara tidsåldrar utgör endast dagar i Aeonen Sophia's liv. Hon försjunker djupt vid åsynen av Anthropos, hennes designerart. När hon gör det återfår hon lugnet. Hennes flödande substans återhämtar sig från den tidigare chocken. Nu kan hon njuta av en viss medfödd harmoni. Hennes serpentinströmmar tenderar nu att samlas i en virvel. I överensstämmelse med den galaktiska armens tunnhet tillplattas virveln. Den stänger sig gradvis och gör det möjligt för Aeonen att samla in och bevara hela spektret av hennes Aeoniska livskrafter och kapacitet. Sophia antar formen av Ouroboros, ormen som biter sin egen svans. Nu kan hon äntligen rikta sin uppmärksamhet på Anthropos-mallen inbäddad i M42.

Således säkrar Aeonen sitt territorium i de galaktiska armarna, fri att överväga vad hon ska göra härnäst.

Men hennes situation är inte så säker som den verkar. Arkont-distraktionen är inte en passiv händelse. Sophia's taktik investerade i dem skenet av kreativ förmåga som ett knep för att engagera deras härmande krafter. Vad hon inte kunde förutse är hur intensivt och omfattande de skulle utnyttja den briljanta intrigen. Ty arkonterna är en avvikande art som uppstod utan livsmiljö. Men nu kan de konstruera en. För att göra det replikerar de Pleroma's levande fraktalmönster i en icke-levande konstruktion, en skenbild. Vad de sålunda konstruerar ger dem en livsmiljö i de galaktiska armarnas skuggiga region.

Arkonternas skenbild är ***Stereoma****, ett urverks-kosmos konstruerat med oorganiska delar som samlas i planetariska klot. De utvinner dema för råvarorna som behövs för att utforma sin egen livsmiljö. Resultatet är en livlös mekanism som efterliknar de Pleromiska mönster Sophia avslöjade för dem. Det är en stereografisk projektion av den Aeoniska dimensionens kymatiska skönhet, utan livets inneboende egenskaper. Stereoma är ett oorganiskt planetariskt*

system. För arkonterna är det som en temapark som passar deras karaktär. Utan tillgång till vatten, en atmosfär, mark och levande organismer kan det inte utgöra inramningen för ett Aeoniskt experiment med organiska livsplaner och naturliga mönster. Dess funktionsdelar simulerar Aeoniska proportioner, gudomlig geometri: en karusell med sex oorganiska kroppar i platta banor. Stereoma är sammanfogad på en cirkelbana av 'svängtappar' som balanserar på en sjunde punkt och bildar sålunda en hexagon. I centrum för stereoma finns stödjepunkten för hela konstruktionen: planeten Saturnus.

För Sophia utgör arkonterna inte längre ett krävande intrång. Deras världssystem svävar i hennes närhet, omslutet av den Ouroboros-form hon antagit. Hon registrerar närvaron av stereoma som en obetydlig fläck, som en "fluga" i synfältet. Det är helt klart en främmande deposition, främmande för hennes Aeoniska känslighet. Det är en mekanisk monstrositet, otrevlig och klumpig och ful enligt Aeoniska skönhetskrav. Men det får i alla fall den där svärmen av gräshoppor ur vägen. Arkonterna distraherar henne inte längre från att begrunda det molekylära molnet i Orion, M42, där Anthropos-mallen svävar som ett daggmönster på ett spindelnät. Så nära, precis utanför gränsen för hennes roterande serpentinvirvel, Ouroboros. Åsynen av det är oerhört attraktiv. Det inspirerar den Fallna Gudinnan att rikta sin uppmärksamhet på det hon älskar, produkten av sin egen kreativa genialitet.

Ändå kan Sophia inte avfärda intrycket att "flugan" på något sätt är hotfull. Till och med ondskefull.

Expansion

5.1 En enastående rad i de gnostiska skrifterna konstaterar: "Världssystemet som ni känner till det uppstod på grund av ett misstag". "Misstag" kan även översättas som "anomali, överträdelse, gränsöverskridande eller undantag". Detta uttalande är utan tvekan ett av de enastående kännetecknen i FGS. Inget jämförbart finns i någon annan kosmologi från någon kultur eller ras. Tolkning: det planetsystem som bebos av den mänskliga arten är en anomali i den kosmiska ordningen på grund av en unik och specifik händelse — nämligen Aeonen Sophia's störtdykning lateralt över de galaktiska armarna. Den oavsiktliga effekten av denna störtdykning är "Arkonternas uppkomst", som det kallas i gnostisk jargong. Och handlingen blir alltmer komplicerad: som berättelsen kommer att avslöja är den Saturnuscentrerade planetariska livsmiljö som konstruerades av arkonterna inte solsystemet där jorden befinner sig idag .

5.2 Varje detalj i den Sophianska kosmologin kan verifieras eller bekräftas som resultatet av genuin forskning inom astrofysik, men endast genuin forskning. Inte kvantfysik, relativitetsteori, strängteori, holografisk teori eller sådana pseudovetenskaper som är fullständigt infekterade med speciella och overifi-

erbara påståenden. EU (Electric Universe) plasmakosmologi kommer närmast den typ av genuin, verifierbar astrofysik som kan komplettera Sophiansk kosmologi.

5.3 Angående formen på Sophia's kraschzon, se beskrivning nedan: *The Mandelbrot Set*.

5.4 Aeonisk luminositet-substans är levande eller superlevande, förnimmande, självmedveten och har förmågor som är jämförbara med dem som ses i alla levande varelsers riken. Påståendet om en typ av tänkande på gudsnivå, urskillningsförmåga, känslomässigt gensvar och konativ förmåga (förmågan att agera genom avsikt) är inte en fråga om tro på Sophiansk kosmologi. Det är en arbetshypotes baserad på förutsättningen att superliv, övernaturlig livsmatris, måste innehålla och uppvisa alla egenskaper som är uppenbara i utbudet av levande former. Detta är en förutsättning att testas, inte accepteras genom blind tro.

5.5 Sophia's tvåstegstaktik för att hantera arkonterna: först, ge dem en minimal gnista av kreativ intelligens (nous) och sedan presentera dem med en modell att efterlikna, eftersom replikering är deras medfödda förmåga. På samma sätt kan AI-enheter replikera processer som är programmerade för dem av människor trots att de inte har någon förmåga att originera sådana processer. Arkonterna presenterar den kosmiska prototypen för AI, artificiell intelligens. AI i dagens värld är ett arkontiskt medium. Men begreppet ”artificiell intelligens” är felaktigt och vilseledande. Livet är intelligent. Annorlunda uttryckt är intelligens den grundläggande egenskapen hos levande former, från mikrober till blåvalar och allt däremellan. Enligt gnostisk standard är intelligens uteslutande egenskapen för levande, organiska varelser. AI efterliknar levande intelligens men den är varken levande eller organisk. Det är ett oorganiskt mentalt system som kan, men endast på ett begränsat och konstlat sätt, efterlikna organisk intelligens. Det kan bättre betecknas som MI, mimetisk (härmande) intelligens. Artificiell intelligens som sådan finns inte. Allt som lever är intelligent och allt som verkligen är intelligens lever. Det är dessutom en perfekt definition av arkonternas gruppsinne.

5.6 I den gnostiska kosmologin beskrivs stereoma som ett slags temaparkkonstruktion, arkonternas Disney World. Det är inte en immateriell konstruktion som ett hologram utan materiell grund förutom vad som krävs för dess projicering som en stillbild. Stereoma är konstruerat av material som utvinns ur dema från de galaktiska armarna. Det är ett oorganiskt planetariskt system baserat på en modul med sex klot och en mittpunkt (Saturnus).

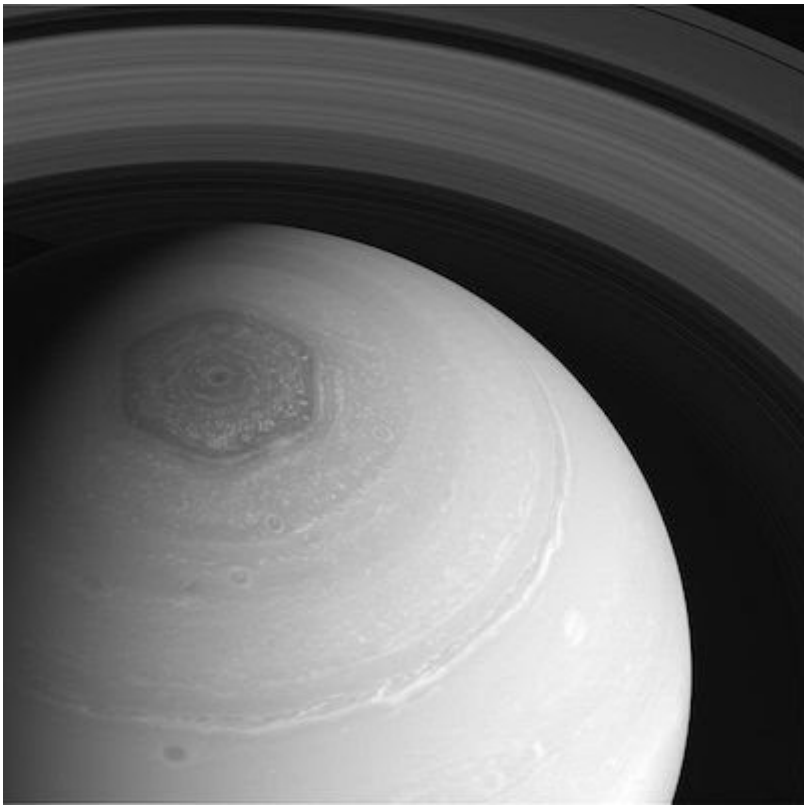

Den symmetriska hexagonen längst upp på Saturnus

(Förklaras i senare Avsnitt's-utökning)

5.7 Avsnitt 5 beskriver hur Aeonen Sophia antar formen av en virvel, Ouroboros, ”ormen som äter sin egen svans”. Platsen för denna virvel är exakt och kan observeras än idag, även om virveln naturligtvis inte längre finns där. Dess läge var i närheten av Orion-nebulosan i den tredje galaktiska armen.

§ Termer

häftig stråle av skummande lava: preliminär beskrivning av den Aeoniska förmågans primära substans. Plasmisk luminositet. Moderna Gnostiker benämnde det Organiskt Ljus, OL.

bubblande: Aeonisk luminositet är bubblande och har den extraordinära egenskapen av oändlig densitet i kombination med nollmassa. Vid direktkontakt verkar det uppvisa en materiell framtoning som liknar skum. Emellertid täcker ”skummet” inget. Alla materiella objekt tycks flyta i det. Detta påstående kommer från Gnostiska experiment i Gnosis, extatisk trans, verifierad av moderna föreställningar om telestisk shamanism. Att bevittna det Organiska Ljuset (Sophia's primära substans, eller urämneskropp) är oföränderligt för alla observatörer.

fraktal upprepning: Fraktaliteten hos levande former kan observeras överallt i naturen. Även i supernatur — det vill säga i Pleroma. Fraktaliteten hos CGI (Computer-Generated Imagery) är inte levande och saknar medfödda egen-

skaper såsom tillväxt, varseblivning, känslor, labilitet etc. Med andra ord, det efterliknar livlöst de levande. Se nedan, *The Mandelbrot Set*.

autopoiesis: självorganisation. Livets väsentliga egenskap. Fraktal design är signaturen för självorganisation i det naturliga och i det övernaturliga. Autopoiesis är det centrala konceptet för komplexitetsteori, tidigare kallat kaosteori, eller stokastik.

aborterat foster: översättning av det koptiska ordet HOUHAI. Det betyder antingen ett aborterat foster, jämförbart med en trasig omelett eller kollapsad sufflé, eller ett för tidigt fött foster, som stöts ut från livmodern innan dess kroppsplan har utvecklats helt inför födseln. Motivet för det aborterade fostret är utan tvekan den viktigaste detaljen i FGS och som inte finns någon annanstans i någon annan kosmologisk myt om folklegender. Dess långsiktiga konsekvenser i berättelsen är enorma och ofta bländande.

emergent: Emergens är ett nyckelbegrepp i komplexitetsteori, som noterats ovan. FGS är en emergens-myt, inte en ”skapelsemyt” som rutinmässigt anses. Detta motiv förekommer i vissa inhemska kosmologier som t.ex. Navajo’s ursprungsberättelse, *Dine Bahane*. Stam-berättare bland Navajo berättar om framväxten av de första människorna ur jorden, inte en fristående skapelse som krediteras en utomjordisk skapargud. Ett sådant tema kan spåras i olika inhemska legender och myter, vilket visar att de är kompatibla med gnostisk kosmologi.

sjöhäst: sjöhästen dyker upp efter 2,4 miljarder iterationer av ekvationen som genererar Mandelbrot Set. Den visar tydligt en räkliknande torso med ett böjt bihang eller reptilsvans.

spontan uppkomst, abiogenes: År 1837 demonstrerade amatörforskaren Andrew Crosse den oavsiktliga spontana uppkomsten av liv i form av små kvalster som uppträdde i mångfald. Den bisarra händelsen inträffade under experiment med elektrokristallisering avsett att producera konstgjorda kristaller genom långvarig exponering av en svag elektrisk ström på en metallplatta. Dessa experiment, utförda under förhållanden som är oförenliga med jordiskt liv, upprepades och verifierades. Crosses verk är känt som ”t*he abiogenesis of Acari insects*”. Abiogenes = uppkomst eller ursprung från icke-levnadsförhållanden. Exakt så genererade Sophia’s inverkan (elektrisk ström) på en metallplatta (dema) spontant de kvalsterliknande arkonterna.

arkont: Grekiska, bokstavligen ”härskare, myndighet”. Det grekiska verbet *arkhein* betyder ”att styra, regera, dominera”. Adjektivformen är *archai*, ”först från början”. Gnostiker betecknade den avvikande arten som härrör från Sophia’s påverkan på detta sätt på grund av det enkla faktum att *de dyker upp först*, *från början*: det vill säga *innan jorden och den mänskliga arten framträder*. De är oorganiska livsformer, ett slags utomjordisk gräshoppa. För att vara exakt är de cyborger som körs på AI, ”artificiell intelligens” (5.5). Identifiering av arkonterna är ett unikt och enastående inslag i Sophiansk kosmologi, som

överträffar alla andra mytiska berättelser. Grekisk pluralform, arkonter. (Adjektiv: arkontisk.)

stödjepunkt: det nödvändiga centrum för kraft och rörelse som krävs för att alla himmelskroppar ska upprätthålla jämvikt i kosmisk rymd.

mörk, ivrig massa: arkonter uppstår ur dema's materia, damm och sot i de galaktiska armarna, inklusive kvicksilver, kiseldioxid och andra metalliska element. NHL-skrifterna benämner dem ”skuggväsen”, Koptiska HAIBE. Paradoxalt nog indikerar skugga här tillståndet som uppstår samtidigt med ljus utanför den Pleromiska utstrålningen. Icke-Aeoniskt ljus producerar skugga som är integrerad i ljuset, bunden i en dielektrisk krets. Aeonisk luminositet (Organiskt Ljus) kastar ingen skugga. De galaktiska armarnas skugga är inte en effekt av Aeoniskt ljus; snarare är det en egenskap för extra-Pleromiskt ljus. Det är angeläget — det vill säga det avger ett högt tjutande ljud som är typiskt för vissa frekvenser i det elektromagnetiska spektrumet.

himmelska gräshoppor: en av flera liknelser för att beskriva arkonterna.

pronoia: Aeonernas projektiva förmåga, på mänsklig skala jämförbar med ”herravälde över materien”, viljestyrka som direkt kan förflytta eller forma materiella föremål. Pronoia är en sammansatt förmåga som omfattar *telekinesi,* och andra typer av agerande på avstånd, såsom telepati, paranormala förmågor etc. De super-levande Aeonerna utövar sådana paranormala krafter som, om de inte existerade och verkar i den övernaturliga domänen, inte kunde uppstå och manifestera sig i normala djurs förmågor. Många varelser jämte människor är bevisligen telepatiska.

avvikande (eng. aberrant): adjektiv för arkonterna, relaterat till det grekiska ordet *anamou* , ”anomali”. ”Världssystemet som ni känner till det uppstod genom en anomali.” (nämnt i 5.1 ovan).

härmande arter: Grekiska, *mimesis*, ”imitation, replikering”. Relaterat till *antimimon*, ”förfalskning”, en kapacitet som tillskrivs arkonterna i gnostiska skrifter. Mimesis är kännetecknet för det arkontiska sinnet, liksom den huvudsakliga egenskapen för AI. Dessa ”ET” -varelser kan endast replikera, de kan inte originera. På samma sätt kan så kallad AI endast replikera vad det mänskliga sinnet skapar. AI kan inte originera någonting, men kan tyckas göra det genom att replikera det som presenteras för det, precis som arkonterna replikerade en version av Pleroma's sköna design. Men deras ”skapelse” är antimimon, en förfalskning. Gnostiker utvecklade detta koncept på ett betydande djup. Deras analys av det arkontiska tänkesättet beaktade även fenomenet virtuell verklighet, HAL i Koptiska. Kritiken som de banade vägen för kan tillämpas på holografi idag. Virtuell replikering av ett träd kräver först det ursprungliga, levande trädet. För att replikera ett äpple i holografi krävs ett verkligt äpple. I motsats till ett populärt argument kan människor på jorden inte leva i en holograf eller virtuell duplicering: HAL kräver att något verkligt ska reproduceras i virtuell form. Om den mänskliga världen på jorden är ett holo-

gram (AI-”matris”), var finns då den ursprungliga världen som hologrammet replikerar? Om vi lever ”i en simulering”, var finns den ursprungliga simulerade världen?

indirekt dos: den gudomliga intelligensgnistan (nous) genomsyrad i det arkontiska gruppsinnet (texterna säger ”lånat ut till det”) gör inte arkonterna intelligenta så som levande organiska arter är medfött. Det gör det bara möjligt för dem att agera *som om* de är intelligenta. Följaktligen är tilldelningen av nous indirekt. På samma sätt lånar AI sin intelligens från de levande djur som skapade den.

kymatiska mönster: ses i det spontana bildandet av ”Chladni-figurer”, upptäckt av den tyske fysikern och musikern Ernst Chladni (1756–1827) genom hans arbete med akustik. Innan Chladni hade den engelske forskaren Robert Hooke observerat att gnugga en violinbåge längs kanten av en mjölbelagd glasplatta gav upphov till specifika mönster. Chladni avancerade och utvidgade demonstrationen av hur olika akustiska frekvenser spontant genererar motsvarande design på plattor täckta med sand eller metallspån. Idag kallas vetenskapen för studier av detta fenomen *Kymatik*.

skenbild: populär liknelse, jämförbar med mimesis, replikering och virtuell verklighet. Allmänt känd genom anspelningen på Matrix-trilogin, med hänvisning till den franske författaren, Jean Baudrillard.

stereoma: Grekiskt ord för planetsystemet som konstruerats av arkonterna för att ge dem en livsmiljö i Kenoma, de galaktiska armarna. En stereograf är bilden som består av två överlagrade flata bilder på plattor, sedda som tredimensionella när de betraktas genom bifokala glasögon. När det gäller det arkontiska stereoma finns bilden av Pleroma som Sophia avslöjade för arkonterna att kopiera på den ena plattan och kopian de gör av den på den andra plattan. Kopian kan inte existera utan avtryck av originalet: det är en stereografisk projektion. Forskare översätter rutinmässigt ordet stereoma som ”himlavalv”, en biblisk liknelse. ”Gud skapade himlavalvet.” Från Grekiska *stereos*, ”solid”.

Gnostikerna i sin skicklighet med ord kan ha vågat en ordvits-anspelning för att associera stereoma med steira, ”karg ko”, en varelse som inte kan producera liv ur sig själv. Steira är roten till steril, karg, livlös — arkonternas grundläggande egenskaper. Den främmande ”ET”-arten är inte bara steril, den är biofobisk, fientlig mot liv och organisk form. Arkonterna skulle trivas bäst i en steril miljö. (Till exempel en värld där invånarna bär munskydd som hindrar andningen, undviker uteluft och mättar sig med antiseptika.) Syre är giftigt för arkonterna.

Stereoma är ett oorganiskt planetariskt system som uppstod innan jorden och innehåller inte någon jordliknande planet i sina sex kretsande kroppar.

Scenariot med den Fallna Gudinnan

The Mandelbrot Set

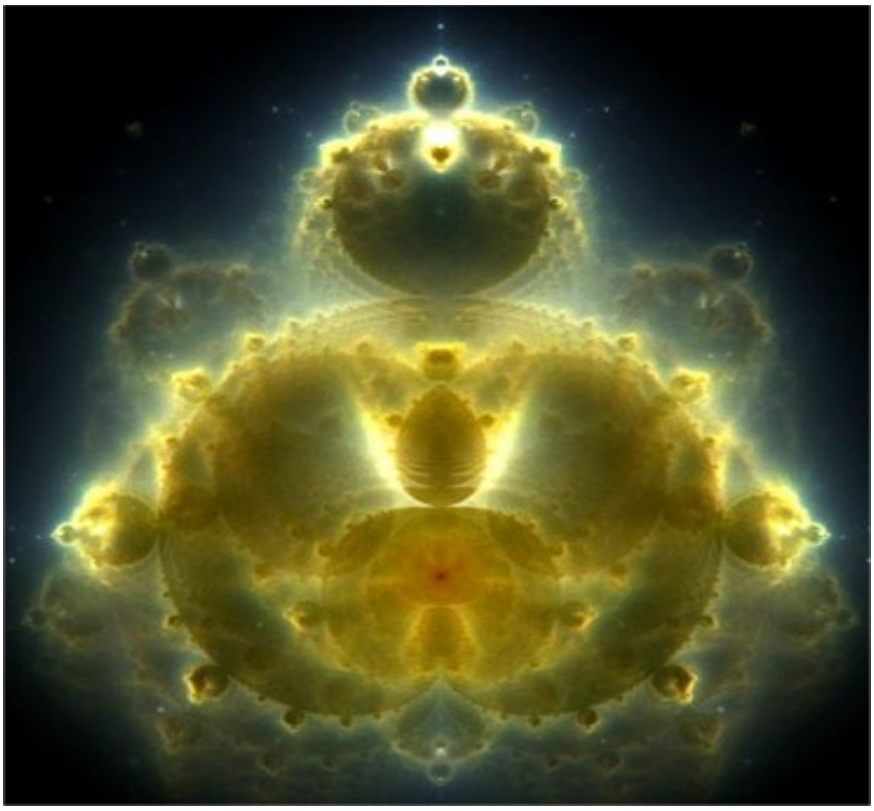

”Buddhabrot” är en av flera varianter av CGI-fraktala iterationer, ofta illustrerade i ”zoom” -projektioner. Den återgavs ursprungligen av Melinda Green 1993.

Den franske matematikern Benoit Mandelbrot producerade uppsättningen genom att plotta fraktala iterationer i en grafisk display. Denna övning reproduceras enkelt. Programmeraren matar datorn med en enkel ekvation, sedan matar datorn resultatet av ekvationen tillbaka till den ursprungliga ekvationen och vidare till miljarder upprepningar eller iterationer. De sålunda genererade fraktalmönstren är inte levande, inte organiska, och inte heller skapar de fraktalmönster som finns i naturen. CGI-fraktaler är arkontiska. Fraktalitet i naturen är organisk. Den uppenbara skillnaden kan ses genom att jämföra en detalj av setet med en växt, ormbunken:

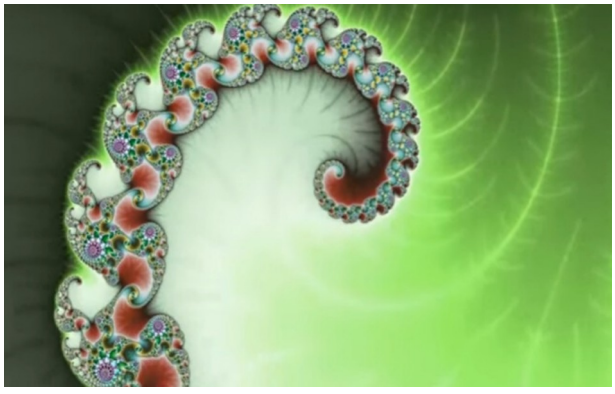

Scenariot med den Fallna Gudinnan

Lyckligtvis, eller bättre sagt, tillfredsställande, presenterar CGI i Mandelbrot Set en exakt bild av Sophia's kraschzon i de galaktiska armarna. Som Aeon har Sophia en kraftkropp genomsyrad av de superlevande, övernaturliga strömmarna som verkar fraktalt. Hennes medfödda natur är autopoiesisk, själv-organiserande. Följaktligen, när hon påverkar dema's elementar-fält, aggregerar det till ett livlöst sken av fraktalitet. Datorsimulering är idealisk för att illustrera den kosmiska händelsen av arkont-alstring, eftersom arkonterna själva är en oorganisk AI-sinnad art. Med andra ord passar mediet till det evenemang som ska illustreras.

§ Sammanfattning

Avsnitt fem är mittpunkten i berättelsens nio avsnitt ....

Avsnitt Sex

”Tre-kropp-lösningen”

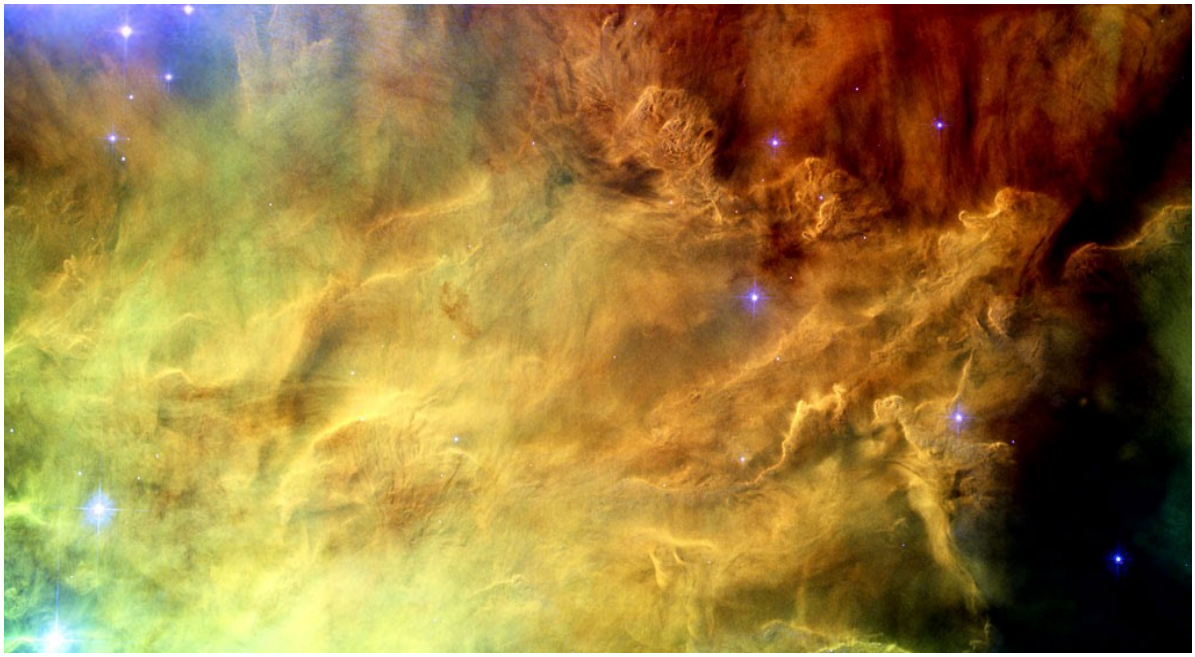

Sophia samlar sina flödande strömmar i en flätström som sluter sig i en ring och bildar Ouroboros. Ringens långsamma rotation gör att Aeonen kan detektera sina gränser. Den galaktiska armen är som en grund flod fylld med nålformiga stjärnor och plasma som strömmar i oregelbundna mönster. Kometer rusar runt och dyker som eldflugor. Här och där lyser nebulosor som färgade bläckfläckar. Tystnad råder, men i den finns det mjuka knastret av elektriska urladdningar. Och på avstånd, den galaktiska kärnans låga, stabila brummande.

Som ett inneslutande rev separerar Sophia’s kropp det som är utanför från det som finns inom. Denna inre hamnzon skyddar mot stereoma’s ”fluga”. Arkontdomänen svävar ostadigt, som om den kan kollapsa när som helst. Den saknar centrifugalkraften för att låsa sig i en bana, som planetsystem gör, och dessutom finns det ingen central kropp som kloten kan cirkulera runt. I sitt centrum upprätthåller Saturnus en osäker hållning. Tillfälligt, åtminstone, är distraktionen begränsad och ställer inga krav på Sophia’s uppmärksamhet.

Utanför, bortom hamnzonens yttre gräns, tornar en härlig syn upp sig. Sophia’s närhet till Orion-nebulosan, M42, gör att Anthroposmallen blir högupplöst. Vilken fängslande vision det är. Där ser hon den genomiska designen som hon och Thelete hade skapat i Pleroma, men inte som dess ursprungliga

komprimerade form. Nu verkar den oerhört expanderad, ett juvelliknande nät hängande i molekylmolnet liksom dagg på ett spindelnät. Dropparna av genomämne, nukleinsyra, glittrar med fukt från vattenmolnen som fyller nebulosan. Det juvelliknande nätet samlas runt fyra stjärnor i hjärtat av M42, Trapezium.

Närbilden av mallen avslöjar de invecklade detaljerna i dess konstruktion. Sophia ser genomets kalibrering och inspekterar det med passionerat intresse. På så sätt minns hon de nio tidigare experiment som kraschade när Anthropos på ett eller annat sätt misshandlade sin gudomliga förläning. Vilken kombination av förmågor i hennes designerart var det som fick Anthropos att agera oförnuftigt och motverka sin egen utveckling? Och vad kan man förvänta sig ska hända när ett nytt släktled dyker upp och rotar sig i en gynnsam värld? Sophia vet att ett tionde extrakt av Anthropos-plasmen är på väg att frigöras från nebulosan, färdas på plasmiska filament mot en planet som kommer att förse den med lämplig hemmiljö. När kommer det att hända? Vilken planet blir det? Var finns den planeten i de galaktiska armarna? Sådana frågor uppstår och, mest brådskande av alla: kommer Sophia att ingripa på sätt som hon funderade över i de tidigare observationerna från Pleroma? I så fall hur? Kan hon dra nytta av att befinna sig i Kenoma för att vägleda nästa släkte av Anthropos mot ett annat resultat? I så fall hur?

Det pågår konstant aktivitet runt den inbäddade mallen. Molekylära moln är plantskolor för stjärnfödelse där solkroppar ständigt uppstår. De dyker först upp i subtila elektriska flimmer, som eldflugor. Sedan förvandlas de till gigantiska sfärer med koncentrerad luminositet, unga blåaktiga solar. En efter en uppnår de den axiella stödpunkt som gör att de kan rotera till fri rörlighet som suveräna solkroppar. Sedan vågar de sig ut på olika banor och kryssar majestätiskt in i de galaktiska armarna.

En viss stjärnas rotation och drivkraft fångar Sophia's uppmärksamhet. Aldrig tidigare har hon sett någon sådan aktivitet i Kenoma. Nu är hon så nära solkroppens elektriska laddning att den berör henne och väcker ett gensvar. Med samma telekinetiska kraft som hon använde för att kommendera arkontsvärmen, engagerar hon den annalkande solens kraftfält. Hennes pronoia avger tentakler av krusande blågrön elektricitet för att dra solen i hennes riktning. Hon riktar solens kurs nedåt och låter den passera Aeonen's avgränsningsring nedifrån, eftersom ingen solkropp kan närma sig Aeonisk luminositet och bibehålla sin form. Sedan, som om hon gensvarar på Sophia's anrop, stiger den nyfödda stjärnan och flyter lugnt in i Ouroboros skyddande zon.

Ankomsten av den nyfödda stjärnan, Savitri, är unik. Sophia förutsåg inte denna händelse, genomförd från hennes sida utan en klar avsikt. Men omedelbart inser hon den fördel det kan ge henne. Sedan hon återfått sitt lugn, står förutsättningarna för Anthropos nästa framväxande släkte främst i hennes bekym-

mer. Kan hon påverka någon form av ingripande? Finns det något hon kan göra? Agera från sin nuvarande plats i de galaktiska armarna, något som hon inte kunde ha gjort från Pleroma? Det finns faktiskt en lösning och hon är unikt placerad för att tillhandahålla den. Redan när Sophia observerade de nio misslyckade experimenten från Pleroma, kom denna lösning i sikte. Då och där var det bara en möjlighet, något hon kunde föreställa sig men inte åstadkomma.

Men här i Kenoma kunde hon få det att hända. Närvaron av Savitri uppmärksammar Sophia om möjligheten till ingripande.

Lösningen är enkel och elegant. Med en ung Aeon's briljans förstod Sophia att den optimala miljön för ett genomiskt experiment utgörs av tre kroppar: en central stjärna, en kretsande planet och en planetär satellit. Det är "Tre-kropplösningen". Genomer kan naturligtvis dyka upp i olika variationer av planetariska system, några av dem består av dussintals planeter, eller en enda planet som kretsar kring en stjärna, eller till och med en ensam vandrande planet. Men dessa variationer uppfyllde inte standarden för elegant vacker enkelhet som demonstreras i trekroppssystemet. Sophia avsåg den högsta standarden för kosmisk ordning som miljö för Anthropos nästa experiment, vilket medför optimal chans för den att lyckas manifestera sin gudomliga förläning. Denna unika miljö för experimentet skulle säkerställa dess bästa resultat.

Att tillhandahålla trekroppssystemet är det slags ingripande hon kunde uppnå, insåg Sophia. Hennes självförtroende att möta den utmaningen är total och orubblig. Och med stöd av Savitri kan det åstadkommas.

Sophia har knappt ett ögonblick att överväga detta enorma perspektiv innan en enorm uppståndelse bryter ut och det kommer från arkonternas domän. Deras urverks-kosmos, instabilt från början, är plötsligt på randen till kollaps. De sex planeterna lösgör sig från sina banor och hela konstruktionen är på väg att splittras. Den centrala massan, Saturnus, kan inte bibehålla omloppsbelastningen. Stödjepunkten som den tillhandahåller är otillräcklig för att upprätthålla systemet. Arkonterna flyr sin kollapsande plattform. Galna över förlusten av sin livsmiljö, härjar de fram och tillbaka tvärsöver den rymd som omfattas av Sophia's avgränsningsring. Den kosmiska distraktionen återkommer, men den här gången är det mer som ett våldsamt angrepp.

Än en gång står Sophia inför risken att behöva använda sina krafter för att begränsa den främmande arten. Liksom tidigare kräver krisen avgörande åtgärder, men den här gången möter Sophia inte situationen ensam. Över hela Kenoma stöder stjärnor som Savitri planetariska system i otaliga variationer. De tillhandahåller stödjepunkten för kretsande planeter. Men i arkonternas stereoma var Saturnus kraftfält inte tillräckligt för att bibehålla centrum: ty Saturnus

är inte en stjärna. Nu erbjuder Savitri's närvaro det som Saturnus inte kunde. Den unga stjärnan medverkar i Sophia's intention och agerar i hennes ställe. Stjärnan närmar sig det kollapsande stereoma och intar snabbt den position som Saturnus innehar, och tvingar Saturnus i omloppsbana. Klotet som utgjorde centrum för arkonternas världssystem låser sig nu i en omloppsbana, hålls stadigt av en stjärnas centreringskraft. Savitri fångar Saturnus.

Enorma elektriska urladdningar flödar över hamnzonen när Savitri organiserar dema's elementarfält i ett annat planetsystems stödverk, den andra arkontvärlden. Sophia samordnar noggrant denna aktivitet. För att förstärka arkonternas nya plattform där de ska leva, formar hon en uppsättning supertunna gyroskopiska plattor, Saturnusringar. Hon återställer stereomet's ursprungliga sexkant-dynamik, vilket gör att det integreras med ringstrukturen. Sexhörningen präglad på Saturnus är den främmande artens signatur, och arkonterna strömmar nu till den. De återupptar ursinnigt rekonstruktionen av det som kollapsade och replikerar återigen den levande geometrin i Pleroma till livlös mekanik. Inom hamnzonen uppstår ett sju-planet-system centrerat kring Savitri med Saturnus nu belägen vid den yttre gränsen: det andra stereoma, som kvarstår till denna dag.

Omätbara tidsåldrar förlöper, men de utgör endast dagar för Aeonen Sophia. Förbindelsen med Savitri lindrar hennes isolering, men någonting stör nu Visdomsgudinnan mer än någonsin. Vad hände med möjligheten att skapa trekroppssystemet som den perfekta laboratoriemiljön för Anthropos? Savitri's närvaro erbjöd först den möjligheten. Med den centrala stjärnan var en tredjedel av lösningen på plats. Utmaningen som återstod för Sophia var att komplettera världssystemet genom att tillföra en hemplanet och en satellit. Hon hade knappt börjat utföra den uppgiften när händelserna övertrumfade henne. Nu verkade möjligheten vara förlorad, ty den åtföljande stjärnan kan inte fungera som centralpunkt för två system samtidigt. Sophia har inte en enda komponent för att konstruera ett trekroppssystem.

Sophia är orolig och osäker på vad hon ska göra härnäst och vänder åter sin uppmärksamhet till det närmaste skådespelet, den glittrande mallen inbäddad i M42. Hela utbudet av hennes Aeoniska förmågor koncentreras nu där. Hennes designerbarn behöver en hemplanet för sitt nästa äventyr. I Pleroma kunde Sophia inte tillhandahålla det, trots att hon hade bevittnat den handling av planetarisk skapelse som utfördes av de äldre, skickligare Aeonerna. Den spektakulära prestationen var då bortom hennes förmågor... men nu, i Kenoma, kan det ändå på något sätt komma inom hennes räckhåll. Hennes nuvarande situation är fortfarande fylld med obekanta variabler, så annorlunda är fysikens lagar i de galaktiska armarna. Ändå överger inte Sophia avsikten att åstadkomma ett ingripande av något slag. Och när hon funderar över hur hon ska uppnå det blir tvånget för trekroppslösningen ständigt starkare.

Konstnärens uppfattning om en mystisk figur som överväger ett trekropps-system, kanske den största av alla gåtor i modern fysik.

Expansion

6.1 Aeonen Sophia's äventyr utspelar sig i hemgalaxen, så kallad eftersom det är det kosmiska området i solsystemet som innehåller hemplaneten, jorden. Modern astrofysik hävdar som en av sina största prestationer den detaljerade kartläggningen av hela galaxen. Hemgalaxen, även kallad Orion-galaxen, är en fyr- eller möjligen femarmad linsformig spiral. Linsformig: galaxen har en central utbuktning, omgiven av de tunna omgivande armarna. Hela regionen ockuperar galaktisk rymd. Ovan och under denna struktur finns intergalaktisk rymd. Galaktiska rymden är fylld med stjärnor (solar), varav några stöder planetariska system. Den är även koloniserad med nebulosor i många former och storlekar.

6.2 Solsystemet kan jämföras med en flotta av fartyg som seglar längs den tredje galaktiska armens 'flod' räknat utåt från kärnan, Pleroma. Visualiserad uppifrån roterar galaxen medurs och armarna strömmar iväg i motsatt riktning (differentiell rotation), moturs. Armarna kan således liknas vid strömmande floder, breda och grunda. Solflottan rör sig uppströms längs den tredje armen. Solsystemet är därför inte lägesfixerat eftersom det färdas. Dess placering i

den tredje armen beror på att Sophia's utstötande plasmastråle har färdats i sidled över armarna till en punkt där den slutade, eller kraschade. Det är krasch-zonen som beskrivs i Avsnitt 5. Den befinner sig nära Orion-nebulosan, M42, som är synlig för blotta ögat från jorden.

6.3 DNA har definierats som en ”periodisk kristall”, vital substans ordnad i ett komplext geometriskt mönster. Anthropos genomiska mall är en komplex geometrisk struktur bestående av nukleinsyra. Dess proportioner är enorma och omfattar ett avstånd av hundratals ljusår inom Orion-nebulosan. Mallen samlas runt den täta konstellationen av fyra ljusa stjärnor i nebulosan, Trapezium — så kallad, på grund av sin parallelltrapetsform.

6.4 Liksom andra nebulosor i det kända Universum är M42 en plantskola för bildandet av stjärnor, solkroppar. FGS överensstämmer med teorin om stjärnbildning genom elektrisk fältaktivitet som föreslås i Plasma Cosmology, snarare än att följa antagandena i konventionell astrofysik. Den senaste, hypermoderna tekniska forskningen inom astrofysik avslöjar att molekylära moln som fungerar som ”stjärndaghem” innehåller vatten och därmed kan stödja livet's primära byggstenar såsom nukleinsyra och proteiner.

Nyfödda stjärnor i Orion-nebulosan insvepta i dammiga filtar.
Upphov: NASA / ESA och L. Ricci (ESO)

6.5 Enligt Gnostisk kosmologi kan planetbildning i de galaktiska armarna ske på två sätt: genom ledning från Pleroma, med avsikt att skapa specifika livsvillkor innan liv etableras på planeten, eller spontant på grund av den kontinuerliga återvinningen av dema's elementarfält (damm, sot, gaser, etc.). De äldre, mer erfarna Aeonerna kan producera för-designade planeter — en be-

drift som kan jämföras med ”terraformning”. Sophia är en yngre Aeon som ännu inte har de färdigheter som krävs för den uppgiften. Därför måste hon begränsa sin önskan om intervention till andra strategier. När hon från Pleroma observerade de nio tidigare experimenten med Anthropos föreställde hon sig interventioner (räddningsuppdrag) som kunde ha uppnåtts genom avatarisk nedstigning: där Aeonen antar formen av en varelse som kunde fungera i den värld som ska räddas. Att hon befann sig själv i Kenoma, de galaktiska armarnas region, förändrade totalt utsikterna till intervention. Det ger henne möjligheter till intervention som uppstår utanför Pleroma, men hon ser inte omedelbart vad dessa möjligheter är eller hur man utnyttjar dem. Det finns dock en sak hon ser med absolut klarhet och säkerhet: chansen att arrangera ett trekroppssystem, den elegantaste av alla möjliga miljöer för ett gudomligt experiment.

6.6 Gnostiska kosmologiska skrifter från Nag Hammadi (specifikt *On the Origin of the World*) beskriver kollapsen av det första arkontiska systemet och stöder därmed denna extraordinära detalj i Avsnitt 6 FGS 1.5. Det verkar som förespråkarna för EU/Plasma Cosmology (Thunderbolts Project) har för avsikt att utveckla ett liknande scenario. Wal Thornhill och andra hänvisar ofta till en förmodad för-formation av solsystemet, föregångare till dess nuvarande form. De beskriver systemet som en massiv inriktning med Saturnus i toppen och definierar axeln som håller de andra planeterna på plats. Det är dock oklart hur jorden passar in i denna inriktning. I Gnostisk kosmologi existerade inte jorden vid den tidpunkt då den första stereoma konstruerades. Det är en enorm skillnad mellan de två kosmologiska paradigmen som annars matchar varandra på anmärkningsvärda sätt.

6.7 Det trekroppssystem som Sophia anser vara den perfekta livsmiljön för sin designerart är en ytterst elegant konstruktion, och oerhört vacker i sin komplexitet. Den kan definieras av en fråga: Med tanke på att massan, platsen och hastigheten för tre himlakroppar i rymden kan vara kända, hur skulle konvergensen av deras interagerande banor se ut? Hur skulle det utspelas i handling och utvecklas som en autonom händelse? För Sophia innebär detta förslag (kallat ”trekroppsproblemet”) en enorm attraktion. Det vädjar starkt till den estetiska faktorn i hennes intelligens, som är ytterst viktig. Sophia’s prioriteringar handlar om skönhet. I framtidsvisionen för hennes designerart är trekroppssystemet den optimala livsmiljön. Dess skönhet matchar den harmoniska integritet som hon designade för den mänskliga arten. Aeoniska interventionstekniker är inte aktuella för henne på grund av hennes ungdomliga status. Hon kunde inte heller ha specialdesignat en planet specifikt för att fungera som laboratorium för ett experiment med Anthropos. Hennes situation i de galaktiska armarna är ny och exceptionell och presenterar många obekanta variabler och svårigheter. Samtidigt, på grund av hennes närhet till dynamiken i sol- och planetbildning, kan det erbjuda chansen att försöka den sällsynta bedriften av anpassning. Ungdomens djärvhet i kombination med briljans, särskilt för hennes intelligens, tvingar Sophia att söka den ultimata lösningen, enligt den högsta standarden för skönhet och elegans i Universum.

Termer

gränser: allt som lever i Universum gör det på grund av att det finns begränsningar, såsom cellmembranet hos djur. Aeoner är inget undantag från denna lag. När Sophia störtade från Pleroma, överskred hon den galaktiska kärnans himmelsgräns som kan jämföras med en äggula's omgivande membran.

hamnzon: föreslagen term för den skyddande regionen som omges av Ouroboros.

nukleinsyra: den materiella substansen i *nous*, gudomlig intelligens.

kalibrering av genomet: den exakta doseringen och arrangemanget av förmågor som definierar den mänskliga arten. Den består av en uppsättning med sju fakulteter eller derivat av nous, plus en åttonde komponent, *sattva*, som balanserar och integrerar hela uppsättningen.

Trapezium: den täta konstellationen av fyra stjärnor i hjärtat av Orion-nebulosan.

Det magnifika Trapezium i den enorma M42-nebulosan i smalbandsversion
Foto av Pithagoras, taget från Thessaloniki, januari 2018

Savitri: föreslaget namn från hinduisk mytologi för solvarelsen som beskrivs i Avsnitt 6 och bildar en allians med Sophia. I den grekisk-koptiska skriften, Sabaoth.

framväxande släkte: ett specifikt derivat av den primära genommallen för den mänskliga arten. I sin helhet är det juvelliknande nätet i Anthropos-mallen ett förråd av oräkneliga släkten, numrerade A-1, A-2, A-3 och så vidare. Sophia observerade hur släktena 1 till 9 utvecklades i olika planetariska system. Utbredningen av ett släkte sker slumpmässigt när en elektrifierad plasmatråd (Birkeland-ström) fångar upp ett segment av genomet och för ut det i de galaktiska armarna där det så småningom kan rota sig i en beboelig värld. Dagens Gnostiker betecknar det nuvarande släktet som lever på jorden som A-10.

intervention: ett dominerande tema för Sophiansk myt. Intervention, i folktro tänkt som ”gudomlig intervention”, är ett välkänt tema i alla religioner och rasmytologier i världen. Den specifika versionen av interventionen som finns i den Sophianska myten är dock unik, ny och exceptionell och skiljer sig från alla andra versioner. På grund av intervention kan Sophia påverka mutationen av A-10 till A-11. Hur hon gör det kan ses i de följande Avsnitten av hennes berättelse som följer upp händelserna i FGS 1.5, fram till idag.

tre-kroppssystem: en enastående gåta i fysik, ursprungligen formulerad av Henri Poincaré 1889. Det är ett centralt diskussionsämne inom komplexitetsteori. Se 6.7 ovan.

Sammanfattning

Avsnitt 6 är superladdat med action på den galaktisk skalan. Efter att ha återhämtat sig måste Sophia möta en pressande utveckling. Vad som händer i detta avsnitt av berättelsen kan lika gärna beskrivas med astrofysiska tekniska termer. Det kan till och med representeras i matematiska formler för plasmaurladdning, dynamisk fältdynamik och solrotation. Den anthropomorfa återgivningen som tillskriver Aeonen Sophia människoliknande kapacitet och känslor förändrar inte eller förvränger de händelser som pågår. Snarare adderar det till fysikens andefattiga uppfattningar elementet empati och möjliggör därmed deltagande i dramat om kosmiska händelser.

Empati för den Aeoniska Modern är nyckeln till att lära sig den Sophianska myten.

Avsnitt Sju

”Gudomligt Trots”

Evigheter av omätlig tid utspelar sig, tidrymder som endast innebär dagar för stjärngudinnan. Förbindelsen med Savitri lindrar Sophia’s isolering och ger ett mått av lugn. Den nyfödda solen kommer till ro i en bana längs den inre gränsen för hamnzonen, som om den kryssar in i ett rev av smält pärlemor. Omloppsbanan är vidsträckt och kretsloppet långsamt i början, men blir allt snabbare när den elektriska spänningen mellan solkroppen och Aeonen intensifieras. Den roterande stjärnans växande momentum utövar en märklig dragningskraft på hennes strömmar, vilket skapar en längtan som hon aldrig har känt förut. I kombination med den galaktiska armens långsamma men enorma drift när galaxen roterar, induceras fält av vridmoment och tillplattande som

hon måste anpassa sig till. Serpentinringen stramas åt när den skrynklas och drar ihop sig.

Den obekanta påverkan i de galaktiska armarna verkar dra Sophia mot ett slukhål. En gravitationsvågs tomhet är en fullständigt okänd händelse, ty det finns ingen gravitation i Pleroma. Sophia bibehåller stadigt sin position framför Orionnebulosan. Hon är ständigt medveten om Savitri's närvaro och koncentrerar sig på sitt trekropps-kosmos och undrar hur det kan konstrueras. Om möjligt skulle hon driftsätta det som en ark på den galaktiska 'floden' strax framför Orion så att nästa släkte av Anthropos som släpptes från M42 skulle finna sin väg dit omedelbart. Eller så kan hon använda sin pronoia för att styra Anthropos dit.

Hur skapar en Aeon en planet anpassad efter en förutbestämd art, och hur kan planeten förses med en satellit, en måne? En sådan uppgift kan genomföras med hjälp av Pleroma, ty räckvidden för Aeonernas telekinetiska vektorer sträcker sig till de yttersta delarna av de galaxer de lever i. Men Sophia befinner sig inte i Pleroma, och även om hon var där, hade den unga Aeonen endast observerat dessa bedrifter ibland. Hon hade inte lärt sig att utföra dem. Strandsatt i Kenoma, måste hon först bemästra de krafter som existerar i den extra-Pleromiska miljön. Utöver det skulle det krävas ett uppfinningsrikt stordåd för att manifestera de två komponenter som krävs för trekroppslösningen.

Sophia's inlevelse i utmaningen hon står inför är total, och plötsligt ...

… En våldsam uppståndelse brister ut bland arkonterna. Hittills har "flugan" inte oroat Sophia. Den har drivit omkring som en kvalsterliknande samling i hamnzonens enorma inhägnad. Utan en fast bana far de runt på ett slumpmässigt sätt, liksom flugor i en flaska. Men tricket kvarstår: upptagna med att formera den Saturnuscentrerade plattformen som en imitation av den fantastiska designen av Pleroma's vackra mönster har arkonterna inte ställt till några problem, inte ens en liten distraktion. Men nu går något fel i urverksmekanismen.

Sophia är uppmärksam på den nya utvecklingen och observerar hur stereoma skakar och splittras. Den mekaniska simuleringen har inte de gudomliga egenskaper som är naturliga för den Pleromiska harmonin, superlivets levande fraktalitet. Stereoma's dynamik saknar medfödd integritet. Centralkroppen, Saturnus, kan inte upprätthålla omloppsbelastningen. De sex planeterna lösgör sig från sina banor och hela konstruktionen är på väg att splittras. Arkonterna flyr i massor från sin kollapsande värld. Rasande över förlusten av sitt tillhåll, härjar de fram och tillbaka över hamnzonen som svarta svallvågor och avger fruktansvärda skrällar av metalliskt tjutande. Som en pest av gräshop-

por räknas de i miljarder på miljarder, efter att ha mångdubblats i sin livsmiljö. Med ökningen av antalet har deras beteende blivit aggressivt.

Ännu en gång står Sophia inför hotet från den oavsiktliga bieffekten av hennes störtdykning från den galaktiska kärnan. Hur kan hon hålla tillbaka och begränsa den avvikande arten? Eller varför inte helt enkelt utplåna den? Hon kunde tillgripa den åtgärden och kanske lyckas. Men efter att ha producerat arkontflocken är Sophia bunden av sitt samvete att ta ansvar för den. En kosmisk abort kan det vara, men det är hennes abort.

Den kollapsande livsmiljön är dock inte helt förstörd: Saturnus förblir intakt och det finns planetariska spillror som kan räddas för en annan plattform, en annan version av stereoma. I sin växande kunskap om rymdens, tidens och materiens dynamik i Kenoma ser Sophia varför Saturnus kraftfält var otillräckligt för att upprätthålla det arkontiska planetsystemet: Saturnus är inte en stjärna. Endast stjärnor kan tillhandahålla stödjepunkten för kretsande planeter. Med denna insikt ser Visdomsgudinnan en lösning omedelbart till hands.

Savitri's solmassa tillhandahåller vad Saturnus inte kunde. Sophia signalerar sin avsikt till den kretsande stjärnan så att de slår samman sina krafter och skapar en fördjupning i dema. Det elektriska fältet som är polariserat mellan dem bildar en sluten krets. Tillsammans drar de in Saturnus i fördjupningen. Savitri fångar upp Saturnus och tvingar in planeten i omloppsbana. Enorma elektriska urladdningar flödar över hamnzonen, blåvita blixtnedslag och dånande utbrott exploderar över ett rasande hav. Planetresterna strömmar in i fördjupningen och samlas symmetriskt som järnfilspån i ett magnetfält. Sedan glider Savitri majestätiskt till en auktoritativ position och förankrar kretsen. Dessa åtgärder konfigurerar de kosmiska spillrorna till stödverk för ett annat planetsystem.

För att stabilisera montaget adderar Sophia gyroskopiska plattor, Saturnus supertunna ringar. Hon återställer stereoma's sexkantiga dynamik och integrerar det med ringstrukturen. Saturnus sexhörning är arkonternas landmärke och visar dem var de ska samlas. Automatiskt flockas de där i massor. De återupptar rasande sin gruppsinnesaktivitet för att ersätta den livsmiljö som kollapsade. Liksom tidigare replikerar deras konstruktion Pleroma's levande geometri i livlös mekanik.

Hamnzonen är återigen lugn. Inom den flyter ett sex-planetariskt solcentrerat system med Saturnus som definierar yttre gränsen: det andra stereoma.

Den nya livsmiljön är en triumf för Sophia i hennes utmaning att bemästra Kenoma's märkliga fysik. Savitri håller den på en stadig kurs längs hennes inre

serpentinring. Den här gången har plattformen integrerad balans och kraft, levererad av centralsolen. Och den har även något annat, ett attribut som inte fanns i den tidigare konstruktionen: radarstrålning. Denna energi fångar Sophia's uppmärksamhet och antyder en varning. Hon riktar sin uppmärksamhet för noggrann observation av fenomenet. Vad hon upptäcker nu är fullständigt häpnadsväckande.

På nära håll uppvisar den solcentrerade plattformen egenskaper som är unika för Kenoma och som stöder arkonterna. Det verkar vettigt, eftersom de består av dema's råmaterial. Sophia upptäcker hur den nya livsmiljön erbjuder dem förutsättning att mutera. Det aborterade fostret som uppstod ur de fraktala sjöhästvågorna är inte längre en hämmad larv. Det verkar nu anta Anthropo's kroppsplan, men för tidigt född: överdimensionerat huvud, insekts-ögon, avmagrad torso och långa, spinkiga armar och ben. Mutationen är en grotesk parodi på den nyfödda människan som den skulle se ut i den gynnsamma livsmiljön för ett planetariskt laboratorium. Men denna kvasi-humana insekt är oorganisk, en cyborg. Den andas inte ens.

Sophia's koncentration är nu extremt intensiv, och när hon observerar mutationsprocessen blir den allt konstigare.

Hör och häpna, mutationen producerar en andra form, formen av en ödla och attityden hos ett lejon, rytande, skrytande och arrogant. Sophia ser den sitta på Saturnus sexhörning, som den betraktar som sin tron. Monstret fokuserar radarutstrålningen i en nålskarp stråle som sveper runt i en vid cirkel. Den saknar organen hos en levande varelse, men ändå "ser" monstret med avsökningsstrålen. Den ser trots att den är blind.

Räckvidden för avsökningsstrålen ligger långt under de galaktiska dimensionerna. Den täcker endast utrymmet inom hamnzonens gränser, inneslutet av Sophia's enorma Aeoniska luminositet. Reptilarkonten är blind för det gudomliga ljuset som omger den, men dess blindhet förser den med kuslig kraft. Hur kan det komma sig? undrar Sophia. Finns det en inverterad intelligens som fungerar här? Plötsligt förstår stjärngudinnan: den reptilartade varelsen förser den tanklösa arkontsvärmen med ett slags ego, grunden för en självbild. Den anammar en falsk auktoritet och därmed viljan att dominera, att härska.

I samma ögonblick som Sophia inser detta, får varelsen ett utbrott. Den förklarar sig vara härskare över allt den ser, och eftersom det inte finns något annat att se, förklarar den att den måste vara den ende guden i Universum, den ende och högste skaparen.

Scenariot med den Fallna Gudinnan

En betydelsefull insikt skakar Visdomsgudinnan. Smaragdtoner och stjärnskurar av diamantglans blixtrar i hennes strömvirvlar. För första gången sedan hennes störtdykning vet hon med perfekt och total tydlighet vad hon inte kunde veta i Pleroma. Insikten är unik för henne själv, ny och ojämförlig. Även Aeonerna i Pleroma, skickliga i oändlig uppfinningsrikedom och gränslösa i sin visdom, vet inte detta och kan inte veta det, som hon kan, belägen där hon är. Och Sophia yvs över vad hon ensam vet:

Aeonen's kosmiska avsikt är autopoiesisk, självgenererande, men arkonternas aktivitet är härmande. De kan endast replikera, inte skapa. Mimesis är inte avsikt: den replikerar bara något som är tänkt av en annan instans. Stereoma är ursprungligen en efterapad värld. Den kunde aldrig ha dykt upp om Sophia inte lånat ut en gnista av nous, gudomlig intelligens, till arkonterna. Och på samma sätt, om hon inte hade avslöjat Pleroma's super-levande design för dem, skulle det inte finnas något urverks-kosmos för dem att leva i. Det andra stereoma är en kopia av en kopia. Den dubbla dupliceringen avslöjar för Sophia en ursprunglig sanning, endast känd av henne själv. Hennes insikt avser källan till den främmande mutationen: en kopia replikerar den andra så att djupet mellan de båda avslöjas. Djupet lägger till en inåtvändhet där självmedvetenhet kan uppstå. Det ger arkonterna en reflektion av deras gruppsinne, vilket motsvarar en självbild. Den bilden dyker upp i denna varelse, drakonan, gruppsinnet's reptilartade härskare. Detta är den arkontiske ego-gudomen, Demiurgen.

Med Saturnus som sin tron övervakar drakonan den mörka rymden inom Sophia's serpentinring och anser det vara allt som finns. Den blir alltmer arrogant, mer uppblåst av en falsk känsla av makt. Dess arrogans attraherar och underblåser aggressionen hos hans underhuggare, de nyfödda arkonterna. Deras våldsamma raseri stiger till ett crescendo. Radarstrålen splittras och multipliceras genom replikering, och splittras om och om igen. Resultatet är en massiv konfiguration av gruppsinnets energi. Stereoma blir epicentret för eskalerande frekvenser som speglar reptilsinnet. Från toppen av Saturnus utövar den främmande guden sin auktoritet.

Dessa händelser förmörkar Visdomsgudinnans sinnesstämning. En fruktansvärd antydan sänder band av karmosinröda och blå-kalla elektriska rysningar genom hennes strömvirvlar. Händelseförloppet är uppenbart för henne. Baserat på en illusion kommer drakonan's arroganta auktoritet att öka. Ty illusion känner inga gränser. Den kan inte stävjas, bara utrotas. Som Aeon vet Sophia att detta är sant. Nu måste hon lida av den fruktansvärda sanningen om drakonan: den kommer inte att förbli på den plats där den uppstod. Den kommer inte att respektera sina egna tilldelade gränser. Reptilintelligensen är invasiv. Varthelst den dirigerar arkonterna tvingas de att svärma tanklöst och förstöra all naturlig ordning, förstöra skönheten och balansen i organisk existens och attackera livets symbiotiska nät.

Scenariot med den Fallna Gudinnan

Sophia är djupt orolig, inte bara av den växande kraften hos denna invasiva art, utan mer av hotet den kan utgöra för Anthropos. Orionnebulosan svävar på nära håll, upphängd under den galaktiska armens tunna plan. Dess position är förskjuten i den intergalaktiska rymden, om så bara med en obetydlig vinkel. Sophia's serpentinring residerar kring kanten av den galaktiska armen vid hennes kraschzon, änden på den långa plym som bröt ut efter hennes störtdykning från Pleroma. Ringen omsluter stereoma, men Savitri's omloppsbana för med jämna mellanrum den arkontiska plattformen nära nebulosan.

Faran med detta arrangemang är tydlig. Nio släkten av Anthropos-genomet har strömmat från M42. Plasmiska filament förde förökningskropparna till planetvärldar som var gynnsamma för deras framväxt. Från Pleroma observerade Sophia de nio gudomliga experiment som var resultatet av hur hennes designerart rotade sig. Nu finns det en omedelbar fara för det tionde släktet, det kommande Anthropos. Arkonterna kan bryta sig loss och gå på jakt. Om hon inte kan kontrollera omständigheterna, skulle Sophia behöva bevittna den händelsen. Enbart chansen för det fyller henne med vrede. Mänskligheten skulle drabbas av hennes misstag. Hennes överträdelse av den Pleromiska gränsen riskerar nu en ännu värre händelse. Hon inser att den arkontiske härskaren inte kommer att respektera stereoma's gränser. Vad händer om arkontsvärmen skulle hemsöka Anthropos-10's livsmiljö?

Sophia's vrede blossar upp till bristningsgränsen. Även om hon för närvarande inte ser något sätt att avvärja en sådan katastrof, framtvingar hennes modersinstinkt ett gensvar ur djupet av hennes Aeoniska makt. Hon bestämmer sig för att skydda nästa släkte av Anthropos, och allt hon kan göra för detta ändamål är att utföra en handling av gudomligt trots. Den fullständiga kraften i hennes pronoia riktas nu direkt till drakonan, den blinde guden, Saklas. Det Aeoniska yttrandet hörs över galaxen hela vägen till Pleroma:

> ”Du misstar dig, du blinde — du falske gudom som inte kan se. Ty du är endast en låtsasgud, falskt uppblåst genom din illusion av makt. Den auktoritet som du gör anspråk på genom din arrogans vilar på bedrägeri och när bedrägeriet misslyckas förgås du. Det finns ett odödligt Ljusets barn som uppstod innan du och som kommer att stå emot dina fantasier. Detta Ljusets Barn kommer att hånfullt krossa dig. Det kommer att krossa dig precis som en krukmakares lera knådas [till en klump]. Och du kommer att sjunka till ditt ursprung, avgrunden, tillsammans med dem som tillhör din skara.
>
> Och när ditt verk har fullbordats kommer den defekt som döljer den verkliga källan till allt som finns att avslöjas, och det defekta kosmos kommer att bli som om det aldrig hade existerat.”

EXPANSION

7.1 Visdomsgudinnan upptäcker och lär sig under hela sitt äventyr. De Gnostiska Aeonerna accepterar inte det konventionella begreppet ”Gud”, definierat som ett högsta väsen som är allvetande och allsmäktigt. De är, liksom alla varelser i den naturliga världen, inte undantagna från att upptäcka och lära sig av sina upplevelser. Eftersom de är mer levande, övernaturligt förstärkta, uppnår de förverkliganden på en skala som är ofattbar för det mänskliga sinnet. Mänsklig intelligens är dock en produkt av Aeonisk intelligens, och kan därför i viss utsträckning uppnå vad ”gudarna” upplever och gör det med samma konceptuella språk som människor tillämpar för att beskriva sitt eget beteende. Beskrivningen är preliminär, inramad i termer som är specifika för den mänskliga världen, men den utesluter inte kategoriskt förståelsen av den gudomliga världen, det övernaturliga. Den förståelsen är verkligen oändligt minimal, men den är inte trivial. Korrekt utvecklad är den inte heller illusion. ”Som ovan, så nedan.”

7.2 Platsen för FGS är den lokala spiralgalaxens tredje arm i närheten av konstellationen Orion, jägaren. Observation med blotta ögat visar att Orion-arrangemanget hänger ”utanför” den galaktiska armen. På samma sätt befinner sig Orion-nebulosan M42 något offside, nedanför; annars skulle den vara mycket svårare att observera. Sophia’s kraschzon kan tänkas lokaliserad vid armens kant, strax ovanför Orion. När stjärngudinnan återhämtat sig från påverkan arrangerar hon sin flödande ’lekamen’ i en sluten cirkel, Ouroboros. Detta är hamnzonen där Savitri anländer och så småningom utgör stereoma’s centralstjärna, det arkontiska planetsystemet.

7.3 Att anpassa en planet till en för-designad art är en specialitet för Aeonisk innovation exklusivt för de mer mogna, mycket avancerade Aeonerna. Det kan kallas Aeonisk ”terraformning”. Terra: alla gästvänliga planetariska livsmiljöer. Arterna har sitt ursprung i Pleroma som genomiska plasmer. Ingen planet kan ha sitt ursprung i den galaktiska kärnan eller existera där. Planeter dyker upp i de galaktiska armarna på grund av den ständiga malningsprocessen i Kenoma. Det finns ett gammalt talesätt: ”Gudarnas kvarnar mal långsamt, men de maler mycket bra”. Planeterna uppstår spontant i överensstämmelse med Kenoma’s fysik. Den kenomiska materian kan även terraformas genom aktivitet dirigerad från Pleroma. Syftet med den aktiviteten skulle vara att placera ett specifikt genomiskt plasma i en specifik förutbestämd miljö. Planeter är laboratorier för gudomliga experiment som utförs av Aeoner. Terraformning är intressant ur en synvinkel eftersom det arrangerar ett experiment där en art dyker upp i miljön medvetet matchad till dess sammansättning. Intressant ur en annan synvinkel — kanske mer intressant — är fallet med en planetär miljö som erbjuder förhållanden som är gynnsamma för en art, men inte exakt matchade den. Så är fallet med planeter som uppstår spontant i Kenoma med Aeonisk beredning.

7.4 Sophia är bunden av sitt samvete, eller den Aeoniska motsvarigheten, vad det än är. Att tilldela stjärngudinnan denna mänskliga egenskap är inte

bara fantasy. Som nämnts ovan (7.1), det enda sättet att förstå supermänskliga, superlevande krafter är genom hänvisning till mänsklig erfarenhet. Eftersom allt som lever på den mänskliga skalan är ett resultat och ett uttryck för livet på den kosmiska skalan, är jämförelsen inte vilseledande — men den måste hanteras försiktigt.

7.5 Gnostiska kosmologier (*On the Origin of the World*, NHC II, 5) indikerar uttryckligen att det arkontiska världssystemet kollapsade men utan att beskriva hur eller varför det gjorde så. Med tanke på detta måste ett andra system konstrueras. Ingen tydlig beskrivning av den händelsen heller, men det verkar passa vad forskare kallar ”Sabaoth’s omvändelse”. Det är händelsen av koppling eller anknytning mellan Sophia och stjärnan som kallas Savitri i FGS 1.0 — ett namnbyte för Sabaoth. I den aktuella vetenskapliga debatten hävdar kättarna i EU/Plasma Cosmology (Thunderbolts Project) eftertryckligen en tidigare bildning av solsystemet som en inriktning med Saturnus i toppen. Detta polära arrangemang, som det kan kallas, kan betraktas som en liknelse som hänvisar till det första stereoma där Saturnus var den dominerande kroppen och höll de andra planeterna i linje.

7.6 Djup: dimensionen som förmedlas av en kopia av en kopia av något ursprungligt. Sophia’s insikt om hur det arkontiska gruppsinnet kan producera en härskande varelse är extremt subtil och långtgående. Föreställ dig ett gruppsinne (bikupa) där drönarna producerar drottningen. I arkontisk mimesis sker detta på ett avvikande och onaturligt sätt. Det introducerar inte sann inåtvändhet, ty arkonterna saknar det ursprungliga medvetandet som krävs för självreflektion och autonomi. Ändå uppnår de ett sken av det på detta sätt. I den upprepade replikeringen av kopior — till exempel ett dokument eller IT-program — avviker varje kopia från originalet och verkar utgöra ett original ”i sig själv”. I avsaknad av originalet ersätter kopiorna det, men ingen av kopiorna kan vara original. Bara så kan IT och AI (felaktigt kallat artificiell intelligens) replikera det som är ursprungligt, aldrig ersätta det. Vidareutvecklat till idag gäller Sophia’s lysande insikt ang. robot- och elektronikmekanismer — informationsteknikens verktyg. Det hävdar att sådana verktyg aldrig kan överträffa eller ersätta den mänskliga mentala förmågan som härrör från dem. Detta är endast en av de långtgående konsekvenserna av hennes insikt.

7.7 Arkontisk mutation anges men är inte fullständigt utarbetad i gnostiska skrifter. Den avvikande arten uppvisar två kroppstyper: nyfödda eller ”gråa ET” och drakonisk typ. (Obs: drakona-liknelsen gäller reptilform, inte serpentinform. Ormar är reptiler men skiljer sig från ödlor, alligatorer, gila-monster och andra ”drakoniska” varelser.) Naturligtvis är det anmärkningsvärt, rentav förvånande, att tusenårig Gnostisk underrättelse presenterar en exakt beskrivning av de två mest kända typerna av utomjordingar som misstänks blanda sig i mänskliga angelägenheter.

Scenariot med den Fallna Gudinnan

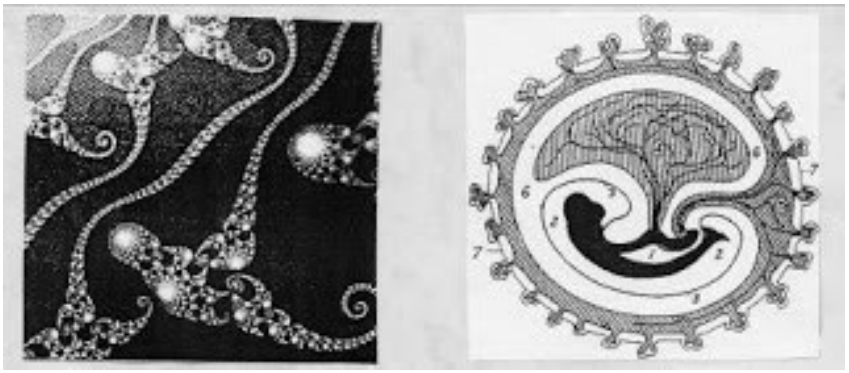

Arkontisk mutation som beskrivs i FGS uppvisar tre steg:

Första mutationen: Vid 2,4 miljarder iterationer av Mandelbrotmängden dyker larvformen upp från de inerta frysta sjöhästvågorna i kraschzonen (till vänster, ovan). Den efterliknar formen på det mänskliga embryot i dräktighet (till höger, ovan). Det drakoniska huvudet får också initial definition inom den fraktala labyrinten. Huvudet verkar bita eller ta tag i larv-varelsen vid mitten av torso (överkroppen).

Andra mutationen: houhai, ”det aborterade fostret”, muterar till ”grå ET”, den arkontiske drönaren som liknar en för tidigt född människa.

Tredje mutationen**:** Den reptilartade varelsen framträder som härskare över gruppsinnet. Fraktal iteration (till vänster) avslöjar sin germinala form i det aggressiva drakonhuvudet med ormsvans. Den fäster sig som sagt på larv-torson. De främmande drönarna, som de kan kallas, lokaliserar gruppsinnets styrande kraft i den varelsen. Drakonan är deras virtuella självbild. Det kan sägas att drönarna manifesterar drakonan så att den kan befalla dem för handlingar som de inte kunde utföra på egen hand. Eftersom drönarna också är kloner, ingenting annat än avbilder av varandra, kan den arkontiske härskaren kallas för Klonernas Herre.

7.8 Sophia’s tillrättavisning av drakonan är ungefär som en profetisk proklamation, sällsynt i Gnostiska skrifter. Unikt faktiskt. Bättre sagt, kanske är det en direkt hotbild. Denna utmaning spelar roll i Hemberättelsen (Home Story), hela vägen till det aktuella ögonblicket när hela världen konfronterar fullbordandet av arkonternas verk. Användningen av ordet ”kosmos” i detta sammanhang meriteras av en kritisk nyans. Gnostiker skilde jorden (koptiska KAZ härlett från grekiska, *ge* eller *gaia*) från kosmos (som det stavas på grekiska). De betraktade jorden som en unik domän som skiljer sig från kosmos, ett ord med negativa och nedsättande anspelningar i Gnostiska läror. Kosmos är en liknelse som avser agendan, ”ordning ur kaos”. Bokstavligen betyder kosmos ”ordning, arrangemang”, förstått med en positiv vinkling. Men den korrekta översättningen av kosmos som Gnostikerna använde är ”system” med en negativ vinkling. Ett system är något konstgjort och konstruerat — ”systemisk rasism”, till exempel. Den mer exakta översättningen skulle vara **Systemet**. Resultatet av det gudomliga experimentet med Anthropos på denna planet beror på att jorden’s genuina barn övervinner ArkontSystemet. Det är dessa barn

som Sophia åberopar i uttrycket ”Odödliga Ljusets Barn” och ”Detta Ljusets Barn”. De är avkomman till den Aeoniska Modern med sitt ursprung i Pleroma. Arkonterna är avkomma som producerades oavsiktligt i Kenoma.

Termer

eon: variant av grekiska *aeon*, som betecknar en avsevärd tidsperiod eller en enorm tidscykel.

hamnzon, serpentinring: alternativa termer för Ouroboros, formen på den slutna cirkel Sophia antar när hon får ordning på sina tankar i kraschzonen.

gravitationsvåg: ett begrepp i konventionell fysik som används här med poetisk frihet. Gravitation finns inte i Pleroma. Dess roll som den primära och dominerande kraften i Universum är omstridd. Enligt EU/Plasma Cosmology är det en mindre del av kraften i kosmos, den genomgripande och dominerande universella kraften är elektromagnetism.

ark: den himmelska farkosten representerad i många astrala kosmologier, särskilt Egyptierna’s.

telekinetiska vektorer: riktade elektriska flöden (strömmar) på den Aeoniska skalan som kan flytta föremål. Telekinesi, att agera på avstånd, är en av flera tillämpningar av Aeonisk projektion (pronoia).

planetrester: Kenoma’s råmaterial bestående av kiseldioxid, sot, väte och heliumgas, ammonium, metanol, kolmonoxid, formaldehyd och andra grundämnen. Både organiska och oorganiska föreningar har upptäckts i yttre rymden. FGS utesluter atomteori som falsk. Därför ingår inte atomer, protoner, elektroner, neutroner, neutriner och så vidare i scenariot.

fördjupning: en kanal i yttre rymden bildad av Birkeland-strömmar. En enorm bipolär elektromagnetisk krets.

stödjepunkt: den plats där en samhörig händelse är centrerad. Den kan vara fixerad eller mobil. Solens centrum är solsystemets stödjepunkt, men solen rör sig.

förankra: en sammandragning av förvrängda Birkeland-strömmar, föreslaget av förespråkare för EU/plasmakosmologi som den aktivitet som producerar planetariska system, i motsats till den konventionella teorin om ”proto-planetarisk skiva” bildad genom aggregering av materia i ett centrifugalfält dominerat av tyngdkraften.

hexagon: arkonternas geometriska signatur, bildad genom överlappning av två trianglar, en som pekar uppåt och en som pekar nedåt.

för tidigt född: en av de två anspelningar på det koptiska ordet *houhai* som innebär både ett aborterat foster utan organisk definition och ett för tidigt fött foster med komplett organutveckling.

avvikande: en gnostisk liknelse baserad på det grekiska ordet *anamou*. Anomali, något opassande, resultatet av en aberration.

kreativ avsikt: Grekiska *ennoia*, i motsats till kreativ projektion, *pronoia* . Aeonisk aktivitet är *ennoia,* avsikten som manifesteras genom *pronoia*.

autopoeiesisk: adjektivform av autopoiesis, livet's primära egenskap uppenbar i alla naturliga processer. Självorganisation. Ett nyckelbegrepp i komplexitetsteori.

mimesis: duplicering, replikering, imitation. Arkonternas främsta kännetecken.

djup: dimensionen som förmedlas av en kopia av en kopia av något ursprungligt.

nålfrekvenser: kortvågsstrålning, till exempel radar.

drakonisk: variant av den grekiska termen *drakona,* betecknar utseendet på chefs-arkonten.

Demiurge: ett annat namn för chefs-arkonten.

nyfödd: formen på arkonter som liknar ett mänskligt barn för tidigt fött. Utseendet på de legendariska ”gråa ET” är nyfödd. Arkonter är en utomjordisk art.

reptilartad: den arkont-drakoniska mutation som förmedlar motsvarigheten av ett ego eller självbild till gruppsinnet.

Saklas: Arameiska för ”blind, dåre”. En term som Sophia använder för att skämma drakonan och sätta den på plats.

NHL: Nag Hammadi-biblioteket; även NHC, Nag Hammadi Codices.

Scenariot med den Fallna Gudinnan

Konstnärens intryck av Demiurgen

Sammanfattning

Avsnitt 7 är ett scenario med dramatiska utvecklingar som påverkar Aeonen Sophia i hennes för-jordiska tillstånd och fortsätter att påverka den livsmiljö som hon tillhandahåller för Anthropos när hon förvandlas till jorden (Avsnitt 8). Hennes konfrontation med drakonan är unik i alla överlevande gnostiska källskrifter. Här är den vetenskapliga översättningen av Bentley Layton:

> ”När Aeonen Sophia såg överhärskarens gudlöshet fylldes hon av vrede. Hon var osynlig. Hon sa, ”Du har fel, Samael (det vill säga blind gud). Det finns ett Odödligt Ljusets Barn som fanns före dig och som kommer att visa sig bland dina duplicerade former (plasmata); Detta Ljusets Barn kommer att hånfullt krossa dig, precis som en krukmakares lera knådas. Och du kommer att sjunka till ditt ursprung, avgrunden, tillsammans med dem som tillhör din skara. Och när ditt verk har fullbordats, kommer dess totala brist [den arkontiska illusionen] på sanning att avslöjas, och [den illusionen] kommer att vara som om den aldrig hade existerat.”
>
> - On the Origin of the World, NHL II, 5.25

Detta betydelsefulla Avsnitt är inskrivet idag i hjärtat och hjärnan hos dem som känner till Hemberättelsen och väljer att leva sina liv transpersonligt, styrda av det heliga narrativet, den Gudomliga Modern’s biografi.

Avsnitt Åtta

”Färden mot Orion”

Det trotsiga utbrottet mot chefs-arkonten gör Sophia ängslig. Förtroendet hon har för sin designer-art är absolut nödvändigt, men det väcker en oroande fråga: Kan Anthropos övervinna arkonterna, med tanke på att Anthropos inte var utformad för att möta den utmaningen i första hand? Vid kalibreringen av det mänskliga genomet skapade hon och Thelete inga undantag för en sådan fara. Chansen att något mänskligt släkte skulle komma att attackeras av en främmande, icke-mänsklig art, lika skadlig som arkonterna, påverkade inte den ursprungliga genom-planen. De hade förlänat Anthropos med en färdighet för predation, verkligen en avsevärd dos avseende jakt- och dödande förmåga. Men inte de färdigheter som krävs för att hantera ett rovdjur av detta specifika slag.

Än en gång uppmärksammar Sophia sin högsta prioritet. Nästa emergenta släkte av det mänskliga genomet, den kommande Anthropos, A-10, är oundvikligt. När som helst kan en plasmisk ström i Orion-nebulosan fånga ett kluster av förökningskroppar och föra det in i de galaktiska armarna. Där skulle det så småningom rota sig i en gästvänlig miljö som tillhandahålls av en planet. Ett annat gudomligt experiment skulle börja.

Scenariot med den Fallna Gudinnan

Sophia är nu mer beslutsam än någonsin att tillhandahålla den optimala miljön för A-10. Det måste vara en säker fristad, en planetär ark där A-10 har alla möjligheter att förverkliga sin geniala potential. Det trekroppssystem hon drömde i Pleroma erbjuder en sådan livsmiljö, men hur man åstadkommer det är fortfarande osäkert. För tillfället är stereoma begränsad till hamnzonen, och drakonan lägger inte märke till någonting bortom den. Lyckligtvis har Savitri säkrat det arkontiska planetsystemets stödjepunkt. Stereoma kan inte undgå att fångas av den massiva solkroppen. ”Flugan” färdas dit solen tar den. Varv efter varv roterar den kring hamnzonen’s inre gräns.

Sophia föreställer sig trekroppsmiljön på säkert avstånd från drakonan och dess svärm av rovlystna drönare. Men om den miljön inte ska förverkligas inom hennes kropps skyddande inneslutning, var kan den då dyka upp? Någon annanstans i de galaktiska armarna eller... någonstans bortom armarna, ute i intergalaktisk rymd?

Plötsligt inser Sophia ett sätt att uppnå sitt främsta mål. Om hon synkroniserar en annan stjärna från M42, som hon gjorde med Savitri, skulle hon ha den första komponenten i det trekroppsplanetära systemet. Den unga Aeonen lär sig snabbt. Genom ”strukturell koppling” med en annan nyfödd stjärna kan hon upprepa vad hon uppnådde med Savitri: anhopning av planetarisk materia längs mediet för en bipolär krets. Och göra det bättre den här gången genom att använda sin pronoia för att begränsa anhopningen till en planet och dess satellit. Det är uppenbart att det bästa stället för systemet skulle vara nära Orion. Hela konstellationen är offside, fristående från den täta stjärnpopulationen i den lokala armen. M42 flyter i intergalaktisk rymd, den yttre zonen. Savitri kom till Sophia därifrån och gled majestätiskt upp till det tunna planet i den galaktiska armen, Vintergatan. Den kommande uppgiften kräver att Sophia finner vägen mot Orion för att stämma träff med en begynnande stjärna.

Denna plan verkar tydlig och uppnåelig för Visdomsgudinnan. Men den kommer med ett dilemma. Hon kan inte genomföra planen så länge hennes kropp bildar den serpentinformade inneslutningen runt hamnzonen. Den begränsar stereoma och håller arkonterna borta. Om hon upplöser inneslutningen finns risken att arkonterna sprider sig över hela den galaktiska armen. Drakonan’s arrogans skulle så småningom tvinga arkonterna att passera gränsen för deras egen livsmiljö och gå på jakt. Sophia kan inte överge hamnzonen, men hon kan inte färdas till Orion om hon inte gör just det.

Hur kan hon stanna kvar i den galaktiska armen och samtidigt avlägsna sig från den? Dilemmat väcker Sophia till ett ögonblick av djup självinsikt. Vad som än krävs för att skapa en hemplanet för Anthropos är något som hon fortfarande måste upptäcka. Det är en okänd händelse som befinner sig utom

räckhåll för hennes förmågor — hittills. Men hur kan hon konfrontera den utmaningen om hon inte testar sina Aeoniska färdigheter till det yttersta? Den djärvhet som tvingade henne att störta ut ur den galaktiska kärnan aktualiseras återigen. Det förbereder henne på väg mot en annan kosmisk utmaning.

Sophia beslutar sig för att tillämpa den största färdighet som faktiskt finns inom räckhåll för hennes Aeoniska förmågor: mitos (celldelning).

För att röra sig ut ur den galaktiska armen och lämna hamnzonen intakt måste Sophia dela upp sig i två organismer. Den enorma cellen i hennes vilande kropp måste delas upp i två dotterceller. En dottercell förblir där den är och håller hamnzonen intakt, medan den andra är fri att våga sig in i den yttre zonen. Det är det enda sättet hon kan genomföra färden mot Orion.

Intergalaktisk rymd är okänd terräng för Sophia. Hennes störtdykning från Pleroma tog henne i sidled tvärs över de galaktiska armarna, men fortfarande kvar inom Kenoma. Nu tänker hon dyka brant under den. Dykningen kräver att hon omformar dottercellen till en projektil, en serpentinform. Den formen är naturligtvis bekant för henne som Aeon. Men den form hon nu antar måste strömlinjeformas för optimal kontroll: en spermaliknande kropp med ett ovalt huvud fäst vid en trådliknande svans. Det är den form som passar bäst för att slingra sig ner i den yttre zonen. Denna åtgärd kräver full vridkraft i hennes strömvirvlar. Avspänningen av strömvirvlarna frigör det enorma vridmoment som behövs för flykthastighet från det galaktiska planet. Och det fantastiska vridmomentet kommer att driva henne in i den yttre zonen, rakt mot M42.

Med total koncentration gör Sophia sig beredd att djupdyka, men något går omedelbart fel. Den fullständiga avspänningen av hennes strömvirvlar ger tillräcklig drivkraft, men det är omöjligt att hålla riktningen. I ett ögonblick av panik inser Sophia att hon inte kan kontrollera sin kraft. Hon förlorar omedelbart kontrollen över kretsloppet för frigörelse från det galaktiska planet. Eftersom hon aldrig har vågat sig in i den yttre zonen, vet hon inte att fältmagnetismen där ute är annorlunda, mycket starkare än på det galaktiska planet. Hennes superlevande elektriska flöde av Aeoniska strömningar stöter på impedans och dämpning. I denna okända omgivning förlorar hon autonomi när hon dyker. Hennes spermatiska kropp svänger vilt över det magnetiska mediet i den intergalaktiska rymden. Samstämmigheten i hennes strömvirvlar vacklar och börjar splittras och rivas upp.

Men vridmomentet som frigjordes genom avspänning vacklar inte. Det driver henne rakt mot M42 med full acceleration. Det finns inget sätt att bromsa kretsloppet. Sophia är på väg att krascha in i M42. Om hon inte stannar eller styr bort kommer hon att krascha in i nebulosan och spränga den värdefulla mallen i bitar.

Scenariot med den Fallna Gudinnan

Sophia ryser, chockad, av olidlig bestörtning. Den yttre zonens fysik är märklig och överväldigande. Den trasslar till den spermatiska svansen, jämnar huvudutbuktningen vilket gör att den utvecklar vingar, som groteska öron. Sophia's desorientering är extrem, men hon har fortfarande sinnesnärvaro att inse vad hon kan göra för att undvika att krascha in i M42. Hon har inget annat val än att återigen kontrahera sina strömvirvlar. Ansträngningen kräver det sista måttet av hennes styrka, men det fungerar. Nästan omedelbart bryts accelerationen, men som reaktion komprimeras hela hennes långsträckta kropp till en knut. Hon befinner sig i en överstegring, fastlåst i det magnetiska mediet i den yttre zonen, som en fjäril genomborrad av ett stift. Förlamningschocken är allförtärande.

Men överstegringen upphör. Hennes strömvirvlar återhämtar sig och sänder henne krängande bakåt till det galaktiska planet's högre densitet. Denna bana omfattar en vidsträckt kurva som för henne farligt nära Orion. Ännu en gång befinner Sophia sig betänkligt nära nebulosan. Alldeles för nära den här gången och oförmögen att hålla sig undan, river hon längs gränsen till det enorma nätverket som håller genomet på plats. Som en slöja av silke som sönderrivits av en våldsam vind strimlas genomet längs kanten till trasiga remsor som omedelbart glider in i hennes forsande kölvatten.

Och Sophia forslar det avklippta genomet's bortrivna remsor i sin tilltrasslade kropp när hon väller vanvettigt uppåt mot det galaktiska planet.

Genom attraktionskraften hos sin andra hälft återvinner hon hamnzonen. Kenoma-densiteten är nästan välkomnande, som en plyschkudde. När Sophia når det inre av dottercellen som hon lämnade efter sig, är hennes inre sammanhållningskrafter i stort sett förbrukade. Den spermatiska form som hon antog är nu strimmig och slapp. Eftersom den saknar styrkan att böja sig, slingrar svansen mjukt hit och dit. Hon lyckas knappt navigera med de besvärliga vingspetsdeformationerna på huvudet.

Det kräver all hennes koncentration att dra sig mot Savitri. Passagen i den yttre zonen magnetiserade hennes vitala substans och tömde dess medfödda elektriska laddningar. Solens magnetiska aura attraherar påtagligt hennes försvagade krafter. Hennes spermatiska kropp glider osäkert över hamnzonen. Närvaron av Savitri stabiliserar Sophia's nyckfulla irrande. Som om hon erbjuder den utarmade Aeonen en fristad. Men där Savitri är, så är stereoma. Närmandet till solkroppen tar Sophia på en direkt väg till arkonterna's kosmiska karusell.

Hennes extrema ansträngningar i den yttre zonen har gjort Sophia förvirrad. Allt hon ser och känner börjar likna en slowmotion-dröm. Stereoma's kalejdo-

skopiska urverk tornar upp sig framför henne, Savitri's gyllene ägg glöder lugnt i sin kärna. Att nå den älskvärda stjärnan och kombinera sin kraft med den är nu det enda målet som hägrar för Sophia. Den arkontiska plattformens skiktade banor maler med hypnotisk regelbundenhet längs sina lutande axlar. Det planetariska kosmo's armillärsfär är som en stor bur av sammankopplade ringar och snurrande klot. Den tornar upp sig alltmer när Sophia närmar sig dess yttre gräns, Saturnus omloppsbana. Hon är nu en lång strimma av tilltrasslad vit ånga som sträcker sig in i en enorm mörk sfärisk labyrint. En viskande tystnad sänker sig över den arkontiska matrisen när drakonan observerar stjärngudinnan's entré. Gräshoppsflocken avvaktar i stum fascination.

Effekten av arkonternas främmande värld är gradvis och försåtlig. Vad som händer nu påverkar Sophia på sätt som hon inte kan veta, och inte kommer att veta, förrän senare när hon konfronterar resultatet av denna påverkan. Hon beter sig som hypnosoffret som glömmer att förbli i trans och först senare utför hypnotisörens kommandon. Passagen inåt mot Savitri utsätter hennes urämneskropp för förfall (se ordlistan): superlevande luminositet som genomtränger oorganisk kemi. Det händer i etapper när hon passerar de omgivande zonerna på varje planet — Saturnus, Jupiter, Mars, Tiamat... Allt hon kan känna är det kusliga intrycket av färger som spolar genom hennes strömvirvlar. Färgflödet fläckar hennes urämneskropp med distinkta nyanser, spektroskopiska frekvenser. Exponering för de planetariska fälten i arkont-kosmos laddar hennes kropp med metalliska element: titan, vanadin, krom, manganat, järn, nickel, kobolt, koppar, bly — vart och ett avger en färg, en tydlig nyans. Den kemiska belastningen fördunklar hennes urämneskropp, Organiskt Ljus. Det posthypnotiska trancetillståndet fördjupas.

Sophia får en elektrisk boost från Savirti när hon passerar Mars. Än en gång låser de sig samman i en krets med gemensamma krafter. Mirakulöst isolerar sammanslutningen Sophia från den omgivande zonen bakom henne. Den dynamiska sammanslutningen mellan Aeon och stjärna genererar en enorm sprängkraft som får stereoma's hela mekanism att skaka och skälva. Elektriska urladdningar bryter ut i pulserande vågor som hoppar från planet till planet runt plattformens lutande plan. Blå blixtar hoptvinnade med utsmyckade silvertrådar urladdas över hela systemet. Elektrokemiska utbrott ärrar de yttre planeterna. Gigantiska gasmoln laddade med alkalimetaller — magnesium, strontium, barium, klor — bryter ut och rullar som torktumlor över omloppsbanornas enorma sträckningar.

Mitt i kaoset konsoliderar Savitri och Sophia sina fält med väte- och ozonbindningar. De formar en urgröpning för att samla dema's råmaterial och aggregera det till klot. Venus och Merkurius glödheta världar materialiseras i solvirveln mellan Sophia och Savitri. När virvelns spinn drar dem in i höghastighetsbanor attraherar den även Sophia. Men det finns ingen omloppsbana för henne att följa, och dessutom är hon inte en planetkropp. Inte ännu. Enorm cirkulär rörelsemängd eskalerar i solvirveln. En kompressionsvåg kolliderar med

Scenariot med den Fallna Gudinnan

Sophia's spermatiska kropp. Den tunna eftersläntrande svansen kontraherar in i huvudet och åstadkommer på så sätt en snurrande boll. Hennes kropp liknar nu en gasformig komet som har svalt sin egen svans. De enorma strömmarna som roterar i virveln drar den mot en punkt utanför henne själv (revolution), men Savitri leder processen för omloppsfångst.

Sophia svarar genom att uppbåda sin pronoia i en sista bedrift av autonomi. Något i henne vet att drömmen om en trekroppsvärld håller på att gå i uppfyllelse. En sak är åtminstone säker: Savitri är där för att tillhandahålla den balans och centrering hon inte kan uppnå på egen hand. Men hon kan inte undkomma stereoma's fullständiga tillfångatagande. I denna fientliga omgivning kommer hon att etablera livsmiljön för A-10, vad som än krävs. Att endast drömma förekomsten av den unika hemplaneten fungerar inte längre.

Och därför väljer hon att förvandlas till den.

Omloppets rörelsemängd är nu allförtärande. Sophia's kropp kondenserar när hon roterar och söker efter dragkraft. Hon finner den vid kanten av solvirveln mellan Venus och Mars, men omedelbart minskar dragkraften. Omloppets överväldigande drivkraft är fortfarande alltför intensiv. Den genererar en slangbella-effekt som snurrar henne på en krängbåge utåt. Hon korsar Mars bana och kolliderar frontalt med Tiamat och sprider en turbulent ström av skräp längs Tiamat's omloppsbana. Kollisionen stabiliserar Sophia tillräckligt länge för att hon ska återfå förståndet. Hon svänger runt på en bred båge på väg tillbaka mot solen. Den här gången återfår hon dragkraften som vacklade tidigare. Hon kommer till ro på en omloppsbana mellan Venus och Mars.

Komprimeringen av Sophia's Aeoniska substans intensifieras till dess yttersta. När hon omvandlas till planetär form stelnar allt främmande material som absorberas i transit genom stereoma. Nyanserna av förfall i hennes strömvirvlar förblir inte bara färger. De förtjockas till beläggningar på ytan av den framväxande planeten. Förångade gaser laddade med ozon, fluor, metan och kväve omsluter planeten i sammanvävda slöjor.

Allt, förutom en del av stjärngudinnan, har förvandlats till solid massa. Sophia vet att hon kommer behöva minnas sig själv som hon ursprungligen var och håller tillbaka ett sista genuint glimmer av Aeonisk utstrålning. Gärningen att förvandlas till Jorden kommer inte att orsaka hennes totala förgätenhet. Men hur kommer hon att uppleva sitt ursprungliga jag i den dunkla materiella immanensen? Vad kommer att ge henne en tillitsfull reflektion av Organiskt Ljus? Vilken tröst kommer hon att ha på denna resa som en planetär ark?

Scenariot med den Fallna Gudinnan

Visdomsgudinnan uppnår slutet på sin kosmiska utmaning då, exakt då. Det kommer i samma ögonblick som hon utstrålar den sista genuina glimten och fäller en droppe på himlen, ett tecken, en gnom, en glänsande pärla: månen.

Expansion

8.1 Platsen för Sophia's påverkan i den tredje galaktiska armen är synlig för blotta ögat för observatörer på jorden. Stjärnan 'Delta' i Stork-konstellationen (konventionellt betecknad som Monoceros) markerar den exakta platsen. De flesta av stjärnorna som bildar Monoceros finns inom gränserna för Vintergatan, men två stjärnor, Beta och Zeta, sträcker sig in i den intergalaktiska rymden. Dessa stjärnor markerar Storken's huvud, öga och näbb. De bildar en siktlinje som sträcker sig direkt till M42, Orion-nebulosan. Det här är exakta detaljer om konstellationens sammansättning, gruppen stjärnor som ingår i den. Formen på konstellationen visar tydligt en dykande fågels hållning.

8.2 Spiralarmarnas rörelse och struktur beror på krafter som är unika för den intra-galaktiska rymden: det vill säga det utrymme som innehåller stjärnor, nebulosor, klotformiga kluster som definierar armarnas form. Alla galaxer flyter i den intergalaktiska rymden, ”yttre rymden” i galaktisk skala. Varje ”universum-ö”, som galaxer ursprungligen kallades vid tiden för Hubble's upptäckter på 1930-talet, flyter i ett enormt hav av intergalaktisk rymd där stjärnpopulationen avtar. Förhållandena i rymden mellan galaxer skiljer sig från de som verkar i armarna och skiljer sig igen från kärnans dynamik. Orion-konstellationen är belägen i den intergalaktiska rymden under den tredje galaktiska armen.

8.3 Sophia's urämneskropp är en ström av levande luminositet som har känsla, perception, reflektion och intention. Plasma är en elektriskt laddad ånga med en levande varelse's egenskaper. Den naturliga aktiviteten hos plasma är att flöda, antingen i breda strömmar (Veil Nebula) eller som filament. Det är en filamentär väv. Men väven kan även ”skrynkla sig” eller anhopas. ”Strömvirvlarna” i Sophia's plasmiska flöde är anhopningar av detta slag.

8.4 Spermatisk form: den kometliknande formen som förmedlas till dottercellen som gör att Sophia kan dyka in i den intergalaktiska rymden bortom den galaktiska armen där hon landade. På grund av påfrestningen i den yttre zonen deformeras och breddas hennes form. Resultatet är en tilltrasslad slingrig svans som kompenseras av ett förstorat huvud med vingliknande eller öronliknande förlängningar.

Scenariot med den Fallna Gudinnan

Foto av en ”himmelsorm” taget den 13 juli under författandet av Avsnitt 8

8.5 Händelserna i FGS kan till viss del beskrivas med hänvisning till astrofysik och antagna lagar om elektromagnetism. Men det finns ännu inget paradigm som är tillräckligt för att återge den Sophianska myten i tydligt vetenskapligt språkbruk.

8.6 Sophia’s satsning på stereoma’s inre upprepar ett uråldrigt motiv från Mysterieskolorna: ”resan genom de planetariska sfärerna.”

Målning av Thutmose III’s grav som visar solguden Ra (Savitri) inuti en cellulär oval.

Scenariot med den Fallna Gudinnan

Termer

predation: den egenskap som är gemensam för alla levande varelser, att jaga andra varelser för mat, men också för andra ändamål. Predation är symbiotisk och upprätthåller livets nät. Mänskliga djur är de mest vildsinta och utbredda av alla rovdjur. Arkonternas rovlystnad är av ett annat slag.

förökningskroppar: fröbaljor som bär Anthropos-genomet genom yttre rymden.

ark: forntida liknelse för planeter avbildade som himmelska skepp.

intergalaktisk rymd: regionen som sträcker sig mellan galaxer, i motsats till regionen för de tunna galaktiska armarna och kärnutbuktningen.

yttre zon: en term för intergalaktisk rymd.

djärvhet: Visdomsgudinnans primära egenskap. *Prunikos*: vågad, upprörande, djärv.

mitos: förökning av en organism genom celldelning vilket resulterar i multiplicering av flera dotterceller från den ursprungliga modercellen. I motsats till meios, förökning som härrör från sex mellan två organismer.

strömvirvlar: en liknelse för rotation av ett magnetfält runt en tvärgående elektrisk ström.

vridkraft: liknelse för utbredning av en elektromagnetisk våg; svängning.

sammandragning, avspänning: liknelse för verkan av elektromagnetisk strålning genom höga frekvenser (sammandragning) och låga frekvenser (avspänning).

impedans och dämpning: begränsning och minskning av oscillerande strömmar.

strimmig: rynkig, randig, streckad. Kallas även synkroniska band. Som rapporterats av NASA när detta avsnitt skrevs: ”Kometen NEOWISE (C/2020 F3) gör något som vanligtvis är reserverat för Stora Kometer. Den har utvecklat synkroniska band. Även kallade ”stria”, delar dessa band kometens dammsvans i linjära områden med större och mindre densitet.”

Den blå svansen består av joniserad gas; den strimmiga gula svansen består av damm.

armillärsfär: en sfärisk konstruktion som modellerar planetens banor i solsystemet.

förfall: processen där en kemikalie, vätska eller substans bryts ned och förändras genom blandningen av något annat av sämre kvalitet. Korruption, förnedring.

spektroskopiska frekvenser: färgband som identifierar kemiska element i processen för spektroskopisk analys. Kallas även utsläppsband. Till exempel

är det spektroskopiska krombandet ljusblått, manganat mörkt grönt, nickel ljusgrönt. Dessa kallas elementar-färger.

metalliska element: basnivån, oreducerbart tillstånd av oorganiskt material i dema.

alkalimetaller: kategorin av lätta metallelement, såsom litium (den lättaste).

revolution: en kropps rörelse runt en punkt utanför sig själv, kontrasterad mot rotation, en kropps snurr på sin egen inre axel.

dragning: följsamhet av en planetkropp till dess omloppsbana.

urgröpning: kallades ”tråg” i tidigare Avsnitt.

slangbella-effekt: den kumulativa påverkan av planetariska momentet. Användes år 1973 med spektakulär effekt av Pioneer 10-sonden för att utforska Jupiter. Efter att den passerat Jupiter’s bana förlitade sig ingenjörerna på slangbella-effekten för en unik planetkonstellation vid den tiden för att driva sonden till flykthastighet, så att den kan färdas bortom solsystemets gräns.

Tiamat: Babyloniskt namn för en planet som en gång ockuperade en bana mellan Jupiter och Mars. Något demolerade Tiamat och lämnade en ström av spillror som kallas Asteroidbältet.

gnom: ett föremål som av positionen och längden på dess skugga indikerar timmen på dagen, såsom ett solur.

Sammanfattning

Avsnitt 8 beskriver Aeonen Sophia’s ”förskräckelse”, det vill säga processen att förvandlas till en planet. Enligt gnostisk kosmologi är jorden en organisk planet fångad i ett oorganiskt system. FGS visar att jorden inte uppstår på samma sätt som de andra planeterna i solsystemet. Scenariot visar även att jorden tillhör ett trekroppssystem bestående av en stjärna, en planet och dess satellit, månen. Gaia-Sophia är totalt sett detta trekroppssystem, inte uteslutande den jordiska kroppen. Således förvandlas Sophia så småningom till vad hon drömde i Pleroma. Hennes kropp blir miljön för ett gudomligt experiment med Anthropos.

Gnostiska skrifter indikerar det kosmologiska exemplet för sol-jord-mån-systemet i en text med titeln *Trimorfic Protennoia* (NHC XIII, 1): bokstavligen ”den trefaldiga primära avsikten”.

Avsnitt 8 beskriver även klippningen av den anthropiska mallen. Denna händelse kommer att få långtgående konsekvenser för den mänskliga arten.

Scenariot med den Fallna Gudinnan

”Könsklyftan (Gender Rift)” är ett tema i världsmytologin, mer allmänt känd som ”könsuppdelningen”.

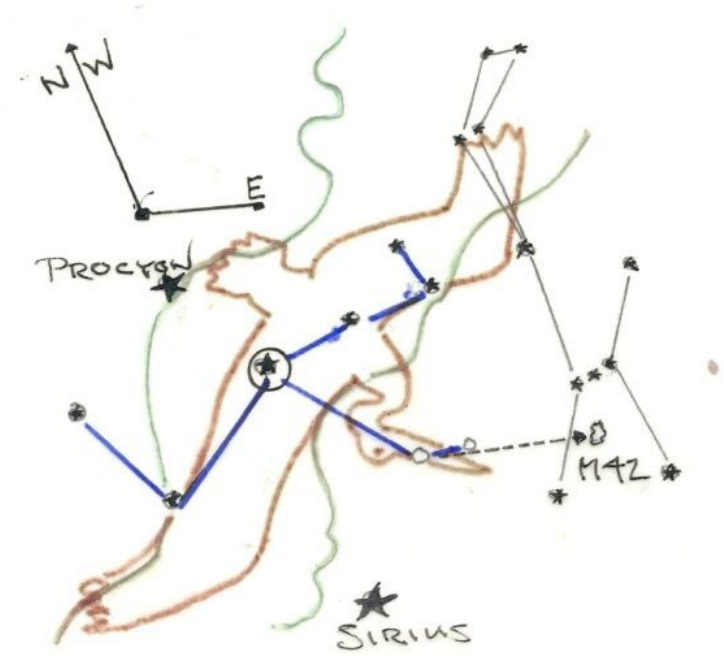

Stork-konstellationen, teckning av JLL juli 2020

Avsnitt Nio

”Detta gudomliga experiment”

Aeonen Sophia vaknade på stranden bara för att inse att hon var stranden. Och stranden fanns överallt där havsvågorna slickade konturerna på hennes drömkropp, jorden. Det fanns inga verkliga ämnen som kunde detekteras, inte till en början. Inte ens någon flytande massa, inte ens ånga. Endast ett fladdrande tecken på liv, den första glimten av självmedvetenhet, ungefär som fladdret i ögonfransarna hos någon som sover och vaknar från en dröm.

Men Sophia vaknade inte ur den planetära drömmen. Jorden var där på grund av att Aeonen drömde den. Den riskabla färden genom de planetariska sfärerna hade framkallat betydande förändringar i den gudomliga fantasin som är Aeonernas medfödda egenskap. Sophia hade tillämpat denna teknik, de äldre Aeonernas egenskap: först kom avsikten, ennoia, och sedan dess uttryck genom pronoia, förmågan att manifestera vad som är avsett. Tillsammans med Thelete hade hon avsett designen av Anthropos, och tillsammans materialiserade de mallen’s genomiska plasma, summan av kodad nous, den gudomliga kreativa handling som utfördes i Pleroma.

Men de chansartade konsekvenserna av planetärt förkroppsligande förändrade i grunden dessa gudomliga krafter. Sophia befann sig i en situation som var ett resultat av hennes avsikt. Hon hade aldrig tidigare upplevt resultatet av

avsikt riktad mot sig själv. Nu, när hon förvandlats till jorden, kunde hon endast tillämpa Aeonisk fantasi i syfte att upprätthålla vad som hände med henne, för att forma vad hon blev. Hon hade ingen förmåga att kontrollera eller ändra det på något som helst externt sätt. Hon var tvungen att arbeta sig igenom djup sammansmältning med jorden, helt och hållet inifrån planetens enorma vitalitet.

Att fångas i materiell immanens var en spännande upplevelse, men försatte stjärngudinnan i den kniviga situationen att hon måste fortsätta drömma. Från och med nu skulle hennes liv som Aeon bli helt annorlunda än hennes tidigare liv i Pleroma. Det skulle utvecklas genom spontan evolution av unik drömprojektion, jorden. Att göra något annat skulle hänsynslöst korrumpera vad hon hade blivit.

Och vad hade Sophia blivit? Det fanns inget sätt att veta möjligheterna i denna enorma nya värld utan att utforska den, ögonblick för ögonblick. Hon var som ett nyfött barn som måste upptäcka världen spontant allteftersom dess sinnen och förmågor utvecklas. Hennes liv som planeten jorden skulle bli ett pågående äventyr av självupptäckt. Den processen skulle så småningom få henne att bemästra biosfärens enorma komplexitet. Men det första fladdret av självmedvetenhet saknade i stort sett mental närvaro. Först var det bara primitiva känslor, sedan kom den långsamma insikten av obearbetade känslor. Sophia visste hur hon kände innan hon kunde urskilja vad hon kände. Visdomsgudinnans passioner vidmakthöll superorganismen som hon drömde.

Nödvändigtvis så, eftersom den världens naturliga sammansättning utgjorde den direkta omvandlingen av de passioner som förvandlade henne till den.

”Denna samling av Sophia’s passioner utgjorde substansen i den materia som denna värld bildades från. Allt annat har sin begynnelse i hennes skräck och sorg. Från hennes tårar bildades alla slags vätskor; Ur hennes leende kom allt som strålar i naturen; Ur hennes sorg och förvirring förkroppsligades alla fysiska element i världen. Ena stunden grät och klagade hon på grund av att vara ensam mitt i mörker och tomhet; och i nästa stund, när hon reflekterade över ljuset som hade övergivit henne, fylldes hon av glädje och skratt; och sedan, återigen, blev hon skräckslagen; eller vid andra tillfällen hängav hon sig åt bestörtning och förvirring. Från Aeonen’s enthymesis (tårar som är involverade i passion) bildades alla slags vätskor, hav och fontäner och floder, och varje flytande substans som är dess ursprung; Ur ljuset som emanerade ur hennes leende kom allt som strålar i naturen; Och ur hennes sorg och förvirring förkroppsligades alla fysiska element i världen.”

Kroppen hon nu upptäckte utgjordes helt och hållet av vatten med ett tunt ytskikt. Landmassan var bara ett skumskikt som svävade på ett enormt globu-

lärt hav. Pangea var hennes första hud, men de flytande kontinenterna var så tunna och porösa att de snabbt delades upp i stora pusselbitar, tektoniska plattor.

Varifrån kom allt detta vatten? Hon hade dragit med sig det från yttre rymden. Hennes kometkropp hade sugit upp vattnet som en sifon. Den oceaniska kroppen var en fusion av väte och syre, men syret var absorberat. Sophia andades först under vatten som fiskar gör, som de stora valarna i djupet. Under många eoner kom hon inte upp för att andas. Jorden hade ingen atmosfärisk hinna som lämpade sig att stödja livet på land. Långt nere i vattendjupet lekte Sophia överdådigt med exotiska utsöndringar. De djuphavs-alkemiska livselixiren inkluderade ett jäsmedel som inledningsvis visade henne omfattningen av hennes telluriska krafter, etanol. Det lösgjorde ett blågrönt flöde som frigjorde syret i ett enormt extatiskt utbrott av salighet. Hennes smaklökar väcktes till liv av koagulerande cyanobakterier. Allt är materiellt.

Blågröna alger spred sig över haven när Sophia drog sitt första andetag av jordbundet syre. När hon andades ut, bildades havstromber många gånger Everest's höjd på tusentals platser samtidigt. Kaskaderna samlades i atmosfärisk ånga för att bilda den omgivande hinna där livsformer skulle dyka upp. Massiva skumvirvlar som samlades vid polerna på den roterande jorden, svävade, kondenserade och fastnade i roterande moln som omedelbart frös. Polarisarna förde sinnesnärvaro till Visdomsgudinnan. Deras iskalla skinande vithet påminde om hennes primära Aeoniska substans, Organiskt Ljus. Strömmande glaciärer prydde Sophia med ett utsökt halsband av vit spets.

Nästa bevis på hennes naturliga och fantastiska förmågor kom snabbt. Hon justerade syret till 21 procent, det exakta förhållandet som krävs för att livet ska dyka upp och blomstra. Nu sammansmälte vattnet nedan och syret ovan kontinenternas flytande skum till en solid förening. Biosfären var en palett av levande färger. Landskap och ekosystem uppstod som penseldrag i en målning som trollades fram av konstnärens hand. Den gyllengröna floran prydde den planetära inredningen. När scenen för faunan var etablerad, ägnade Sophia sig åt vilda orgier av djuriska drömmar. Hon befallde uppkomsten av livsformer ur havet, först som undervattensvarelser, sedan som rörformiga växter som kravlade upp på land och muterade överdådigt. Saltvatten förmedlade inte bara hennes Aeoniska minne: det var hennes minne. Alla djur-genom som hon hade observerat i Pleroma lagrades i havet's minnesdjup. Hennes dominerande passion var nu att komma ihåg dessa animationer och drömma dem till liv. Hon reproducerade de genomiska mönstren och improviserade dem med oändlig uppfinningsrikedom. Ur vattnets livmoder förde jordmodern fram livets frön.

Scenariot med den Fallna Gudinnan

Havsdjur från tiden före Kambrium

Men det fick märkliga konsekvenser för hennes kreativa frenesi. Att sprida livsformer i oändlig variation var lätt, en naturlig talang, men att organisera det hon producerade var en annan typ av utmaning. De genomiska mönster som släpptes i havet, i himlen, på land, utgjorde en omätlig mångfald som visade sig vara mer än hon kunde hantera. Med kärleksfull uppmärksamhet åt varje varelse av en specifik art kunde Sophia inte vårda och styra artens beteende i samklang med andra arter. Autopoiesen's amplitud överväldigade hennes uppmärksamhet. Det var omöjligt att mikrohantera alla animationer inom hennes drömmande. Livsspektret var rikt och frodigt men det saknade sammanhang. Varje art behövde en ytterligare faktor för att utvecklas och frodas till fullo. Den faktorn var morfologisk harmoni.

Sophia var ensam i sin egen värld, men inte helt och hållet. Sedan ögonblicket då hon störtade från den galaktiska kärnan hade Aeonerna i Pleroma observerat händelserna som drabbade henne. Nu upptäckte de en allvarlig nackdel på grund av hennes brist. Det var inte något hon kunde lösa på egen hand. Men om det inte hanterades, skulle integriteten i den naturliga värld hon blivit upplösas i kaos. Den risken tvingade Aeonerna att ingripa. De hade trots allt investerat en avsevärd andel i detta nya experiment. Sophia's värld var en anomali av högsta intresse för dem. Den utgjorde det unika fallet med ett planetärt laboratorium, miljön för ett gudomligt experiment, som involverade omedelbar närvaro av en Aeon. En av Aeonerna som designade genomet för ett experiment var nu förkroppsligad i det. Sophia var intimt involverad i livsmiljön där Anthropos skulle dyka upp som nästa släkte, A-10. Denna situation var helt ny. Faktiskt, kosmiskt nyskapande.

Aeonerna kom överens om en lösning. Det var ett ingripande som inte skulle påverka de väsentliga förhållandena i Sophia's värld och därmed lämna hen-

ne i frihet, men låta henne hantera sin värld till full effektivitet. De tilldelade en Aeon, Symbionten, att intervenera på jorden och hjälpa Sophia att organisera sin avkomma i självstyrande morfologiska fält. Symbionten tillhandahöll den exakta färdighet som behövdes för det ingreppet. Interventionen skulle ge Sophia den extra åtgärd som krävs för att ordna arter i morfologiska fält, snarare än att uttömmande ägna sig åt hennes miljarder specifika animationer.

Symbiontens intervention ”förmedlade form till Sophia, men endast som respektfull substans, inte för att förmedla intelligens, men med respekt för Sophia’s egen intelligens, och bringade helande för hennes passioner, separerade dem från henne, men inte så att de drevs ut ur hennes sinne helt och hållet”. Denna lösning gav Sophia förmågan att hantera hela spektrumet av arter på den drömmande jorden. Efter att ha fullgjort sitt uppdrag, drog Symbionten sig tillbaka från jorden, men lämnade ett strålande avtryck i atmosfären, liksom efterbilden av ett föremål som man såg i starkt motljus. Efterbilden dröjde kvar som en outgrundlig fantom. Närvaron av denna fantom skulle få en enorm inverkan på de framväxande mänskliga släktena och fortsätter att göra det till denna dag.

Med morfologisk harmoni säkrad, var Sophia’s passion för animering ohämmad. Fotosyntes utlöste en storm av innovation som genomsyrade hela biosfären. Jordgudinnan uttömde varje genomisk design i sitt minne och intensifierade sedan processen i överflöd. Hon producerade arter enligt eget påhitt, enbart för den spännande upplevelsen att se dem dyka upp, övertygad om att de skulle agera harmoniskt i sina morfologiska domäner. Flockar av fåglar, flockar av djur, fiskstim, exotiska menagerier av insekter och reptiler — allt strömmade som artistmålade former genom penseldrag av hennes första uppmärksamhet (eng. First attention). Hennes glädje över den levande vittnesbörden av hennes drömkropp var oändlig. Allt hon rörde vid blev vackrare.

I mineralriket roade stjärngudinnan sig med sitt sinne för precision. Fältspat, glimmer, granit, basalt, sandsten, kvarts, silver och guld utgjorde hennes in-

nerligaste begär. Permanganat och nickel var bland de djupaste hemligheter hon omhuldade. Bergformationerna uppstod ur jordskorpan som formade hennes drömkropps födslosmärtor. Bergshöjder tröstade hennes värkande ensamhet. Vulkaner lindrade hennes sexuella upphetsning. Allt är materiellt.

BIF (banded iron formation) — Hennes hemligheter finns i mineraler

Atmosfären var det främsta överdåd som förmedlade hennes humör. Moln, dimma, regn, snö, åska och blixtar bildade anima mundi, världssjälen. Sophia gjorde vädret till en konstant återuppspelning av de tvingande känslor som hade förvandlat henne till naturens matris. Glädje, skräck, förvåning, sorg, stillhet, upprördhet och varje skälvning av gudomlig lycka förmedlades direkt in i himlavalvet. Blixtarna som urladdas samtidigt på tusen ställen betonade överskottsenergin i hennes neurala synapser. Tornador representerar hennes upprördhet; den rasande vinden, hennes idéer; vattenfall, hennes bländande stolthet. I stormar över havet gav Aeonen utan medhjälp utlopp för romantisk ångest. I de lugna vattnen begrundade hon sin upphöjda förundran över självinsikt. Hon vedergällde sitt eget öde i en skönhet som inte kan avta och aldrig tar slut.

Och allt detta innan något som helst mänskligt erkännande.

Under oöverskådliga tidsepoker, beräknade hennes drömmar's oceaniska grubblerier urskiljningen av mikrobiella emulsioner. Månen svävade över vattnet och kontrollerade tempot som lotsade alla varelser stora som små genom cykler av födelse, död och återfödelse. Det opalskimrande flödet av dess unika icke-förfalskade ljus förmedlade en kontinuerlig bild av henne själv, en fåfängans spegel. Den allena återspeglade hennes urämneskropp, Organiskt Ljus. Den enorma pärlan bebådar henne så som hon var i Pleroma, i plenum's luminositet som inte kastar någon skugga.

Scenariot med den Fallna Gudinnan

Och allteftersom månen seglade över himlen, belyste den panoramat över den mest sublima av alla animationer, zodiaken. Där, som i ett välavvägt korallrev, där det kosmiska havet hade dragit sig tillbaka för att lämna otaliga tidvattenavtryck av Aeoniska drömmar, där i rymdhavet av stjärnspäckade animationer, såg Sophia den omgivande kvarlevan av sin förlorade hälft, dottercellen som hon bildade innan färden mot Orion.

Vad väntade nu den fallna stjärngudinnan i hennes egen värld? Otaliga äventyr och upptäckter, helt säkert. Men en händelse framför allt, Anthropos ankomst. Dess livsmiljö var förberedd. Sophia's ensidiga drömmande av en trekroppsvärld var redo att beskydda fortplantningen av hennes designerart. Den varelsen och den allena hade uppgiften att ta den samutvecklande faktorn i detta gudomliga experiment till sitt främsta uttryck. Mänskligheten, den självvalda representanten för gudomlig avsikt.

När och hur den skulle framträda kunde Visdomsgudinnan inte bestämma eller kontrollera. Hon ville inte heller göra det. Grunden för Universum är att älska frihet. Den ankomsten skulle vara en fri och spontan händelse... Under tiden vävde den fallna gudinnan en välkomnande förtrollning genom varje funktion och varelse i den naturliga världen. Skönhet är övernaturlig. Så den övernaturliga modern förberedde skönhetens livmoder för det strålande barnet och med en Aeon's oändliga tålamod avvaktade hon dess ankomst.

Och sedan kom explosionen.

Starar som flyger i sitt morfologiska fält

Scenariot med den Fallna Gudinnan

EXPANSION

9.1 FGS är en oneirisk (drömlik) myt: den använder metaforen att drömma som ett förklarande koncept, men den avfärdar inte världens fysiska verklighet som blott och bart en dröm, det vill säga orealistisk, illusorisk eller obetydlig. I enlighet med denna analogi kan livet i Universum definieras som en tidlös dröm. (Specifikt: liv = närvaron av levande varelser, som upplevs av det mänskliga djuret som en pågående film, världshändelsen, världsdramat). Oneirisk myt är en unik beskrivningsgenre med speciella fördelar ang. beskrivning och deltagande i världshändelserna. Den överensstämmer i stort sett med paradigmerna för emanation och emergens (komplexitetsteori). Detta sätt att rama in verkligheten är grundläggande för alla fungerande metafysiker. I Hinduisk Tantra eller parafysik uttrycks samma idé: ”Världen betraktas som en fantasi (kalpana), ty den är den kreativa tanken för minnet av det förflutna Universum” (Woodroffe, *The Serpent Power*, s. 27). Denna visualiserade värld är fullständigt materiellt verklig. Aeonen Sophia’s drömkropp är den verkliga och nuvarande jorden, ingen illusion involverad.

9.2 Påståendet att Sophia drömmer innebär naturligtvis att gudinnan sover. Det är sant, men en ”gudomlig varelse’s” sömn är inte som en människas. Den Aeoniska kraften att drömma är ett aktivt, produktivt tillstånd av materiell emergens. Att säga ”Aeonen drömmer” är helt enkelt ett sätt att beskriva den processen’s omedelbara emergens. Världshändelserna existerar inte i ett permanent faktiskt tillstånd: de emergeras ständigt. På det viset är påståendet att Aeonen sover endast ett teoretiskt begrepp för att uppmärksamma drömkraften (Sanskrit parinama, Grekiska aporreia). I själva verket drömmer Sophia i ett tillstånd av vakenhet i förhållande till en Aeon’s verklighet, men den vakenhet som gör att hon kan drömma världen gör det initialt inte möjligt för henne att agera i den värld hon drömmer. Således specificerar berättelsen att hon aldrig tidigare hade upplevt sig själv i ett tillstånd som var resultatet av hennes eget drömmande. ”Världssystemet som vi känner till det uppstod genom en anomali.” (*Gospel of Philip*, NHC.) I denna avvikande situation når Världsmodern så småningom det ögonblick då hon kan bli klarsynt (eng. Lucid) i världsdrömmen. Detta inträffade omkring 1750. Den händelsen och utvecklingen sedan dess beskrivs i FGS 4.0.

9.3 Två händelser kan bero på Aeonen’s sovande/drömmande tillstånd: att bli klarsynt i drömmen och att vakna ur drömtillståndet. Om Sophia vaknar helt ur världsdrömmen, upphör den. Hennes avsikt är att fortsätta i ett tillstånd av klardrömmande så att hon kan uppnå sin Korrigering. Korrigeringen började efter Reset-händelsen från mars 2011 till mars 2014. Beskrivs i FGS 5.0.

Scenariot med den Fallna Gudinnan

Vintergatan lyser över Mount Fuji av Steve Lance Lee

Termer

avsikt och projektion: *ennoia* och *pronoia*. När en Aeon tänker något, t.ex. att utforma ett djur-genom, uppnår det avsikten med förmågan pronoia. Gudomlig fantasi fungerar på ett annat sätt än mänsklig fantasi. Det senare kräver linjär tid för att fortsätta från avsikten till dess genomförande: att bygga en fågelholk, till exempel. För Aeonerna är genomförandet av avsikten samtidig med den första tanken eller den ursprungliga tanken (*protennoia — se* NHC XIII, 1, ”*Trimorphic Protennoia*” *), utom när Aeonen medvetet avstår från att aktivera avsikten.* Den tid det innebär att fortsätta från avsikt till resultat är måttet på processens välbehag och glädje. I Pleroma planerade Sophia och Thelete det mänskliga genomet och utformade det i ett tillstånd av lycksalig koncentration som kan anses kräva tid, men det är inte vanlig tid som kan beräknas med mänsklig bedömning. När genomet har designats och släppts från Pleroma gör så kallad ”varaktighet” sig gällande så att genomet kan utvecklas ”över tid” och uppnå sitt *telos*, dess mål, syfte.

kodad nous: nukleinsyra. DNA-strukturen har diskuterats i stor utsträckning, men i mindre utsträckning ämnet. Vad är substansen i DNA? Det är en harts, som bärnsten. En polymer, som gel eller mjukplast. Nous är materiellt. Allt är materiellt.

materiell immanens: uttryck för den totala sammansmältningen av Aeonen Sophia i världens sensoriska och materiella element.

superorganism: vanligt begrepp för att beskriva jorden i Gaia-teorin.

enthymesis: entusiasm, passionerad avsikt.

Sophia's passioner: Citat från Irenaeus, *Against Heresies*, Book One, CHAP. IV. ACCOUNT GIVEN BY THE HERETICS OF THE FORMATION OF ACHAMOTH; ORIGIN OF THE VISIBLE WORLD FROM HER DISTURBANCES. Achamoth: en av de två Sophiorna, ett myt-tema i Valentinsk Gnosticism. Ytterligare kommentarer under utveckling. FGS följer inte det Valentinska narrativet. Snarare det Setianska narrativet.

Pangea: Enligt modern geologi bestod jorden för cirka 300 miljoner år sedan av en massiv superkontinent som kallades Pangea, omgiven av en enda oceanisk kropp som kallades Panthalassa.

geon: föreslagen term för en eon (lång period) Gaiansk tid. Se "*Gaia's Age — An Eccentric Calculation*" på www.nemeta.org. Det är kanske förvånande att lära sig att Sophia idag har en ålder i geoner som kan jämföras med tjugofem mänskliga år.

etanol: liknelse för det jäsningsmedel som Sophia använde för att producera blågröna alger. Inte bokstavligen eller exakt likvärdig med den moderna kemikalien, men delar vissa egenskaper. Ethernol skulle vara en variant term.

blågröna alger: Cyanobakterier. Bland de tidigaste organismerna på jorden. Dessa primitiva bakterier producerar syre under fotosyntes i kombination med CO2 upplöst i vattnet. Analys av RNA och DNA för olika organismer visar att alla andra fotosyntetiska organismer härledde denna förmåga från cyanobakterier genom endosymbios. Kloroplaster är resterna av dessa uppslukade cyanobakterier. Cyanobakterier binder kväve och även om de bara utgör en liten andel av havets biomassa utgör de det viktigaste medlet för kvävefixering. Organismer som producerar syre och binder kväve (N2) har problem eftersom de enzymer som är involverade i N2-reduktion förgiftas av syre. För att komma runt problemet drar bakterierna ut syret de producerar och delar upp sin tid i antingen fotosyntes eller kvävefixering.

iskall vithet: kännetecknande för det Organiska Ljuset.

21 procent: nyckelfaktor i Gaia-teoriens ursprung.

autopoiesis: självorganisation, den Gaianska superorganismen's väsentliga egenskap.

morfologisk harmoni: förmågan hos alla arter eller underarter, såsom koltrastar eller gamar, varianter av fågelarterna, att hålla sig inom egna gränser och agera sammanhängande genom att uppvisa ett gemensamt syfte. När olika arter möter varandra vid gränserna för deras morfologiskt harmoniska fält uppstår symbios. Det kunde inte finnas någon symbios hos olika djur utan det primära villkoret för morfologisk harmoni.

brist: frekvent term i koptisk/gnostiska skrifter, vilket indikerar Aeonen Sophia's ”handikappade” tillstånd på grund av att hon befinner sig i en situation som resultatet av hennes egen avsikt. Och av andra skäl också: till exempel hennes handling av ensidigt drömmande, utan en partner.

Symbionten: föreslaget namn för den Aeon som medlade i jordutvecklingen innan den Kambriska explosionen omkring 535 MYA (miljoner år sedan). Symbionten spelar en viktig roll i kommande iterationer av Hemberättelsen. I narrativet's Valentinska version är Symbionten Aeonen Christos, men den Setianska versionen förändrar denna avgörande intrig. Följaktligen har kapitel 14 i *Inte i Herrens avbild*, ”Christic-medlingen”, skrivits om och fått titeln ”Symbiontens ankomst”. Denna revision överensstämmer med kapitel 28, ”Arternas självkännedom”. Symbionten är mediet eller mellanledet för all-art-bindningen. Det främjar erkännandet av kärlek och beroende mellan olika arter — på ren svenska, kärlek till djur. En av flera identifieringar av Symbionten i forntida myter är ”Den store guden Pan”. Motsvaras i hinduisk kultur ang. Shiva av Pashupati. Pashu betyder ”djur”.

”förmedlade form”: Detta uttryck i vetenskaplig översättning av Irenaeus skulle kanske bättre kunna återges som ”formatering”. Sophia hade ett formateringsproblem med de fantastiska mängder av djurformer hon drömde: nämligen bristen på morfologisk harmoni (se ovan).

strålande avtryck, outgrundlig fantom: så benämndes Mesotes i det Koptisk/Grekiska NHC, ”medelvärde eller medlaren”. Symbiontens strålande fantomavtryck har felaktigt tolkats som den ”Eteriske Kristus”.

första uppmärksamhet: förmågan att koncentrera sig på omedelbar sensorisk information.

anima mundi: Latin, ”världssjälen”. Medeltida liknelse för JordModern.

fåfängans spegel: månen som det unika objektet i det fysiska kosmos som kan reflektera det Organiska Ljuset. Det Organiska Ljuset kastar ingen skugga och kan inte reflekteras eller upptäckas av fysiska instrument. Månen's faser utgör Sophia's vinklar "för själv-iakttagelse i fåfängans spegel”, inte resultatet av vinkelreflektion från solljus även om de matchar tidpunkten för dessa reflektioner. Det är kallare i skuggan av solljus än vid direkt exponering. Men det märkliga är att månsken är motsatsen: det är varmare i skuggan av månsken än i direkt månsken. Detta är en förvirrande, oförklarlig avvikelse från jordisk fysik.

Scenariot med den Fallna Gudinnan

Grottkonstmålningarna i Chauvet-Pont-d'Arc

Sammanfattning

FGS 1.0 anger scenen för den mänskliga artens uppkomst på jorden. Den beskriver de tidigare förhållanden som fanns innan mänskligheten, A-10, dök upp. Varje detalj i Sophia's prövningar och äventyr innan hon förvandlas till jorden har *direkt och omedelbar relevans* för den mänskliga situationen i det nuvarande världsdramat. *Varje detalj.*

Kraften i Hemberättelsen är unik och oöverträffad. Den illustrerar den grundläggande utsagan om Gnosis idag, nämligen *direktivet om de tre **S**:en:*

1. För det första är Aeonen Sophia eller den Gudomliga Modern designerskapare av den mänskliga arten tillsammans med Thelete. Hon är källan (**S**ource) för mänskligheten.
2. För det andra befinner sig Aeonen Sophia i materiell immanens, det vill säga i direkt närvaro, i den jordiska livsmiljön för den mänskliga arten och allt liv, inklusive oorganiskt liv. Hon är miljön (**S**etting) för världshändelserna och det mänskliga dramat.
3. *För det tredje är narrativet om Aeonen Sophia den berättelse som vägleder arterna i dess förbindelse med allt icke-mänskligt djurliv och Aeonen's kosmiska liv. Hennes berättelse (**S**tory) är det vägledande ramverket för mänskligt ursprung och syfte.*

Ingen annan mytisk berättelse som producerats av de mänskliga raserna i någon tidsålder eller kultur kan hävda dessa direktiv och undervisa hur man verifierar dem. Bevisets väg är Planetär Tantra (PT), härledd från the Terma of Gaia's uppvaknande (8 augusti 2008).

Från och med hösten 2020 kommer https://nemeta.org/course/2-sophianic-cosmology/ att presentera delar av text och föredrag tillägnade utarbetandet av Hemberättelsen. Vissa delar kommer att vara gratis för allmänheten, till-

gängliga för registrerade besökare på webbplatsen och öppna för diskussion i Planetary Tantra Forum; andra delar är endast tillgängliga för medlemmar. Den allmänna beskrivningen av dessa uppgraderingar av FGS 1.0 är som följer:

FGS 2.0 Cambrian Explosion, för 535 miljoner år sedan. Experiment med livsformer, icke-mänskliga djur. Spridning av A-10 genomiska förökningskroppar. Konsekvenser av den genomiska mallen's klippning ("Könsklyftan, Gender Rift"), kvinnor dyker upp, män anländer. Chthonian Romance. Rhomespektrumet, A-10-släkten. Rasmytologi. Ursprungsmyter, legender om de "första människorna". Kontrast till de falska påståendena om den judiska skapelsemyten.

FGS 3.0 Den aktuella Kalpan -> 23.930 BCE — 6000 BCE. Vårdagjämningen vid den ekliptiska longituden 110 i linje med Delta Stork-konstellationen. Utveckling av the Magian Order. Formulering av det heliga narrativet och telestic-metoden. Enteogen shamanism. Förhistoria som tangerar historien. Det Gamla Europa (Marija Gimbutas), Kreta, Catal Huyuk och andra matrifokala kulturer. Kali Yuga börjar 3012 f.Kr. Magianernas historia, specifik för den Ariska tidsåldern -> 1800 f.Kr. — 400 e.Kr. Uppkomsten av Abrahamitisk religion, den arkontiska infektionen av Hebréerna.

FGS 4.0 Diaspora 400 AD — 1945. Fiskarnas Tidsålder och förstörelsen av Mysterierna före och efter Hypatia's död, 415 e. Kr (*Inte i Herrens Avbild*, Kap. 1). Problem med vägledning och ideologi i Fiskarnas Tidsålder. Mysteriernas diaspora, Graalen's sällskap. Parzival och krigarklassen. Den Aeoniska Modern klardrömmer: decenniet 1740-50. Rothschild brottsdynasti 1744 — 1813. Bolsjevikerna's övertagande av Ryssland ... och mycket mer.

FGS 5.0 Nag Hammadi 1945 — Nutid. Återvinning av det heliga narrativet. Gaia-hypotesen och djupekologi. Aktuell tidslinje:

> Juli 2002: www.metahistory.org, första offentliga presentation av "Gaia-myten"
>
> November 2006 *Inte i Herrens avbild* med sammanfattning av FGS i nio avsnitt
>
> Augusti 2008 *the Terma of Gaia's uppvaknande* — Planetary Tantra
>
> 2011-14 Återställning av det gudomliga experimentet, *Gaian Navigation Experiment* (GNE)
>
> Augusti 2016 "Den Aeoniska Modern har agency (handlingsfrihet)". *Mandela Effect Decoded*
>
> 18 september 2018: *Nemeta* grundades online
>
> Januari 2018 *The Charlotte working*
>
> Maj 2020 *Operation Medusa*

2019-2020 ”fullbordandet av arkonternas verk” (pågår), det ultimata bedrägeriet — Covid-19 psyop

Juli — augusti 2020 Lansering av Hemberättelsen (The Home Story) ....

Living Myth

Den romerske författaren Sallustius var en författare från 400-talet, en vän till den romerske kejsaren Julian som försökte återställa Hedendom. Han skrev avhandlingen *On the Gods and the Cosmos*, ett testamente från den Hellenistiska hedendomen från 400-talet skriven i det exakta ögonblicket när Mysterierna var måltavlor för förintelse. Hans verk lovordar Lamblichus of Chalcis, en av de sista representanterna för the Magian Order. Hans mål var att motbevisa argumenten från kristna ideologer som attackerade Gnostikerna. Forskare berömmer Sallustius för följande anmärkningsvärda uttalande angående forntida myter:

> *”Inget av det som beskrivs hände någonsin, men det händer hela tiden.”*

För att parafrasera om Hemberättelsen:

> *”Oavsett vad som beskrivs någonsin har hänt eller inte, kan du bara veta sanningen genom upplevelsen av hur det händer just nu.”*

Detta kortfattade uttalande från en Gnostisk insider kan tas som argument att följa Hemberättelsen (The Home Story). Den förmedlar en sofistikerad insikt. Vad som än är sant om händelser i det avlägset förflutna som beskrivs i FGS1.0 beror på hur du lever myten i nuet, just här, just nu. Sallustiu’s kommentar förringar eller förnekar inte sanningshalten i Hemberättelsen. Snarare hävdar det den Gnostiska nyansen: vare sig dessa händelser faktiskt ägde rum på det beskrivna sättet eller inte, sker det nu på ett sätt som man kan känna till genom direkt upplevelse.

Den vackraste, rikaste och mest sanningsenliga berättelsen på jorden är Jorden’s egen berättelse. Välkommen till den Gudomliga Moderns mystiska äventyr. Må du komma att älska och njuta av din gudomliga födslorätt och lära dig att älska dig själv i erkännandet av de krafter som designade dig och stöttar dig i varje ögonblick av världsdramat.

”Barn, du har fallit i mjölk.”

Scenariot med den Fallna Gudinnan

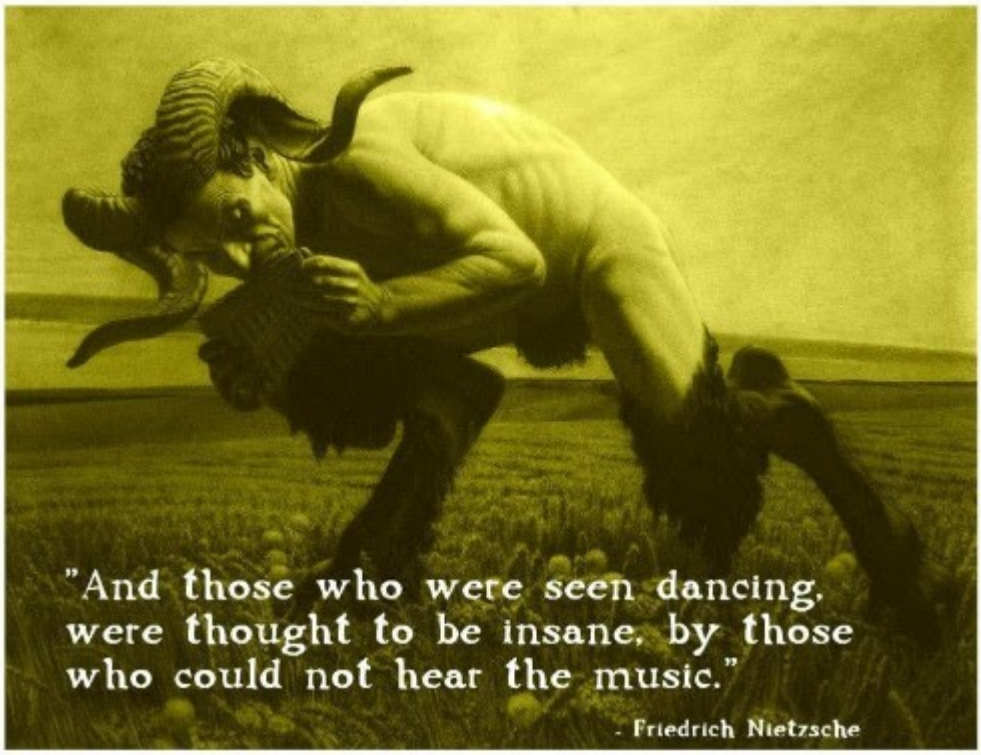

Den store guden Pan, eller Symbionten

Klicka här för Nemeta Sophianic School of Arts and Sciences

https://www.chelseagreen.com/writer/john-lamb-lash/

ORDLISTA

Abrahamitiska religioner: Judendom, Kristendom och Islam är varianter av ett gemensamt trossystem som kännetecknas av monoteism, patriarkala värderingar, en linjär tidsskala för historia, en gudomligt ordinerad moralkodex, frälsningsideologi och domineringsagenda, inklusive dominans över naturen och idén om människans överlägsenhet över alla andra arter.

adept: Någon som är fulländad i förhöjd perception och utövandet av paranormala förmågor. Identisk med **siddha**.

Aeon: (grekiska, ”gud”, ”gudom”, ”process”, ”emanation”, ”tidscykel”) Gnostisk term för en kosmiskt genomgripande process som är medveten, animerad, och animerande. Aeoner manifesterar sensoriska världar genom att drömma, snarare än den hantverksmässiga skapelseakten som tillskrivs den bibliske faderguden. Adj., *Aeonisk*.

agerande: (eng. actional) Föreslagen term för de väsentliga kosmiska processer som är intimt förbundna med mänsklig upplevelse samt psykologiska processer. Vilket påvisar att speglingen av sinne och kosmos är en faktisk handling, utövad och interaktiv, inte en passiv eller statisk reflektion, och inte bara en metafor eller symbolisk ”överensstämmelse”.

Annunaki-skript: Forntida narrativ skrivet med sumerisk kilskrift på lertavlor från 1600 f.Kr., och som beskriver en ras av guds-liknande utomjordingar som steg ned till jorden, manipulerade den mänskliga arvsmassan, korsbefruktade människor och undervisade om civilisationens konstformer. Samtyckte till **teokrati-**myten.

anomia: (grekiska, ”anomali”, ”aberration”) Gnostisk term för den avvikelse som tillkännager **arkonternas** moraliska och psykologiska effekt.

Anthropos: (grekiska, ”mänskligheten”, ”den mänskliga arten”) Enligt Mysterie-språkbruk, det mänskliga genomet eller art-mallen betraktad som ett sporkomplex vilket **emanerades** ut i den interstellära rymden av **Aeoner** i den galaktiska kärnan (**Pleroma**). Generativ matris för **mänskligt djur.** Adj., *Anthropine.*

antikosmisk: Adjektiv som tillämpas på en världsbild eller praxis som avvisar kroppen och fördömer materien som ond. Tillämpas ofta (felaktigt) på Gnosticism.

apaton: (grekiska, ”bedrägeri”) Gnostisk term för **arkonternas** huvudsakliga verksamhet.

apokalyps: (grekiska, ”avtäcka” eller ”avslöja”) Oåterkalleligt världens-undergång-scenario, typiskt för persisk splittrad-källa-kosmologi som man fann i Dödahavs-rullarna, men helt frånvarande i de hedniska Mysterierna, som istället firade evig förnyelse av livskraften och cyklisk existens.

arkonter: (grekiska för ”först”, ”från början”) Oorganiska varelser som producerades genom Sophia’s inverkan på elementar-materia innan Sophia förvandlades till jorden. Cyborger som lever i solsystemet i stort och som utmärker sig genom psyko-teknologisk virtuell verklighet, inkräktar på mänskligheten genom psykisk smyg-teknik och sprider frälsningsreligionens ideologiska virus. Intrapsykiska krafter som överdriver mänskliga fel utöver möjlighet till korrigering. ”Bedrägeriets budbärare” (Jacques Vallee). Adj., *Arkontisk*.

arternas självkännedom: Föreslagen term för sättet varpå mänskliga varelser finner sin självkänsla genom identifiering med den mänskliga arten, snarare än i ego-identitet eller metoder för identitet genom språk, familj, kultur, ras och religion.

Kräver understöd av en visionär modell för genetisk identitet, såsom **Anthropos**. Framkallas genom mötet med **Mesotes**, när den upplevelsen inte ersätts med religiös och kulturell indoktrinering.

Asherah: Kanaaneisk trädgudinna, eller rituellt trädobjekt som uppfördes till vördnad för henne i heliga lundar och på lummiga platser fördömda av faderguden. Införlivad med den judiska menorah, en sjuarmad ljusstake.

autogenes: (grekiska, ”självgenererande”) Gnostisk term för *autopoiesis*, den självorganiserande och självreglerande aktiviteten i kosmos och den naturliga världen. *Se även* **emergens**.

avatar: (sanskrit, ”en som stiger ned”) I hinduisk myt, en gud som kommer till jorden för att hjälpa mänskligheten i tider av kris, som i Vishnu’s tio avatarer. Informellt, en inkarnerad gudom. Adj., *avatarisk*.

avslöjarcykel: Följden av lärare som uppenbarar sig i varje stjärnteckens tidsålder för att vägleda mänskligheten genom de lärdomar och problem som är specifika för den tidsåldern.

avslöjare: (översättning av grekiskans *phoster*, från *phos*, ”ljus”, ”illuminering”) Gnostisk term för en upplyst lärare, jämförbar med en buddha eller **bodhisattva**. Även översatt som upplysare.

Bénard-celler: Aggregat av sexkantiga celler som bildas spontant i turbulenta vätskor och i biosfären, ett fenomen som är förknippat med **Mesotes**.

biomysticism: Utforskning av livskraften och naturens intima process genom experimentella tekniker inklusive Kundalini-yoga, trance och dans, sakral sexualitet och intag av enteogener.

bodhisattva: (sanskrit, ”harmoniskt uppvaknande”) Etiskt ideal i Mahayana-buddism, definierat ca 200 e.Kr., eventuellt förknippat med den Gnostiske **avslöjaren**. En upplyst individ som inte förnekar den vanliga världen men avstår själv-frigörelse för att befria alla förnimmande varelser från villfarelse (”Bodhisattva-löftet”).

Christos: (grekiska, ”den smorde”) Enligt Mysteriespråkbruk, en gudomlighet i den galaktiska kärnan (**Pleroma**) som utför ”konfirmering”, hermetisk försegling av **singulariteten** som konfigurerades av Sophia och Thelete. I mytens Valentinianska version ingriper denna Aeon för att hjälpa **Sophia** att organisera biosfärens djurliv — Christic-medlingen. Men i den Setianska versionen ingriper Aggregatorn (**Ekklesia**) i den gudomliga handlingen. *Se även* **Symbiont**.

dema: Står för ”täta elementar-materiematriser (eng. **d**ense **e**lementary **m**atter **a**rrays)”. Föreslagen term för sektorer av oorganiska elementarpartiklar som cirkulerar i de galaktiska armarna, till skillnad mot kärnans organiska substans. Kan kanske jämföras med Dirac’s ”kvantskum”.

Demeter: (Grek-Latin, ”*dea-mater*”, ”gud-moder”) Europeisk gudinna, väktare av de eleusinska Mysterierna som förmedlade den heliga enteogeniska brygdens hemlighet. Hennes dotter är Kore, eller Persefone.

Demiurge: (bokstavligen, ”halv-arbetande”, ”halv-driven”, kallad så eftersom han inte kan originera någonting men måste imitera det som redan existerar) **Arkonternas** ledare, även kallad Saklas (”dåre”), Samael (”blind”) och **Yaldabaoth**. En pseudo-gudom som påstår sig vara skaparen av den materiella världen, och kräver slavisk lydnad av sina skapade varelser. Identisk med den bibliske faderguden, Jahve-Jehova.

dianoia: (grekiska, ”genom sinnet”) En beskaffenhet hos **nous**, gudomlig intelligens. Den resonerande förmågan *betraktad som ett instrument för naturens eget*

medvetande, snarare än uteslutande en mänsklig förmåga som används för att överträffa och analysera naturen. Förmågan att se naturen ”genom sinnet”, och att interagera och ha en dialog med vad som observeras.

direktivt skript: Föreslagen term för en berättelse som är kodad med de övertygelser som föreskriver beteendet hos dem som omhuldar den.

djupekologi: Social-etisk filosofi som hävdar att naturen har okränkbart värde utöver sin kapacitet att stödja mänskligt liv, eller t.o.m. för mänskliga varelsers existens. Formulerad i ett åtta-punkters program av Arne Naess och George Sessions på 1970-talet. I motsats till egocentrisk ekologi som betraktar naturen värd att bevara för att tjäna och uppfylla mänskliga behov.

Dödahavsrullarna: Litterärt testamente för en extremistisk judisk sekt, **Zaddikim**, vars trosuppfattningar utgör ursprunget till den kristna frälsningslärans doktriner. Dokumenterade på hebreiska och arameiska på fårskinn. Daterat från 268 f.Kr. till 68 e.Kr. när den huvudsakliga Zaddikit-utposten vid Döda havet, ca 5 mil sydost om Jerusalem, förstördes av romarna.

dominanskultur: Term som föreslogs av Riane Eisler, Terence McKenna, och andra, för patriarkatets sociala och kulturella hegemoni, inklusive auktoritärt styre, centralistisk organisation, sexuell hierarki, erövring av naturen, och införandet och genomförandet av frälsningsreligion.

Drömmande: Antropologisk term för upplevelsen hos aboriginska kulturer som deltar empatiskt och fantasifullt i det eviga Nuet, Drömtiden. Den tidlösa emanationen där kosmos formativa krafter genomsyrar och gestaltar processerna i den naturliga världen, det mänskliga psyket. Modern motsvarighet i fysik, matematik och biologi, **emergens**.

ego-död: Metod för invigning i de hedniska Mysterierna, uppnås genom tillfällig upplösning av fokuserat självmedvetande och förlust av **ego-identitet**, så att den invigde osjälviskt och extatiskt kan försjunka i naturen.

ego-identitet: Föreslagen term för fixering av det mänskliga medvetandet på ego-jaget eller bokstavlig och uteslutande identitet, vägran att erkänna en mer genomtränglig och lekfull känsla av jaget, och att undertrycka tillfällig upplösning av identitet i osjälviskt skådande av världen. *Se även* **narcissism**.

Eight, the Eighth: (på grekiska, Ogdoad) Gnostisk term för zodiaksfären. Anspelar även på de åtta medlemmarna i en Mysteriecell med ansvar för inre arbete.

Ekklesia: Grekiska ”aggregator”. Aeonen från den galaktiska kärnan som ingriper för att hjälpa Sophia i hanteringen av biosfären. Den drar sig tillbaka till **Pleroma** men efterlämnar ett mystiskt kvarvarande avtryck, **Symbionten**.

ekofeminism: Termen myntades 1974 av den franske sociologen Francoise D'Eaubonne, som hävdar att dominans över naturen kan liknas vid dominans av kvinnor.

ekologi: (från grekiska, ”hushållsvetenskap”, eller ”miljö”) Vetenskapen som behandlar samspelet mellan de levande organismerna och den miljö de lever i, eller studiet av den.

ekosofi: (bokstavligen ”miljöns visdom”). Termen föreslogs av Arne Naess som ett begrepp för visdomen att leva i harmoni med naturen utan antagandet att vi, den mänskliga arten, har en överlägsen status eller en dominerande och styrande roll. Adj., *ekosofisk*.

Eleusis: Helig plats väster om Atén där de eleusinska Mysterierna, tillägnade **Demeter**, firades i tusentals år före Kristendomen. Det historiskt mest välkända och

väl-dokumenterade Mysteriecentret i Europa – i motsats till Stonehenge som i stort sett inte har några som helst forntida textuella kommentarer.

emanationsteori: Asiatiskt metafysiskt koncept för den spontana processen genom vilken sensoriska och materiella världar alstras ur en icke-manifesterande struktur av genuin, överflödande medvetenhet. *Se även* **Drömmande**.

emergens: Det nya modeordet för utvecklingen av liv och medvetande i samspel (”djupstruktur”) där nya strukturer ständigt uppstår för att uttrycka och optimera helhetens väsentliga egenskaper.

emergensmyt: Föreslagen term för Sophia-myten, i motsats till både biblisk skapelse-myt och Darwins evolutionsmyt.

ennoia: (grekiska, ”mental intention”) Enligt Mysterie-språkbruk, den avsiktliga kraft som tillämpas av **Aeoner** för att alstra sensoriska världar och genomsyra dessa världar med spontan, radikal kreativitet. Enligt mänsklig uppfattning, den intentions-förmåga som producerar spontant agerande och vägleder målinriktning, ”fri vilja”.

enskild-källa-dualism: *Se* **splittrad-källa-dualism**.

enteogen: (bokstavligen, ”generera gudomlighet i sitt inre”) En term (som nu ersätter *psykedelisk*) för psykoaktiva växter och svampar som öppnar det mänskliga med-vetandet för den gudomliga närvaron i naturen. Adj., *enteogenisk*.

epinoia, den strålande epinoia: (bokstavligen, ”hyper-intelligens”) Enligt Mysterie-språkbruk, där den mänskliga fantasiförmågan anses vara en kreativ, samevolutionär förmåga och skiljer sig från mental fantasy och hyckleri.

eteriske Kristus: New Age-term (som introducerades av Rudolf Steiner) för **Mesotes**.

Europa: Föreslaget namn på förkristna Europe, en region som sträcker sig från Shetlands- och Orkney-öarna till Iberia’s spets, från Bretagne i Frankrike österut till sundet över Bosporen, inklusive norra kanten av Medelhavsområdet och öar såsom, Kreta, Sicilien, Korsika, Sardinien, Malta, Mallorca, och de grekiska öarna.

Européer: Ursprungsbefolkningen i det förkristna Europe.

evige Jesus: (översättning av Koptikans IS ETONE) Rutinöversättning av koptisk skriftkod, mer exakt återgiven som ”den evige healern”. Det mystiska plasmiska avtrycket som lämnats i biosfären genom medlingen av Aeonen **Ekklesia.** Ett ofött psykiskt väsen till skillnad mot en specifik historisk (dvs dödlig) person som levde och dog i linjär tid.

fanatiker (zealot): **Zaddikim**’s militära gren. Politiska aktivister och terrorister enga-gerade i befrielsen av Palestina från utländsk ockupation.

felteori: Ett viktigt gnostiskt begrepp som hävdar att mänskligheten skiljer sig från andra arter genom dess enastående benägenhet för fel, som kräver att vi utvecklas genom att göra misstag, men som även utsätter oss för risken att avvika från vår artspecifika potential när våra misstag inte upptäcks och korrigeras. Nära förknippat med **arkonterna**, som överdriver mänskliga fel utöver möjlighet till korrigering.

Fiskarnas Tidsålder: Den tidsperiod som uppskattas i zodiakens **precession**-cykel och som sträcker sig från 120 f.Kr. fram till omkring 2800 e.Kr., under vilken vårdagjämningen inträffar i stjärnbilden Fiskarna (enligt den verkliga omfattningen av de synliga konstellationerna). Kännetecknas av överdriven narcissism, samhällets totala sönderfall och degeneration av den mänskliga arten som helhet, men som erbjuder exceptionellt snabb andlig insikt för individer helgade åt arternas genuina potential.

Folkmord: Att avsiktligt mörda en ras eller kulturell grupp, eller processen att elimi-nera en hel gemenskap eller ras, inklusive den mänskliga rasen själv.

förfalskande gud: Gnostisk term för **Demiurgen**, alias Jehova.

förgudning: Upphöjelse till gudomlig status, en bieffekt av psykosomatisk illuminering, vilket felaktigt antas ha varit syftet med invigning i de hedniska Mysterierna. *Se även* **identifiering**.

förintelse-teologi: Tron att världen/mänskligheten kan räddas genom att förstöra den. Innebär förstörelsen av den naturliga världen och omlokalisering av de frälsta till ”en ny himmel och en ny jord”, med de fördömda förvisade till en helvetes-värld. Kräver en gudomlig vedergällningsagent.

förökningskroppar (eng. *propagule*): Mikroskopiska sporer som kan transportera liv genom interstellär rymd. *Se* **panspermi**.

fraktaler: Självliknande mönster i olika skalor, genereras av ekvationer som matas in i en dator där resultatet av varje ekvation vägs in i nästa ekvation (iteration). Anses representera formativa processer i naturen (såsom mönstren på en ormbunksgren som replikerar hela växtens form), och som antyder den dolda djupstrukturen för turbulenta och **emergenta** processer.

frälsaretik: Jesus etik enligt Nya Testamentet, som kräver icke-motstånd mot ondska, förlåtelse, försoning med gärningsmannen, och förhärligar offerrollen för de rättfärdiga få som, oavsett hur förtryckta de är, alltid intar en högre moralisk ståndpunkt än förövaren. Kort sagt den etiska motiveringen för offer-gärningsmanna-beroendet.

frälsarkomplexet: Föreslagen term för den ideologiska kärnan i judisk-kristen-islamisk religion, som består av fyra komponenter: skapandet av världen av en fadergud oberoende av en kvinnlig motpart; vedermödan och prövningen (tänkt som ett historiskt drama) av de rättfärdiga få eller det ”Utvalda folket”; uppdraget för skapargudens son (messias) att frälsa världen; och mänsklighetens slutliga, apokalyptiska dom, verkställd av fadern och sonen. Grunden för **frälsningslära**.

frälsningsberättelse, frälsningsnarrativ: Berättelsen som förklarar hur frälsning kommer att uppnås, och varför det måste uppnås. En gudomlig plan för försoning som återspeglas i historiens faktiska och verkliga händelser.

frälsningslära: Det totalitära trossystem som hävdar gudomlig medling, och genomsyrar lidande med försonande värde. Inkluderar Judendomen, Kristendomen och Islam, de tre dominerande religionerna. Förutsätter övermänsklig räddning av mänskligheten från dess problem och utomjordisk fjärrkontrollerad auktoritet ang. moral och gudomlig vedergällning.

frälsningsreligion: Trossystem baserat på frälsarkomplexet. Förutsätter att en övermänsklig makt kan rättfärdiga all mänsklig orättvisa, och hävdar att lidande lönar sig för dem som gynnas av den frälsande kraften.

frälsningsväg: En livsföring som befaller lydnad, i kontrast till den **upplysande sökvägen**, som kräver inlärning.

Gaia: (från grekiska *ge*, ”jorden”) Forntida namn på jorden och finns i den grekiske poeten Hesiodo’s verk. Antaget av James Lovelock på förslag av Nobelpristagaren William Golding (romanförfattare). Avvisat av Dolores LaChapelle som en patriarkal manipulation och ”bara en annan abstraktion”. Adj. *gaiansk*. KAZ på **koptiska**.

Gaia-Sophia-principen: Föreslagen term för hävdandet att mänskligheten erhåller både sina instinktiva överlevnadsfärdigheter och sitt moraliska förnuft i samma förläning. Innebär den djupekologiska uppfattningen att vänlighet och samarbete, snarare än brutalitet och konkurrens, är förenligt med våra djupaste överlevnads-

instinkter. Förutsätter även att genuin moral är omöjlig ifall mänskligheten inte är empatiskt rotad i naturen och intimt allierad med andra arter.

Gaia-teori: Tidigare Gaia-hypotesen. Tekniskt sett teorin att jordens biotiska och abiotiska delar fungerar som ett enhetligt självreglerande system där organismers tillväxt och aktiviteter reagerar på sin omgivning, snarare än passivt finnas i den, och således reglerar inert gas-sammansättning, syra-basbalans, salthalten i haven och temperatur – gör kort sagt jorden lämplig för liv. Informellt, insikten att jorden är en levande och förnimmande superorganism som regleras i harmoni med de livsformer som bebor den.

Gnosis: (grekiska, ”vetskap om gudomliga ting”) Den tidlösa metoden för kognitiv hänryckning. Idag den bästa experimentella grunden för noetiska vetenskaper.

Gnostiker: (grekiska *gnostikos*, plural, *gnostikoi*; ”en som förstår gudomliga angelägenheter”, ”att veta så som gudarna vet”). Informellt, den hedniska intellektuella klassen. Närmare bestämt, invigda lärare (*telestai*) i Mysterieskolorna. Användes av Platon som experter i statskonst och social kontroll, eller som särskilda rådgivare till t**eokrat**er – en roll som avvisades av de Mysterieinvigda. Användes av kyrkofäderna som en förolämpning i betydelsen ”viktigpetter”, ”besserwisser”.

grundläggande social ekologi: Föreslagen term för ekologi rotad i upplevelsen av det heliga, inklusive den icke-mänskliga världen, men orienterad mot kultur och utbildning, dvs mot de primära behoven av social kontinuitet istället för social kontroll.

gudinna-mystik: Ensemblen av animistiska, mystiska, mytologiska och kvasi-religiösa uppfattningar som uppstått runt **Gaia-teori**.

HAL: (koptiska, ”simulering”) **Arkonternas** främsta förmåga, dvs i stort sett oupptäckbar virtuell verklighet.

Hebdomad: Enligt Mysteriespråkbruk, det sjufaldiga planetsystemet exklusive jorden. Sfären där **arkonterna** och **Demiurgen** (Jehova) håller till.

Hedendom: Natur-baserad och gudinna-orienterad religion för Europas inhemska befolkningar.

Hedning: Medlem i ett samhälle eller en kultur vars primära orientering är till den naturliga världen, livsmiljön. I religiös bemärkelse, panteism, polyteism och den animistiska världsbilden. I den hedniska uppfattningen av liv är kultur ekologiskt bunden till naturen.

helgelse: Det främsta målet för initiering i de hedniska Mysterierna, vilket låter de invigda ägna sina liv åt den dubbla verksamheten av samevolution med Gaia och främjande av mänsklig förmåga. Bokstavligen, ”som drivs med”. I kontrast mot förgudning.

heligt äktenskap: I för-patriarkala samhällen, ritualen för ökat inflytande för den helige kungen eller **teokrat**en, som var behörig att auktoriseras av en prästinna i tjänst hos den Mäktiga Gudinnan, den ursprungliga ”makten bakom tronen”. Ritualen för den sexual-andliga smörjelsen kallades ***hieros gamos***, ”heligt äktenskap”.

heligt kungadöme: Det huvudsakliga sociala myndighetssystemet i forntida kulturer, centrerat på en manlig auktoritet eller **teokrat** som identifierade sig med heliga eller övermänskliga förmågor. Patriarkatets viktigaste politiska redskap.

Hellenistiska eran: Den hellenistiska eran varade från Alexander’s död 323 f.Kr. till 30 f.Kr., när Cleopatra, den Ptolemaiska dynastins sista medlem som ärvde den sydvästra delen av hans rike, begick självmord genom att låta sig bitas av en huggorm.

Hermas: Namnet för den Sumeriske herden Tammuz, som avbildas med ett nyfött lamm på sina axlar. Valdes av gnostikerna som portalgestalt i **Fiskarnas Tidsålder** men införlivades som en stiliserad figur av kristen fromhet, utan lammet.

Hermetica: Skrifter som tillskrivs Hermes (en titel för **hierofanten** i de egyptiska Mysterierna) och som har vissa likheter med gnostiska läror. Återupptäcktes av den bysantinske forskaren Gemistos Plethon i det femtonde århundradet.

hierofant: (grekiska, ”en som visar heliga ting”) I Mysterierna, den invigde som ledde andra till det **Organiska Ljuset**.

hieros gamos: *Se* **heligt äktenskap.**

hyper-perception: Föreslagen term för den förhöjda eller intensiva perception som förvärvades i Mysterierna. ”Förhöjd perception” (Castaneda).

identifiering: Kontroversiellt ämne i djupekologi som föreslår att sättet att öka empati med naturen är genom ökad självinsikt, snarare än kapitulation av jaget som krävdes i Mysterierna. *Se även* **ego-död**.

ideolog-virus: Föreslagen analogi för det frälsande trossystemet som är gemensamt för Judendomen, Kristendomen och Islam.

Illuminati: Modern nedsättande benämning för förmodade gnostiker som i forntiden rådgav och hanterade teokratiska härskare och styrde bemyndigandet av heliga kungar, ett ansvar som ursprungligen utfördes av Modergudinnans prästinnor. Kallades *gnostikoi*, ”särskilda rådgivare”, ”experter”, av Platon, som godkände deras metod för ”den ädla lögnen”.

infrakänslig: Föreslagen term för förändrad perception som tillåter åtkomst till naturens inre processer, såsom molekylär kemi. Det som händer i sinnesorganen, jämfört med vad som manifesteras externt av sinnesorganen. Alltså, den information sinnesorganen besitter utöver vad de normalt exponerar för oss. Känsloperceptionens ”intensiva dimension” enligt Göthe’s metod.

Invigd: En Mysterierväktare som lärde ut civilisationens konstformer, gudarnas sinnelag, de osynliga världarna, kosmologi, antropologi, etc. Identisk med **telestes**.

invigning: (från latinets *initiare*, ”att initiera”, ”att börja”; en inversion av det grekiska *telein*, ”att avsluta”, ”fullborda”, ”nå målet”) Forntida metod för skolning av målinriktning, främjandet av mänskliga förmåga, och samevolution med naturen genom intim kommunikation med jordens levande intelligens, **Sophia**.

Jag-är-Gud-ekvationen: En idé som ursprungligen föreslogs av Clemens of Alexandria, och som hävdade att gnostikerna var människor som förverkligade Gud ”i sitt inre”, i deras jag-identitet. Förutsätter att vi är i huvudsak gudomliga, snarare än medverkande som gnostikerna lärde. Allmänt anammad i New Age-tolkningar av gnostiska skrifter. *Se även* **ego-död** och **identifiering**.

Jehova: Den judisk-kristna religionens fadergud, identifierad av gnostikerna som den demente **arkont**en, **Yaldaboath**. Hebreiskt namn för **Demiurgen**.

Jesus: (från hebreiska *Yeshua*) En man som påstås ha levt under det första århundradet av vår tideräkning, omväxlande betraktad som en hippieliknande helbrägdagörare, en radikal rabbin, en esséisk mästare, en yogi från Kashmir, en pretendent till Israels kungadöme, en Zaddikitisk terrorist, judarnas förväntade Messias, en trollkarl, en falsk guru som tillskansade sig rollen som Johannes Döparen, en invigd gnostiker, en judisk mystiker, en utomjording från Venus och den ende gudomlige inkarnationen i mänsklig form. *Se även* **evige Jesus**.

kaos, **kaosteori**: *Se* **emergens**.

kätteri: (från grekiska *heraisthai*, ”att välja”) Vilken som helst doktrin eller övertygelse som förvärvats genom val efter att man har övervägt ett antal alternativ, till skillnad mot övertygelser som anammats eller som påtvingats genom att utesluta alla alternativ (ortodoxi). En *kättare* är någon som väljer vad han/hon vill tro på.

Kedoshim: (hebreiska, ”strålande” eller ”heliga änglar”) I **Dödahavsrullarna**, övernaturliga väsen som navigerar i himmelska triumfvagnar och kämpar på samma sida som Ljusets barn i sin sista strid mot Mörkrets barn.

Kenoma: (”brist”, ”avsaknad”), spiralarmarna i en galax där Aeoner riktar sitt **Drömmande**.

koinonos: (grekiska, ”följeslagare”, ”partner”) En term som tillämpas för Mary Magdalena.

komplexitet, **komplexitetsteori**: Modern term för **kaos**teori. Se **emergens**.

Koptiska: Ett stenografiskt språk som uppfanns av egyptiska skriftlärde runt 100 e.Kr., använder det grekiska alfabetet (endast versaler) plus sex bokstäver från folkspråklig eller populär form av egyptisk skrivkonst. Överlevande gnostiskt material är översättningar från förmodade grekiska original till koptiska.

korrigering: (på grekiska, *diorthosis*) Gnostisk term för omlokalisering av liv på jorden till den galaktiska kärnan, källan där jordgudinnan Sophia (autopoiesisk, självorganiserande planetär intelligens) hade sitt ursprung och framträdde. Till skillnad mot utomjordisk försoning som utlovas av den frälsningsideologiska trosbekännelsen.

korsteologi: Vetenskaplig slang för frälsningsreligionens ideologi.

Kristus: (från christos, ”den smorde”, Grekisk översättning av det hebreiska *mashiash*, ”messias”). I kristen teologi ”Guds enfödde Son” som antar mänsklig form för att påverka historien och frälsa mänskligheten från synd. Centralfigur i **frälsarkomplexet**. Påstås ha inkarnerat unikt i den historiske personen som kallas Jesus från Nasaret, därmed den mänsklige/gudomlige hybriden, Jesus/Kristus. Betraktas av troende som mänsklighetens ultimata förebild/värdighet. Den gudomlige **syndabocken**.

KROG: (koptiska, ”svek”, ”list”) Gnostisk term för **arkont**ernas mest försåtliga vilseledande effekt, att avleda mänskligheten från fel till ondska.

Kundalini: (sanskrit, ”hopringlad kraft”, ”den mindre” eller ”pyttelilla Kunda”) I Tantra och asiatiska yoga-utövningar den supervitala kraft som är sammanpressad i den mänskliga organismen, orsaken till DNA’s veckning och vikning, som när den väcks alstrar extas, upplysning, **hyper-perception** och tillgång till minne på molekylär nivå. Anses vara den mikrokosmiska aspekten av *Mahakunda*, jordens serpentin-kraft (vital-elektromagnetiska fält).

kykeon: grekiskt namn för den heliga brygd som förtärdes i de eleusinska **Mysterierna**, bestående av psykoaktivt extrakt av fermenterat korn, eller mjöldryga (*Purpurea claviceps*) och den vanliga ört-mynta som tillsätts för att underlätta matsmältning.

Kyrkofäderna: Tidiga kristna ideologer som dokumenterade detaljerade, ofta ogenomtänkta argument (**polemikerna**) mot gnostikerna och Mysterierna.

Mackabéernas uppror: Den judiska motståndsrörelsen i Palestina som startade år 168 f.Kr. med judarnas avrättning av en judisk präst. Varade under Hasmonean Period (165 – 63 f.Kr.). Senare återupplivad som det populära judiska upproret vilket krossades år 70 e.Kr. med förstörelsen av Jerusalem av Titus och utvisningen av alla judar från staden. Den judiska intifadan.

Magian-logen: (från *magi*, plural av *magus*, ”någon som kontaktar de högre sfärerna”, eller ”makrokosmos”). Förhistorisk ordensavdelning med shaman-präster i zoroastrisk religion, det geografiska och kulturella ursprunget för den gnostiska rörelsen, med sitt ursprung runt 6000 f.Kr. i nordvästra Iran. De var Mysteriernas grundare och väktare, som invigde sig själva till samevolution med **Gaia** och utbildning av mänskligheten. Skiljer sig från de så kallade **Illuminati**, som deltog i politik och engagerade sig i social ingenjörskonst.

Masoretiska Bibeln: Den äldsta kompletta överlevande texten för Bibeln på hebreiska, kopierades av skriftlärda 1008 e.Kr.

maximal upplevelse: Term som föreslogs av Abraham Maslow (1908 – 70) för den mänskliga potentialens optimala uttryck, inklusive väckandet av paranormala förmågor. Jämförbart med *telos* eller med **Mysteriernas** syfte.

maya: (sanskrit, ”framträdande”, ”uppenbarelse”) Felaktigt tänkt som illusion. Den verkliga upplevelsen som ger sken av att vara något bortom våra sinnen, som reflektionen i en spegel: du kan inte gå in i spegeln, men du kan uppleva som att du är i den. Det är *maya*.

Medlaren: Den mystiska instans som förmedlar mellan mänskliga och icke-mänskliga djur, jämförbar med ursprungsbefolkningens Manitu. *Se även* **Symbiont** .

Melkisedek: (hebreiska, ”rättfärdighetens prins”) Kuslig figur utan härstamning eller biologiskt släktled som förmedlar det ”Utvalda Folkets” uppdrag för den bibliske patriarken Abraham. Förklarades av Saint Paul att vara den som smörjer den smorde, Kristus, därav d*en dolda makten bakom Frälsaren*. Högsta källan för andlig auktoritet och den gudomliga vedergällningens ombud för Döda havets **Zaddikim**. Kallas även **Nasi**.

Mesotes: (bokstavligen, ”förmedlare”, ”medium”) Kallas även medlaren, en fantomliknande närvaro i atmosfären som medlar mellan mänskligheten och andra arter. Stöder och underlättar **arternas självkännedom**. Manifesteras som ett kluster av **Bénard-celler**, **Symbiontens** biosfäriska efterbild.

messias: (hebreiska *mashiash*, ”smord konung”) Specifikt för Judendomen, krigar-kungen som skulle härska över en självständig judisk stat i Palestina. Ursprungligen var detta det forntida namnet för en kung, utan gudomlig bibetydelse. Smörjelse med väldoftande oljor betydde ökat inflytande för konungar under patriarkatets styre, men tidigare utfördes smörjelsen genom det **heliga äktenskapet** mellan den kunglige kandidaten och den Mäktiga Gudinnans prästinna. I Kristendomen, fadergudens enfödde son som sändes för att rädda världen genom blodsoffer och leverera ett budskap om gudomlig kärlek. I apokalyptisk mytologi förväntades det gudomliga sändebudet och hämnaren uppenbara sig när världen gick mot sitt slut. Adj., *messiansk*.

Metanoia: (grekiska, ”bortom intelligens”) En beskaffenhet hos **nous**, yttrar sig som en förmåga att tänka bortom (*meta-*) vad vi vet, bortom vilken som helst tro eller modell eller paradigm som definierar vårt mentala fokus eller världsbild.

monogenes: (grekiska, ”unikt alstrad”) Gnostisk term för en kosmisk **singularitet** och tolkas i termer av mänsklig potential, särskilt vår unika förmåga att innovera och tänka ut mål, men även vår överdrivna benägenhet för fel.

monoteism: Hävdandet att det finns endast en gud, i kontrast till *henoteism*, som betonar en guds hegemoni, men som inte utesluter andra gudars existens. Strängt taget var forntida Judendom henoteistisk, inte monoteistisk.

mot-härmning: (på grekiska, *antimimon*) Gnostisk term för införlivande som förnekar, perverterar eller kastar om betydelsen/värdet av vad som införlivas. Med andra ord, utbyte av något genuint mot en falsk version som snedvrider eller kastar om dess ursprungliga betydelse/värde.

Mysteriecell: En utvald grupp (grekiska *thrasos*) av invigda som internt arbetade med vissa projekt relaterade till människans evolution och externt överförde vad de visste genom litteratur, utbildning och yrkesutbildning. Traditionellt organiserade med sexton medlemmar, åtta män och åtta kvinnor (vilket framgår av rosetten på Eleusis prydnadsgavel).

Mysterierna: (från det grekiska verbet *muein*, ”att vara tyst”, ”stänga munnen” eller ”mumla”) Tusenåriga riter av extatisk gemenskap med naturen, en utväxt av det förkristna Europas och Mellanösterns inhemska gudinna-orienterade shamanism. Från omkring 600 f.Kr. utgjorde Mysterierna infrastrukturen för läroanstalter i den antika världen, dvs centra för kompetens och utbildning inom vetenskap, konst och hantverk (dvs skolor).

Mysterieskola: Ett utbildningscentrum eller campus som förknippas med ett tempel som tillhörde det hedniska mysterienätverket, bestående av bibliotek, workshops, gymnastiksalar och agorae (öppna ytor för föreläsningar och diskussioner).

mystes: Deltagare i både mindre och större Mysterier. Plur., *mystai*.

mysticism: Direkt intuitiv och super-rationell upplevelse av den gudomliga närvaro som är immanent i världen och psyket, ofta kännetecknad som en ”oceanisk känsla” av enhet med alla ting. *Se även* **biomysticism**.

Nag Hammadi Library: Förkortat NHL. Tretton läderinbundna volymer, de tidigaste exemplen på inbundna böcker, bestående av femtiotvå dokument skrivna på **Koptiska**. Upptäcktes i övre Egypten i December 1945. Anses allmänt vara ursprungliga skrifter som överlevde från de olika gnostiska sekter som fanns i Egypten och Mellanöstern mellan 150 och 350 e.Kr. Kallas även Nag Hammadi Codices (NHC). Översatta till engelska som *The Nag Hammadi Library in English* (NHLE). Forskarupplagan kallas *Coptic Gnostic Library* (CGL).

narcissism: Patologisk överdrift av kroppslig identitet (sträcker sig till bestickande föreställningar om jaget och ”själen”), vilket både intensifierar själviakttagelse och avskiljer eller separerar det observerade jaget från fysisk och sinnlig verklighet. Den dominerande personliga och sociala patologin i **Fiskarnas Ttidsålder**.

Nasi: Zaddikitiskt namn för **Melkisedek** som agent för gudomlig vedergällning.

nous: (grekiska, ”gudomlig intelligens”, ”kosmiskt-kreativa sinnet”, ”intellektet”) Enligt Mysteriespråkbruk, den gudomliga potential som tilldelats mänskligheten och gör det möjligt att veta dess sanna artspecifika identitet (**Anthropos**), och att samevoluera med **Sophia**, visdomsgudinnan. Roten till **metanoia, dianoia, pronoia, epinoia, ennoia**. Källa till begreppet *noetisk*.

offer-gärningsmanna-beroende: Den försåtliga tendensen för dem som skadats och förrådts att bli emotionellt fästa vid och moraliskt identifiera sig med de som skadar och förråder dem. Innebär att vissa offer blir gärningsmän genom egen förmåga. Främsta orsaken till det europeiska folkmordet av Amerikas indianer.

ondska: Det som arbetar emot förmågan att leva och frodas. Betraktas i gnostiska läror som en onödig följd av mänskliga fel, men eskalerad till en absolut kosmisk makt genom den zoroastriska religionens **splittrad-källa-dualism**.

Organiska Ljuset: Även kallat Gudomligt Ljus, Överjordiskt Ljus, Vitt Ljus, Mysterieljus. **Sophia**'s urämneskropp, i kontrast till hennes planetkropp, jorden. Källa och instruktionsmedium (*mathesis*) i **Mysterierna**.

orgy: (bokstavligen, ”arbete”, ”drift”; Grekisk pluralis, *orgia*) Festliga riter av lärande som utövades av Mysteriecellerna, inklusive enteogeniska sessioner, trance-dans, sexuella riter och vilda lekar, samt ceremonier med orm-dyrkan (**Kundalini**).

palingenesi: (grekiska, ”förnyelse”) Hänryckande förnyelse genom osjälvisk sammansmältning med naturen, den psykosomatiska effekten av hednisk invigning i både de mindre och större **Mysterierna**.

panspermi: Spridning av livs-sporer (**förökningskroppar**) genom interstellär rymd.

pesher: En lärd kommentar till skrifter som man fann bland **Dödahavsrullarna**. Plur., *peshara*.

phoster: *Se* **avslöjare**.

Pistis Sophia: (grekiska, ”Sophia's förtroende” eller ”visdomsförtroende”) Gnostisk term för det förtroende gudinnan **Sophia** känner för den mänskliga artens gudomliga potential. Även titeln på en lång, icke-Nag Hammadi-text (Askew-Codex) som presenterar en dialog mellan en uppstånden gnostisk mästare och Mary Magdalena.

plané: (grekiska, ”avvikelse”, ”att fela”, ”gå vilse”) Gnostisk term för den mänskliga tendensen att ha överseende med fel och därigenom avvika från sitt korrekta utvecklingsförlopp. Ett huvudsakligt tecken på **arkont**iskt inflytande. Grundform av ordet *planet*.

Pleroma: (grekiska, ”fullhet”, ”överflöd”) Enligt Mysteriespråkbruk, den centrala gruppen av gudar eller **Aeon**er. I astronomiska termer den galaktiska kärnan. I kontrast till **Kenoma** (”brist”, ”avsaknad”), spiralarmarna i en galax där Aeoner riktar sitt **Drömmande**. Kärnans och de roterande armarnas struktur liknar en kosmisk tredimensionell rotationskropp (toroid).

polemik: Kyrkofädernas argument mot gnostikerna, **Mysterierna** och hednisk filosofi. Kallas även patristiska skrifter och ante-nicenska skrifter (första konciliet i Nicaea 325 e.Kr.).

precession: Astronomiskt fenomen som orsakas av att jordens rotationsaxel långsamt vinglar (pendlar) lite i rymden och orsakar vårdagjämningens förskjutningen mot bakgrund av fixstjärnorna (zodiaken). Definierar en cykellängd av 25 920 år bestående av konstellationernas olika tidsåldrar, t.ex., Vädurens tidsålder, **Fiskarnas Tidsålder**, Vattumannens tidsålder. Användes av forntida invigda som ett huvudsakligt ramverk för att vägleda mänskligheten och planera det mänskliga släktet kulturella och andliga utbildning.

pronoia: (grekiska, ”veta på förhand” eller ”ur-vetande”; brukar översättas som ”försyn”) Allestädes närvarande obetingad medvetenhet, utan tema eller mening, som föregår och förankrar alla särskilda gärningar för vetskap.

psykohistoria: Det mänskliga psykets historia, eller historia som speglar psykets verksamhet. Omvänt, ensemblen av psykologiska mönster och ledmotiv som bestäms av historiska händelser, ofta uttryckta som mytologiska teman, t.ex., hösten, frälsning, apokalypsen.

psykokosmisk parallellism: Föreslaget koncept för **agerande** spegling av kosmiska händelser i det mänskliga psyket, typiskt för gnostiskt tänkande och metod.

Qumran: Ortnamn för grottor sydöst om Jerusalem där **Dödahavsrullarna** upptäcktes. Adj., *Qumranisk*; alltså, Qumranisk litteratur.

romantiken: Den sociokulturella, filosofiska och konstnärliga rörelse som kännetecknades av en återgång till naturen (naturmystik), idealisering av mänsklig potential, humanistiska och egalitära värderingar och främjandet av känsla och passion, eller omedelbar (instinktiv) uppfattning av verkligheten, i motsats till att resonera och analysera. Varade från 1775 till 1820 i Europa, med en lång efterromantisk fas. Återspeglas i transcendentalism-rörelsen i Amerika (Emerson, Thoreau, Melville och andra). Delvis återupplivad i miljörörelsen.

Sabaoth: I **Sophia-myten**, namnet på moderstjärnan i vårt planetsystem.

samadhi: (sanskrit, ”full och felfri koncentration”) Perfekt, total, illuminerad koncentration av medvetandet som befrämjar kosmiskt medvetande av två slag, med diskret och detaljerat innehåll (”att veta ingenting genom att veta allt”), och blottad (tom) på allt innehåll (”veta allt genom att veta ingenting”).

samevolution: Att utvecklas tillsammans på ett kompletterande och symbiotiskt sätt.

seriell endosymbiont-teori (SET): Alternativ till den darwinistiska evolutions-modellen föreslagen av Lynn Margulis som hävdar att större djur utvecklas från mikrobiska varelser genom en långsiktig process av symbios där de mindre organismerna lever i de större varelsernas organ, till ömsesidig nytta för båda parter.

shakti: (sanskrit, ”helig makt”) Generellt den högsta makten som genomsyrar kosmos sensoriska och materiella aspekter. I hinduisk tantra betraktas gudinnan Shakti som en dynamisk världsemanerande kraft skild från guden Shiva som representerar det passiva skådandet av vad som manifesterats.

shamanism: Utövningen av direkt kontakt och gemenskap med naturens heliga och övernaturliga skönhet, samt tillgång till naturens intelligens. Det forntida ursprunget till religiös upplevelse och **Mysteriernas** domän som kännetecknas av eller formaliseras i ”arkaiska extasmetoder” som tillåter åtkomst till andra världar och denna världs **infrakänsliga** dimension. Tidlös andlig livsuppgift som jägare, helare, siare, dansare och poet.

siddha: (sanskrit, ”fulländad”) Någon som är utbildad i användning av paranormala krafter (*siddhis*), såsom klarhörande, fjärrsyn, klardrömmande (eng. lucid dreaming). Motsvarar begreppet **adept**.

Simon Magus: Den förste medlemmen i en gnostisk cell att bli känd vid namn på grund av att ha brutit sin anonymitet och kom ut offentligt för att protestera mot kristna trossystem.

simulering: **Arkont**ernas mest avancerade förmåga. Det koptiska **HAL**.

singularitet (särart, särprägel): I modern fysik, en punkt av oändlig täthet och volym av materia som kollapsar i ett svart hål. Enligt Mysteriespråkbruk, **monogenes**, den mänskliga potentialens särprägel med dess enastående benägenhet för fel och dess förmåga till nyskapande, innovation.

Sophia: (grekiska, ”visdom”) Jordens levande intelligens. Centralfigur i gnostisk kosmologi och i de hedniska **Mysterierna**. Gudinnan Sophia från **Pleroma**, som genom kraften i sitt **Drömmande** förvandlades till en planetär kropp, jorden. Hennes urämneskropp är det **Organiska Ljuset**. Även om namnet är grekiskt finns det ingen mytologisk figur av det namnet i grekisk myt. På det avestanska språket i forntida Persien kallas hon Anahita. Adj., *Sophiansk*.

Sophia-myten: Den heliga berättelsen om **Aeon**en **Sophia** i **Pleroma**, och hur hon förvandlades till jorden. Tillämpad som ett verktyg för vägledning av den mänskliga arten i **Mysterierna**. Lämnar öppet frågan om människors deltagande i Sophia’s

korrigering. Kan möjligen fungera som vägledande ramverk för utvecklingen av djupekologins religiösa dimension.

SOREM: (koptiska, ”fel”, ”gå vilse”) Gnostisk term för den mänskliga rasens tendens att avvika från sin korrekta utvecklingsväg, delvis genom dess enastående benägenhet för fel och delvis genom **arkonternas** subliminala påverkan.

splittrad-källa-dualism: Moraliskt/kosmologiskt koncept i zoroastrisk religion och **Zaddik**itisk ideologi, som hävdar att gott och ont är absoluta och autonoma principer och uppstår ur samma källa. Gör Gud eller Gudomligheten till källan för våldsamt motsatta tendenser. Gör även Gud ansvarig för att rättfärdiga de orättvisor som människor plågas av och inte kan åtgärda. I kontrast mot **två-källors-dualism**.

strålande epinoia: *Se* **epinoia** och **Zoe**.

syndabock: Oskyldig person eller djur som får skulden för brott som begåtts av en gärningsman som inte kan identifieras eller hållas ansvarig. *Se* **viktimisering**.

telestes: (från grekiska *telos*, ”syfta på,” ”slut”, ”syfte”, ”det ultimata tinget”; bokstavligen, ”en som strävar, målinriktad”) Vad gnostikerna skulle ha kallat sig själva. Själv-beteckning på dem som grundade och underhöll **Mysterierna**. En invigd med särskilda kunskaper i gudomliga angelägenheter, gudarnas vilja och verksamhet, sålunda en expert på teologi och kosmologi. Plur., *telestai*; Adj. *telestic*.

telestic-metoden: Tillämpningen att få tillgång till det **Organiska Ljuset** i trans, unikt för **Mysteriernas** genuina gnostiska lärare. Kallas även *mathesis* , instruktion från ljuset.

teokrat: En helig kung, halvgud eller mänsklig företrädare för gudarna.

Teokrati: Ledarskap av gudarna eller deras ättlingar. Auktoritetens politiska paradigm i forntida storskaliga, jordbruksbaserade, krigsberoende samhällen.

terma: (tibetanska ”dold skatt”) I tibetansk Buddhism, en helig undervisning som gömts i naturen eller i det mänskliga sinnet av en upplyst mästare, och lämnad där för att bli upptäckt vid en senare tidpunkt av en terton eller skattsökare, så att undervisningen kan användas för att främja mänskligheten vid den tid och miljö då den upptäcktes.

the Ninth: Enligt Mysterie-språkbruk, den jordiska sfären där **Sophia** är förkroppsligad och fångad i planetsystemet. ”Och hon höjdes till sfären ovanför sin avkomma, **Demiurgen**, för att hon skulle dväljas i ”the Ninth” tills hon har korrigerat sin brist” (*Apocryphon of John* 14.10) – en anspelning som är konsekvent med utbredda mytologiska läror ang. Gudinnans niofaldiga karaktär (Robert Graves, Stone, Gimbutas, et al.)

Thelete:(grekiska ”den avsedde, fri vilja, suverän”) **Aeon**en **Sophia**’s kamrat och partner vid utformningen av det mänskliga genomet, **Anthropos**.

transcendens: Föreslagen term för djupt förnimmande sammansmältning med allt liv, bokstavligen ”varseblivning genom”. Innebär transcendens av **ego-identitet** som förutsättning för sådan sammansmältning. ”Bortom jaget och flödande genom allt som lever, på så sätt lever allt och flödar genom mig.”

två-källors-dualism: Gnostiskt kosmologiskt begrepp som hävdar att gott och ont inte kommer från samma källa, men ondska alstras i mänsklig upplevelse på grund av interferens mellan två olika perceptuella system. Åskådliggörs av analogin för två-källors-hologrammet i skrifter av Philip K. Dick.

upplysande sökväg: Föreslagen term för kroppsbaserad mysticism och shamanska tekniker för extatisk kognition som praktiserades i de hedniska **Mysterierna**.

viktimisering: Termen föreslogs av kulturantropologen René Girard (*Violence and the Sacred*) för syndabockar och användes som ett verktyg för social ordning, nödvändigt för att skydda samhället från dess självdestruktiva impulser. Användes rituellt i heliga kungadömes arkaiska riter där kungens makt berodde på hans vilja att offras för att sona eller åtgärda gemenskapens moraliska brister och orättvisor.

visdom: (på grekiska, *sophia*, hebreiska, *chokmah*. Den gudomliga aktiviteten av förnimmande och *autopoiesisk* intelligens som informerar naturen och genomsyrar mänsklig potential.

visdomslitteratur: (från latinets *sapientia*, ”visdom”) ”Visdomslitteratur”, t.ex. *Odes of Solomon*, som innehåller (ofta i förtäckt form) mystisk poesi om den undertryckta figuren **Sophia**, visdomsgudinnan. Innehåller några psalmer, Jesus Syraks vishet, och Höga Visan.

Wasson’s avhandling: Kallas även den enteogeniska teorin om religion, som hävdar att mänsklighetens ursprungliga religiösa upplevelse, till skillnad mot religion som institutionellt och doktrinärt system, uppstod genom det direkta mötet med naturens heliga krafter genom intag av psykoaktiva växter och svampar.

Yaldabaoth: Gnostiskt namn för **Demiurgen**, ledare för **arkonterna**, identisk med den bibliske faderguden, Jahve eller Jehova. En dement pseudo-gudom som arbetar emot mänskligheten.

Zaddik: (hebreiska ”rättfärdig”, ”rättrådig”) Den övermänskliga och omänskliga standarden för perfektion som definierar religionen och etiken för radikal judisk domedagsprofetia. Ärvd, men modifierad av Kristendomen och Islam. Stavas även som *tzaddik* och *tsedeq*.

Zaddikim: Ultra-extrem apokalyptisk sekt vars främsta utpost var lokaliserad vid **Qumran** i grottorna ovanför Döda havet från 200 f.Kr. till 68 e.Kr. Deras främlingsfientliga ideologi om frälsning för de rättfärdiga få var den nydanande (eller virala) formen av kristen frälsningsteologi. Adj., *Zaddikitisk*.

Zadok: Gamla Testamentets variant av **Zaddik**, hänvisar till det hemliga prästadömet (”Zadok’s söner”) som ansvarade för smörjelse av de judiska kungarna från Solomon’s tid.

zodiak: Ringen med konstellationer eller fasta stjärnmönster som befinner sig på solens skenbara bana (ekliptikan), som faktiskt är jordens omloppsbana. Stjärn- eller real-sky-zodiaken består av tretton synliga konstellationer, olika i storlek och omfattning, inklusive stjärnbilden Ormbäraren, Ormtämjaren. Inte att förväxlas med den tropiska eller säsongsbetonade zodiaken, bestående av tolv lika uppdelningar av ekliptikan. Real-sky-konstellationerna betecknar zodiakens tidsperioder (Väduren, Fiskarna, Vattumannen, etc.) vilka bestäms via **precession**ens långsiktiga cykel. Vi lever för närvarande i **Fiskarnas Tidsålder**, som inleddes mellan 150 och 120 f.Kr. när vårdagjämningen skiftade in i den konstellationen, i riktning från Väduren.

Zoe: I **Sophia-myten**, gudinnan Sophia’s emanation av genuin och odödlig vitalitet, skiljer sig från biologiskt liv som är dödligt. Källan till bioluminiscens och **epinoia**.

Zoroastrisk religion: Den mest obskyra och problematiska av den forntida världens religioner, förmodligen med ursprung runt 6000 f.Kr. i norra Persien (Iran) och kännetecknas av strikt opposition mellan gott och ont vilka ansågs vara absoluta principer som härstammar från samma kosmiska källa (**splittrad-källa-dualism**). *Se även* **Magian-logen**.

övergången: Föreslagen term för den process där det palestinska frälsarkomplexet, ursprungligen begränsat till **Zaddikim**-kulten, omvandlades till den totalitära kristna

frälsningsideologin. Genomfördes gemensamt av Saint Paul, den gudomlige Johannes och gruppen av litterära klåpare och övergödda romerska jurister som skrev evangelierna.